

Univerzita Karlova v Praze
Evangelická teologická fakulta

Bakalářská práce

**Komunitní život rodin v Chemin Neuf z pohledu
manželských párů**

vedoucí práce : PhDr. Mireia Ryšková Th.D

2006

Chmelíková Alena

Poděkování

Srdečně děkuji všem, kteří mně pomáhali při zpracování této bakalářské práce. Především PhDr. Mirei Ryškové Th.D. za trpělivé a velmi pečlivé vedení a podnětné rozhovory, které mi dopomohly ke zpracování této práce.

Nemalý dík bych také ráda vyjádřila manželům, kteří mně otevřeli dveře svých rodin za jejich upřímnost a otevřenost i Davidu Pratovi za podporu a technickou pomoc.

Prohlášení o samostatném zpracování

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci Komunitní život rodin v Chemin Neuf z pohledu manželských párů vypracovala samostatně a výhradně s použitím uvedených pramenů a literatury.

Tuto práci nepředkládám k obhajobě na jiné škole.

Souhlasím s tím, aby uvedená práce byla v případě zájmu pro studijní účely zpřístupněna dalším osobám nebo institucím.

Nesouhlasím s tím, aby uvedená práce byla publikována na internetových stránkách.

31. 5. 2006

Chmelíková Alena

Obsah

Úvod	6
1 Současná rodina	8
1.1 <i>Ideál naráží na společnost</i>	8
1.2 <i>Proměna manželství od étosu tradičního manželství k étosu osobního vztahu</i>	8
1.3 <i>Současné statistiky</i>	9
1.4 <i>Funkce rodiny</i>	10
2 Poslání křesťanské rodiny	12
2.1 <i>Vytváření osobního společenství</i>	12
2.2 <i>Služba životu</i>	13
2.3 <i>Účast na vývoji společnosti</i>	14
2.4 <i>Účast na životě a poslání církve</i>	15
3 Život v komunitě Chemin Neuf	17
3.1 <i>Kontext vzniku (charismatická obnova)</i>	17
3.1.1 <i>Historie charismatické obnovy</i>	17
3.1.2 <i>Co to je charismatická obnova</i>	18
3.2 <i>Historie komunity Chemin Neuf</i>	20
3.3 <i>Spiritualita komunity</i>	21
3.4 <i>Poslání komunity</i>	25
3.4.1 <i>Následovat Krista</i>	25
3.4.2 <i>Hlásat evangelium</i>	26
3.4.3 <i>Touha po jednotě</i>	27
3.4.4 <i>Touha po spravedlnosti</i>	29
3.5 <i>Hlásání dobré zprávy</i>	30
4 Zkušenost rodin s komunitním životem v komunitě Chemin Neuf	33
4.1 <i>Struktura komunity</i>	34
4.2 <i>Podmínky rozhovorů</i>	35
4.3 <i>Charakteristika vybraných manželských párů a jejich rodin</i>	36
4.4 <i>Jak komunita pomáhá rodinám žít jejich povolání</i>	40
4.4.1 <i>Rodinné společenství</i>	40
4.4.2 <i>Příjem života</i>	44
4.4.3 <i>Škola hodnot a mezilidských vztahů</i>	46
4.4.4 <i>Následovat Krista a účastnit se na životě církve</i>	48
4.5 <i>Těžkosti</i>	50
4.6 <i>Rodiny mimo komunitní život</i>	57
4.7 <i>Shrnutí rozhovorů</i>	63
Závěr	67
Resumé	70

Seznam použité literatury	71
<i>Monografie.....</i>	<i>71</i>
<i>Časopisové články.....</i>	<i>72</i>
<i>Webové stránky</i>	<i>72</i>
Přílohy.....	74

Úvod

Adam miloval Evu.
Eva milovala Adama.
Byli jedno tělo, jedno srdce a jeden duch.
Každý se mohl dát druhému,
Každý mohl uhasit žízeň v druhém.

Něha, jednota, láska
přetékala z jednoho na druhého
a jejich jednota stoupala k Bohu,
jako dým kadidla stoupá při vzdání díků.
Jejich láska, sebedarování se druhému, jejich jednota
byla slavností, byla chválou.
Bůh se radoval z jejich společenství,
odrazu své vlastní slávy.

Díky hluboké jednotě s Bohem
a mezi sebou
dali život svým dětem,
rostli jako rodina,
starali se o zemi a její bohatství
a zasvětili ji Bohu.

(Nebezpečí milovat – Jean Vanier)¹

Rodina má být jednotná. Má to být společenství, které pevně drží pohromadě, díky vzájemné lásce, respektu, ale také rozhodnutí a vůli být spolu. Rodinná instituce dává ze své podstaty od počátku tuto jednotu do vínku. Přesto se zdá, že v dnešní době je jednota v rodině velmi nestálá a dokonce téměř výjimečná. Lidé mají nepřeborné množství možností a nejen, že je mohou volit, oni musí volit některé z nich. Protože je známo, že dokud se člověk nerozhodne, má pocit, že má a může vše, ale nemá nic. Až po rozhodnutí se cesta otevírá a člověk může poznávat, objevovat a stavět. Manželé

¹ viz Vanier, J. Une porte d'espérance. Str. 59

nemají v tomto ohledu jednoduché rozhodování. Je tolik možností kvalitních, které jednotu podporují, i méně kvalitních, které lákají okamžitým požitkem a vzrušením.

Na toto hledání a na situaci současné rodiny se snaží odpovídat také církve. Po II. vatikánském koncilu se věnuje církve ve zvýšené míře pozornost laikům a rodinám a vytváří nové možnosti spolupráce a začlenění se do života církve. Takovou možností je i radikální cesta komunitního života. Jednou z komunit, ve které žijí celibátníci² a rodiny společně, je komunita Chemin Neuf.

Do jaké míry může komunita Chemin Neuf odpovědět na potřeby manželů a jejich rodinných závazků? Jak nahlíží manželé na komunitní život? Je vůbec možné sloučit kvalitní manželský, rodinný a komunitní život?

Abych se na tyto otázky mohla pokusit odpovědět, představuji nejprve situaci dnešní rodiny se svým stručným vývojem, nepovzbuzující statistickou situací a důležitostí rodiny a jejích funkcí pro společnost. Ukazuji, jaké je povolání manželství a rodiny podle katolické církve s ohledem na důležité církevní dokumenty týkající se otázky manželství a rodiny; dále se práce zabývá tím, co to je komunita Chemin Neuf, kde jsou kořeny její spirituality, jaké je její povolání a jak se toto povolání prolíná s životem manželů, event. jejich rodiny.

V praktické části práce ukazuje, co komunita rodinám nabízí a jaká je realita života manželů v komunitě. Ale také svědectví manželů, kteří poznali více či méně komunitní život a rozhodli se v komunitě nežít. Svědectví v jednoduchosti shrnuje výhody a nevýhody komunitního života.

² Lidé, kteří zasvětili svůj život Bohu, kteří žijí v celibátu, tj. bez rodiny, velmi často v určitém typu zasvěcení.

1 Současná rodina

1.1 Ideál naráží na společnost

V našich lidských dějinách se stále znovu ukazuje, jak významnou roli má rodina. Je to stále jedna z nejdůležitějších hodnot³. Rodina již neplní na prvním místě ekonomickou a společenskou funkci, jak tomu bylo v minulosti, mnohem důležitější jsou interpersonální vztahy uvnitř ní. Převažují rodiny nukleární, nezávislé na širším okruhu příbuzných. Lidé touží v anonymním světě po stabilitě, věrnosti, bezpečí a přijetí, po otevření se a ocenění vlastní individuality. Podle názorů lidí mají rodiny stále větší zájem trávit čas společně, i když času mají rodiče díky zaměstnání stále méně, důležité je sdílet určitou intimitu a soukromý prostor. Tento ideál rodiny je velmi vysoký, ale neshoduje se se současnými hodnotami společnosti, které jsou založeny na „výkonu, produkci, spotřebě, prestiži“⁴. „[...] naše společnost je ekonomicky i společensky bezohledná vůči rodinám s dětmi, a proto těchto rodin a dětí obecně ubývá.“⁵ Jsou rodiny, které mají dostatečné prostředky a na určitou dobu více či méně normě společnosti vyhoví tím, že přizpůsobí své hodnoty trhu, médiím a módě. Výsledkem tohoto konzumního způsobu života je okamžitý, ale krátkodobý požitek a vzrušení. Požadavek je žít jakoby ve dvou protichůdných světech, ve společnost, práci, kde je potřeba soutěžit a být co nejlepší, a proti tomu v rodině, kde je důležité sebedarování, pomoc a empatie a přijetí. Tyto světy si žádají naprosto jiné kvality, hodnoty a vztahy. Dříve či později se tyto světy nutně musejí dostat do konfliktu.

1.2 Proměna manželství od étosu tradičního manželství k étosu osobního vztahu

Přes rozdílné hodnoty se rodina vyvíjí v závislosti na společnosti jakožto její obraz. A její tradiční rámec, který stále přetrvává v představách lidí, se proměňuje. Do 18. století byla v manželství prioritní instituce. Tato instituce měla svá pravidla a svoji morálku, neumožňovala žádný prostor citům. Jejím cílem bylo předávat život. Manželství bylo nerozlučitelné.

³ Mareš, P.; Potočný T. Modernizace a česká rodina. Str.191

⁴ Kasper, W. Teologie křesťanského manželství. Str. 14

⁵ Zeman, J. Rodina jako civilizační problém. Str. 7

Do 60. let 20. století se instituce manželství považovala za smluvní. Cílem bylo stále předávat život, ale jemně se uvolnila pravidla, například rozvod se stal běžnější záležitostí. Klád se důraz na sociální hodnoty jako je úcta k autoritě, poslušnost, sebeovládání a zdrženlivost.

Další etapou bylo sjednocené manželství, které již preferovalo osobní oblasti partnerů. Do popředí se dostával citový vztah a ideálem byla kvalita vztahu.

Toto pojetí se ale proměnilo do současné podoby, kdy manželství je soukromou záležitostí dvou osob. Prioritou je nepřekážet si a neomezovat se. Změnily se také uznávané hodnoty, které se začaly rozvíjet již ve sjednoceném manželství. Ty jsou zaměřené na „já“ jako samostatnost, nespoutanost, seberealizaci, napětí, originalitu a výjimečnost.

Došlo k přechodu od nomocentrického vnímání manželství k autocentrickému. Tento přechod způsobuje mnohem větší emocionalitu a na tu je navázána nestabilita a náladovost. Mladí lidé se orientují na individuální realizaci spíše než na uskutečňování sociálních hodnot. To způsobuje zpochybnění klasických hodnot, autority a institucí, tudíž kritický postoj také k instituci manželství.

1.3 Současné statistiky

Výsledkem nárazu hodnot rodiny na hodnoty společnosti a vývojem manželství v takzvané „sobectví ve dvou“ je současný stav.

Roste počet nemanželských svazků. Přes vysoký ideál manželství se mladí lidé chtějí nejprve poznat a „vyzkoušet“. Tím pádem může ve vztahu chybět důvěra a odevzdanost. Pokud se mladí lidé rozhodují zakládat rodiny, je to čím dál tím později, v Evropské Unii je průměrný věk u mužů 30 let a u žen téměř 28 let.⁶ U nás je to jen o něco méně. Tím se tudíž posouvá i hranice věku, kdy má žena první dítě.

Změnil se důvod pro uzavírání manželství. V minulosti hrály velkou roli existenciální a ekonomické důvody. Lidé se brali, a proto se měli rádi. Dnes se lidé mají rádi a proto se berou. Ekonomicky vzato je sňatek spíše nevýhodou. Stát natolik podporuje svobodné matky, že často není důvodem pro sňatek již ani narození dítěte.

Třetí velká změna je v posuzování nevěry a přístupu k rozvodům. Dnešní společnost natolik relativizovala manželství, že nevěra a rozvod jsou tolerovány.

⁶ viz příloha - statistiky 2

Průměrné manželství v celé Evropě netrvá déle než 12 let.⁷ Téměř každé třetí manželství končí rozvodem.⁸

Rodiny mají čím dál méně dětí, přirozený přírůstek je v České Republice, jako v mnoha dalších zemích Evropy, záporný.⁹ Přitom koeficient přežití je více než dvě děti na matku.

Každé třetí dítě se u nás rodí mimo rodinu.¹⁰ Většina dětí je vychovávána nevlastním rodičem.

To jsou odstrašující informace, které vyzývají celou společnost k zamyšlení a k činnosti. Je tato situace krize ve smyslu proměny a přerodu rodiny, nebo je to rozpadající se způsob soužití a je potřeba hledat jiný? Dosud nebyl nalezen jiný vyhovující způsob soužití lidí a výchovy dětí, rodina je stále společensky standardní forma. Jak již jsem na začátku této kapitoly zmínila, lidé přikládají této instituci velký význam. V jakémkoliv dotazníku a výzkumu má pro lidi rodina neuvěřitelnou cenu, je to první hodnota ze všech a k ideálu rodinného života touží směřovat většina lidí. Také děti se ve většině případech cítí v rodině spokojeny. Proto je důležité se zaměřit na kvalitní přístup k rodině a její podporu. Rodina neslouží jen individuálním jedincům, ale její funkce jsou životně důležité právě pro společnost.

1.4 Funkce rodiny

Jaká je tedy funkce rodiny?¹¹ Během historie se její úkol proměňoval. Některé prvky ustupovaly do pozadí a jiné se stávaly důležitějšími. V dnešní době je pro rodinu stále prioritní funkce biologická neboli reprodukční, kde funkce nabývá plného významu a rodiče schopnost převzít odpovědnost za nový život. I přes snahy rozšířit tuto reprodukční funkci mimo rodinu, je stále oficiální svazek nestabilnějším a tím pádem nejbezpečnějším místem pro dobrý vývoj dítěte. Rodí se v něm stále nejvíce dětí, i přesto že přirozený přírůstek naší české společnosti je záporný¹².

Od nepaměti měla rodina funkci ekonomickou, se kterou se dnes spojuje také sociální funkce. Zabezpečení všech členů rodiny, především těch slabších se netýká pouze finanční stránky. Tyto funkce se zásadně proměnily, ale stále mají svůj význam.

⁷ viz příloha - statistiky 3

⁸ viz Eurostat

⁹ viz příloha - statistiky 1

¹⁰ viz příloha - statistiky 4

¹¹ viz Koenig, L. Chytrá výchova. Str. 21, 129. Satirová, V. Kniha o rodině. Str. 109

¹² viz příloha - statistiky 1

Členové rodiny na sobě nejsou již do takové míry závislí. Velkou část povinností přebrala společnost a finanční zajištění se zúžilo spíše na děti. Zabezpečení se také týká chodu domácnosti, i když rozsah domácích prací je v dnešní době stále menší, náročnost je, díky změnám a vývoji rolí, stále značná.

Velmi je rozvinuta funkce emocionální. Lidé v dnešní společnosti jsou mnohem více emocionální, ale to s sebou nese nestabilitu a náladovost. Proto je stabilní rodina naprosto nezastupitelná. Pomáhá jednotlivcům se zakotvit a poskytuje všem členům podporu, pomoc, přijetí, potřebu společných rituálů a společných plánů. Vývoj v plně rozvinutého, zralého a odpovědného jedince je neocenitelný dar pro člověka i společnost.

Další podstatnou složkou je socializační funkce. V postmoderní společnosti pluralitních názorů, svobody a nespočetně možností, v období, které není ještě zakotvené, není jednoduché najít ve společnosti svoji vlastní identitu. Rodina může zabránit tomu, aby se její členové cítili bezvýznamní a ztracení a pomáhá každému najít své místo ve společnosti.

Socializace je do jisté míry spojena s výchovou. Tento úkol měla rodina ve všech svých historických podobách. Dává člověku základ pro postoj ke světu, druhým i k sobě samému. Rodina je prvním a nejdůležitějším edukačním prostředím. Rodiče zajišťují dětem tolik potřebný řád, stanovují pravidla a hranice. Snaží se objevovat schopnosti a dovednosti svých dětí a rozvíjet to, co je v nich nejlepší.

Tyto funkce samozřejmě platí i pro křesťanskou rodinu, ale ta má ještě další úkoly jako například předávat víru nové generaci nebo zapojovat se do služby církve.

2 Poslání křesťanské rodiny

Dokument II. vatikánského koncilu *Gaudium et spes* jasně říká, že šťastný život člověka, lidské i křesťanské společnosti úzce souvisí s dobrým stavem manželského a rodinného společenství. Všichni lidé se rodí v rodinách a to, kým jsou, jaké hodnoty uznávají a jaký život žijí, závisí z velké části také na prostředí, ve kterém vyrostli. Udržovat harmonické manželství a rodinu není jednoduchý úkol, vyžaduje spoustu boží milosti, lásky a vůle. Proto by si měli všichni, a křesťané především, tohoto společenství vážít, podporovat ho a manželům pomáhat. Svátostí manželství mimo jiné manželé svůj vztah zveřejňují a otevírají se svému poslání a pomoci ostatních toto poslání naplnit.

O poslání křesťanské rodiny dopodrobna mluví Jan Pavel II. v apoštolské adhortaci *Familiaris Consortio*, ale i mnoho dalších encyklik Jana Pavla II. a dokumentů 2.vatikánského koncilu se zmiňuje o poslání člověka a rodiny. Posláním rodiny je na prvním místě už zmíněné manželské a rodinné společenství, na druhém místě služba životu, třetím bodem je účast na společenském životě a podíl na rozvoji společnosti a čtvrtým úkolem je účast na životě a poslání církve¹³.

2.1 Vytváření osobního společenství

Rodina má tvořit společenství, které je pravdivé a které otvírá všechny členy životu, to znamená, že se v něm všichni cítí svobodně, bezpečně a mají možnost růst. Základem je láska, která stále toto společenství prohlubuje.

V první řadě je důležité společenství muže a ženy, které je naprosto nezbytným základem společenství rodinného. Muž a žena se sňatkem stávají symbolicky jedním tělem a tuto jednotu by měli neustále prohlubovat. Ale jak této stabilní jednoty dosáhnout? Je nezbytně nutné se každý den znovu rozhodnout odevzdat se druhému a znovu mu říci své ano. Toto společenství má své kořeny v přirozeném doplňování se muže a ženy, je lidskou potřebou. Aby však nebylo prázdné, musí být neustále oživováno vůlí obou sdílet vše, co jsou, v co věří i vše, co mají. Svatební dar jednoty Ducha svatého je pobídkou postupovat ke stále plnějšímu sjednocení těl, povah, srdcí, myšlenek, vůlí a duší. Tato důvěrná jednotu je nerozlučně spojena s úplnou věrností. Takovou věrností, která je projevem věrné lásky Boha k člověku a Krista k církvi.

¹³ Jan Pavel II. *Familiaris Consortio*. č. 17

Věrné lásky, která překoná všechny těžkosti a zkoušky. Povoláním křesťanských manželů, především v dnešní době, je nejen tuto jednotu a nerozlučnost žít, ale také o ní svědčit světu.

Rodinné společenství je založeno na vztahu muže a ženy a na přirozených rodinných poutech. Ale je důležité, aby ho budoval každý člen rodiny, podle svých možností, skrze starostlivou lásku k maličkým, k nemocným a starým, každodenní službou a vzájemným sdílením radostí i starostí. Toto společenství se často může rozvíjet jen se sebezapřením a obětí. „Vyžaduje skutečně velkodušnou ochotu všech a každého jednotlivce k porozumění, k snášenlivosti, k odpuštění, k smíření.“¹⁴ To, co společenství zraňuje nejvíce, je sebeláska, nesvornost, napětí a konflikty. Tato zranění mohou rodinu i zničit. Proto Bůh pokoje nabízí každé rodině, aby si znovu a znovu odpouštěla, smířovala se a radovala se z obnovení společenství a znovunalezení jednoty.

2.2 Služba životu

Předáváním života muž a žena pokračují ve stvořitelském díle Boha. Rodina má sloužit životu. Gaudium et spes říká, že se touto službou stávají tlumočníky boží lásky. „Proto budou plnit svůj úkol s lidskou a křesťanskou odpovědností. S vnímavou uctivostí vůči Bohu si vytvoří společnou dohodu a úsilím správný úsudek. Přitom přihlédnou jak k vlastnímu dobru, tak k dobru svých dětí, ať již narozených nebo v budoucnu předvídaných; uváží též hmotné i duchovní podmínky doby a své situace a budou mít konečně zřetel i na dobro rodinného společenství, světské společnosti a církve. Tento úsudek si musí koneckonců udělat manželé před Bohem sami.“¹⁵ Takové rozhodnutí se ale nemůže řídit osobní chutí nebo náladou, musí to být rozhodnutí upřímné, promyšlené a konzultované s rozumem, srdcem a také s učením církve. To znovu ukazuje, jak je nezbytné, aby církev manžele podporovala a stála vždy na straně rodiny.

Služba životu začíná už u správného pohledu na sexualitu. V dnešní kultuře, která se snaží ji odtrhnout od lidské osoby a rozhodně od manželství a lásky jako takové, ve společnosti, která už nespojuje se sexualitou city, je tolik důležité, aby byla představena jako hodnota. Je to dar pro manžele a zároveň úkol a zodpovědnost svědčit o opravdovém pohledu na ni. Toto poslání je možné plnit jen, „má-li člověk správný

¹⁴ Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 21

¹⁵ Gaudium et spes. č. 50

pojmem o mravním řádu, o jeho hodnotách a normách. Je to tím důležitější, čím četnější a větší jsou potíže s jejich zachováním.“¹⁶ A tak je důležité si tyto hodnoty stále uvědomovat, očisťovat je a předávat je dál.

Sloužit životu znamená pro rodiče předávat svým dětem vše, co sami dostali, vychovávat své děti. To je jejich základní právo a povinnost. „Rodiče mají totiž vytvořit takové rodinné prostředí, oživované láskou a úctou k Bohu i k lidem, že celá výchova dětí, po stránce osobní i společenské, je jím proniknuta. A tak je rodina první školou občanských ctností, které potřebuje každá společnost.“¹⁷ Tato láska a úcta jsou prvními z lidských hodnot, ve kterých by měly děti vyrůstat, ale nesmějí chybět ani ostatní. Děti by měly vyrůstat v atmosféře, kde „má člověk větší cenu pro to, co je, než pro to, co má.“¹⁸ Měly by vyrůstat v přiměřené svobodě, ale také jednoduchosti a skromnosti. Dalším důležitým úkolem křesťanské výchovy je seznámit děti s Bohem a církví a ukázat jim krásu a dobrodružství vztahu s Kristem, to znamená postupně je „uvádět v poznání tajemství spásy“¹⁹. I k takovéto výchově dostávají rodiče takové dary, jako je moudrost, síla a rada při přijetí svátosti manželství.

2.3 Účast na vývoji společnosti

Účast na společenském vývoji je dalším povoláním pro rodinu. Tento úkol vyplývá z podstaty rodiny jako základní buňky, která společnost tvoří. Jaká je rodina, taková je společnost. A proto by se měla aktivně podílet v rámci svých možností na společenských a politických aktivitách. Tento společenský úkol rodina přijímá už tím, že se snaží o co nejopravdovější rodinné společenství. „Příkladem úcty, spravedlnosti, dialogu a lásky“²⁰ získávají členové rodiny první školu společenského chování v mezilidských a mezigeneračních vztazích.

Jednou z nejdůležitějších možností, jak se všichni členové rodiny mohou účastnit na společenském vývoji, je pohostinnost. Jednoduše otevřít dveře svého domu, svého srdce, otevřít se pro potřeby druhých, darovat čas, naslouchat... V pohostinnosti se toho skrývá mnoho, především vzor v Ježíši Kristu. „A kdo by napojil třebas jen číší

¹⁶ Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 34

¹⁷ Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 36

¹⁸ Gaudium et spes. č. 35

¹⁹ Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 39

²⁰ Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 43

studené vody jednoho z těchto nepatrných, protože je to učedník, pravím vám, nepřijde o svou odměnu.“(Mt 10, 42)

Součástí společenského života jsou také politické aktivity. Rodinní příslušníci by se měli zasazovat o práva a povinnosti rodin a angažovat se v politickém a společenském životě.

Vývoj společnosti se neomezuje jen na okolí rodiny. Už tím, že rodina je a že žije v míru, rozšiřuje mír za hranice své čtvrti, svého města i svého státu. „Křesťanská rodina je jako „malá církev“, podobně jako „velká církev“, povolána být znamením jednoty pro svět, a tak uskutečňovat své prorocké poslání především tím, že svědčí o Kristově království a pokoji, ke kterému celý svět spěje.“²¹ Podílet se na životě církve je dalším posláním rodiny.

2.4 Účast na životě a poslání církve

Křesťanská rodina se také nazývá domácí církev „Ecclesia domestica“²². Rodina by se měla do církve zapojovat vždy jako společenství, tedy manželé a přiměřeně věku i děti. Poslání rodiny v církvi je možné shrnout ve třech bodech – rodina jako věřící, kteří svoji víru předávají dál, rodina jako společenství, které je v úzkém kontaktu s Bohem a rodina, která slouží člověku.

Rodina by měla být zakotvena hluboko ve víře v Boha a potom všechno, co dělá a kde se pohybuje, je prozářené touto vírou v podobě lásky a naděje. Tuto opravdovou víru rodiče předávají svým dětem, ale zároveň je jejich víra obnovována a ožívována vírou jejich dětí. Někdy se stává rodina jediným možným a přirozeným šířitelem evangelia ve své širší rodině i ve svém okolí, proto je její evangelizační služba pro církev naprosto nenahraditelná. „Rodina stejně jako církev se má stát prostředím, v němž se předává a z něhož vyzařuje evangelium.“²³

Rodina náleží církvi jako kněžský lid. „Skrze svátost manželství, na které se zakládá a z které čerpá sílu, je trvale ožívována Pánem Ježíšem a povolána a zavázána

²¹ Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 48

²² Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 49

²³ Pavel VI. Evangelii nuntandi. č. 71

k dialogu s Bohem, a to prostřednictvím svátostného života, obětováním svého života a modlitbou.²⁴

Svátosti jsou pro rodinu nezbytností. Přivádějí ji ke svatosti, to znamená ke stále intimnějšimu vztahu s Bohem. První společně přijatá svátost, svátost manželství, má tak pro křesťanské manžele velký význam. Kristus je posvěcuje nejen při přijetí svátosti, ale slibuje, že se angažuje s nimi a že s nimi bude po celý život. Svátost, která je neoddělitelně spojena s rodinou, je eucharistie. Vždyť v eucharistii si připomínáme Ježíšovu bezmeznou lásku k církvi, se kterou došel až na kříž. Eucharistií se rodina účastní této oběti a přijímáním Kristova těla se celá rodina spojuje v jedno. Smíření a odpuštění by mělo být v rodině součástí každodenního života. Svátost smíření je završením a manželé a celá rodina tak obnovují smlouvu s Bohem, se sebou a mezi sebou, obnovují čistotu rodinného společenství.

Modlitba je první způsob komunikace s Bohem. Rodinná modlitba má své zvláštní charakteristiky. Je to modlitba mezi manželi a mezi rodiči a dětmi. Proto slova Ježíšova jsou platná v každodenním životě především pro rodiny. „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18, 20) Sám rodinný život je neustálou modlitbou a měl by být místem oslav Boha a děkuvzdáním za jeho milosti a dary, místem proseb a odevzdání celé rodiny a všech událostí Bohu. Rodina může fungovat jen za neustálé Boží pomoci. A Bůh tuto pomoc přislíbuje. „Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský otec jim to učiní.“ (Mt 18, 19) Důležitá je ale také modlitba liturgická. Rodina by se měla přiměřeným způsobem podílet také na svátcích liturgického roku a přirozeně je začlenit do společného života a slavit je v rodinném kruhu.

Účastnit se na životě a poslání církve znamená také sloužit člověku. Kristus projevuje svoji moc tím, že se stává služebníkem lidí. Tuto moc předal učedníkům, tedy každému člověku. A tak každý má projevovat úctu a pochopení člověku. Začít je nutné samozřejmě ve vlastní rodině a mezi manželi. Důležité je vidět v druhém obraz Boha a sloužit skrze své bližní Bohu. Jan Pavel II. zdůrazňuje, že díky společenství rodiny se stává i církev stále více rodinou a domovem a získává tak lidštější a bratrštější způsob soužití a vzájemných vztahů.²⁵

²⁴ Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 55

²⁵ Jan Pavel II. Familiaris Consortio. č. 64

3 Život v komunitě Chemin Neuf

3.1 Kontext vzniku (charismatická obnova)

3.1.1 Historie charismatické obnovy

Charismatická obnova měla důležité místo při vzniku komunity Chemin Neuf. Ovlivnila, nebo můžeme říci dokonce zapříčinila, vznik mnoha „nových komunit“, které vznikaly v sedmdesátých letech.

Charismatická obnova vznikla v Americe v malých protestantských církvích na počátku století. Postupně se pod názvem letniční hnutí rozšířila do celého světa, ale nebyla příliš přijímána velkými protestantskými církvemi. Na začátku 60. let přišla nová vlna rozšíření tohoto proudu hlavně díky knize Dýka a kříž²⁶. Ale existuje více lidí a skupin, kteří přispěli k šíření této spirituality (velcí kazatelé, university, skupiny, které začaly vydávat první charismatické časopisy...)²⁷ do světa i do ostatních křesťanských církví.

První katolické charismatické skupiny se tvořily v druhé polovině šedesátých let ze studentů a vyučujících amerických universit, kteří při modlitbách zažili působení Ducha svatého. Postupně se začaly vytvářet v Americe i v Evropě na základě letničního hnutí modlitební skupiny, které se souhrně nazývaly Katolická charismatická obnova. Přestože se její vznik datuje až po II. vatikánském koncilu, její podstatu vyjádřil už papež Jan XXIII. při modlitbě k Duchu svatému při jeho zahájení v roce 1962. A pro katolické charismatiky je v obnově vyslyšena jeho prosba. „Božský Duchu, obnov v naší době zázrak nových Letnic a dej, ať svatá církev v jednomyslné a neustálé modlitbě spolu s Ježíšovou matkou Marií a pod vedením sv. Petra rozšíří na zemi vládu božského Spasitele, vládu pravdy a spravedlnosti, vládu lásky a pokoje. Amen.“²⁸

Tato prosba se později promítla i do svatodušní liturgie. Modlitba po přijímání o svatodušní vigílii říká: „Stůj při nás Bože, a dej, ať nás toto přijímání posilní, abychom planuli ohněm Ducha svatého, jako apoštolové o Letnicích.“²⁹

²⁶ Kniha od pastora Davida Wilkersona, v níž popisuje, jak veden Duchem Svatým, evangelizoval newyorské gangy.

²⁷ Vopřada, D. Lukavská, K. Stručná historie Obnovy I. [online]

²⁸ Vopřada, D. McDonnel, K. Open the Windows. [online]

²⁹ Český misál. Str. 322

V roce 1975 se sjelo více než 10 000 účastníků z 60 zemí na setkání do Říma, kde Pavel VI. oficiálně uznal „Duchovní obnovu“ jako novou příležitost pro církve a svět.

I papež Jan Pavel II. byl modlitebním skupinám a komunitám, které vznikly na základě Obnovy k Duchu svatému, nakloněn. V jedné promluvě při příležitosti prvních nešpor slavnosti Seslání Ducha svatého vyzval Katolickou charismatickou obnovu, aby se společně přimlouvala za dary Ducha pro sebe i celou církev. Římský biskup doporučil Obnovu v Duchu svatém jako cestu, jak realizovat Letnice v každodenním životě křesťana: „Zdravím zvláště členy hnutí Obnovy v Duchu svatém, jedno z mnoha vyjádření veliké rodiny katolického charismatického hnutí. Díky charismatickému hnutí mnozí křesťané, muži i ženy, mladí i staří, objevili Letnice jako živou a přítomnou realitu ve svém všedním životě. Vybízím, aby se spiritualita letnic rozšířila v církvi jako obnovené úsilí modlitby, svatosti, společenství, svědectví.“³⁰

A v roce 1987 na VI. mezinárodním kongresu vedoucích Obnovy řekl: „Neboť z Ducha setrvává církev v neustálé mladické životnosti a charismatická obnova je výmluvným projevem této životnosti dnes. Je to neohrožené ohlášení toho, co říká Duch církvi (Zjev 2,7), když se blížíme ke konci druhého tisíciletí.“³¹

Členové charismatické obnovy se dnes scházejí především na modlitebních setkáních, která se trochu odlišují od jiných společných modliteb. Jsou živá a spontánní, každý se může zapojit díky otevřenému prostředí a vzájemnému respektování. Mnoho lidí je osloveno přívětivostí a uvolněností těchto skupin, nachází v nich opravdovou radost a jednoduchost. V těchto setkáních je čas pro chvály skrze modlitbu a zpěv, čas naslouchat božímu slovu s touhou žít toto slovo v každodenním životě, čas krátké přednášky nebo sdílení každodenních událostí svých životů a čas přímlov za všechny, kteří jsou skupině svěřeni, i za sebe navzájem.

3.1.2 Co to je charismatická obnova

Je těžké charismatickou obnovu definovat, už kvůli názvu. Nedá se říci, že by to bylo hnutí, protože nemá v podstatě svého zakladatele ani strukturu. Nešíří se systematicky předáváním myšlenek, ale vznikem různých ohnisek, která předtím o

³⁰ Vopřada, D. Jan Pavel II. „Přijměte charismata, která Duch nepřestává šířit“. [online]

³¹ McDonnell, K. Open the Windows, str. 63

obnově ani nemusela nic vědět. Takže není jednolitá, jinak vypadá v řádech, farnostech i komunitách.

V pravém slova smyslu je charismatická celá církev, nelze tedy považovat Obnovu za charismatickou část církve. Prvotní církve se nechaly mnohem více vědomě vést Duchem a byly otevřeny jeho darům. A navíc v Obnově nejde na prvním místě, nebo by alespoň nemělo jít, o charismata. Za nejvýstižnější považuji slova kardinála Suenense: „Obnova v Duchu znamená zásadní otevřenost ke skutečnosti a přítomnosti a působení Ducha svatého.“³²

Znamená to nechat se vést Duchem v každodenním životě, být otevřený jeho působení a díky jeho milostem a darům poznávat Boha a naplňovat poslání člověka na zemi, kterým podle svatého Ignáce z Loyoly je: „Chválit Boha, našeho Pána, vzdávat mu úctu a sloužit mu.“³³ Charismatická obnova vědomě přijímá Ducha, kterého při Letnicích přijali apoštolové. „Když nastal den Letnic, byli všichni shromážděni na jednom místě. Náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým a začali ve vytržení mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat.“ (Sk 2,1-4)

Dary Ducha svatého jsou jedním z viditelných znamení jeho přítomnosti v charismatických společenstvích. Je důležité, že slouží vždy celé skupině (1P 4,10). „Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témže Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, někomu působení mocných činů, dalšímu zase proroctví, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená.“ (1K 12,7-10)

Dalším takovým znamením je ovoce Ducha svatého, které dostává každý, kdo přijímá Ducha, a které je milostí pro člověka samotného a slouží především jemu. „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobřota, věřnost, tichost a sebeovládání.“ (Ga 5,22-23)

Tyto dary a ovoce se v jednotlivcích probouzejí nejčastěji díky „křtu v Duchu svatém“. Přes veškeré teologické diskuse není tento termín nijak problematický. Charismatická obnova říká, že Duch svatý přebývá v každém, kdo je pokřtěn ve své plnosti i s dary a ovocem. Ale otázkou je, je-li si toho každý vědom. Svátost křtu je

³² Vopřada, D. Suenens, L. J. [online]

³³ Sv. Ignác z Loyoly. Duchovní cvičení – čl. 23 – Východisko a základ

udělena jen jednou, ale může být ožívována. Křest v Duchu svatém je otevření se těmto darům a ovoci a uvědomění si bohatství, které Bůh vkládá do každého. V praxi ten, kdo přijímá křest v Duchu svatém, vysloví svoji modlitbu, že se chce nechat vést Duchem a touží dát svůj život Bohu, a společenství se za něj modlí a vyprošuje pro něj dary Ducha svatého.

Jedním výjimečným darem, který je už od počátku v obnově v Duchu přítomen, je ekumenismus. Zvláště na počátku, než přešly modlitební skupiny do farností, byla setkání velmi otevřená. Dnes tento dar nesou především komunity, které z prostředí Obnovy vzešly.

3.2 Historie komunity Chemin Neuf

V roce 1971 založil v Lyonu americký jezuita modlitební skupinu. Jejími účastníky byli mladí, dospělí, rodiny i celibátníci. Jedním z nich byl také mladý jezuita, otec Laurent Fabre (zakladatel komunity Chemin Neuf). Bylo to v době, kdy ve Francii charismatická obnova začínala. To, co zažívala tato malá přátelská skupinka, dalo chuť Laurentovi lépe poznat původ charismatických zkušeností, které obnovovaly víru a odhalovaly sílu chvály. Odjel tedy do Spojených států spolu s dalším mladým jezuitou. Po několika týdnech návštěv a setkání s modlitebními skupinami a komunitami se vrátili velmi ovlivněni: „Ano, opravdu jde o vánek Ducha svatého, je to šance pro celou církev.“³⁴

Modlitební setkávání se stávala čím dál tím pravidelnějšími, někdy spolu účastníci trávili i celý víkend. Během jednoho z těchto víkendů zažilo společenství „křest v Duchu svatém“.

V květnu 1973 v Hyères se zrodila myšlenka komunity. Společenství si uvědomovalo, jak je důležité vyjít ze sebe a dělit se o zkušenost prožívání víry, kterou zažilo, s celou církví. Neslo velkou solidaritu, radost a naději. Laurent cítil, že je potřeba jít hlouběji. Jednou během společného víkendu navrhl všem, kteří cítili komunitní volání, tuto možnost. „Měli jsme opravdu velkou touhu nechat se řídit Duchem svatým v bratrském životě a v dostupnosti pro misie a službu církvi.“³⁵

Myšlenka komunity se konkretizovala s nabídkou získání domu 49 v ulici Montée du Chemin Neuf nedaleko katedrály ve staré části Lyonu. Dům byl sice pro

³⁴ Communauté et communion du Chemin neuf, Coutellier, J. Str. 3

³⁵ Communauté et communion du Chemin neuf, Coutellier, J. Str. 3

sedm lidí příliš velký a bylo v něm příliš práce, ale po společné modlitbě ho přijali. Opravili velký sál a přijali modlitební skupinu, která se rychle stala základním motorem komunity. Bylo to opravdu místo od Boha, jednak pro jeho umístění v ulici s názvem „montée du Chemin-Neuf“, která dala později jméno komunitě, a jednak jako ideální místo pro začátky komunity, jejímž povoláním nebylo zůstat v ústraní, ale hlásat Ježíše Krista mužům a ženám a žít v jejich středu. Tento dům přijímal lidi v těžkostech a tuto funkci plní i nadále.

Hned od začátku, v sedmi lidech (mezi 24 a 35 lety,), se rozhodli dělit se o vše, co mají. Rychle přišli na to, že je mnohem těžší sdílet své životy než to, co mají. Ale pomáhala společná modlitba, která jim umožnila milovat se a růst v pravdě. Sedm členů měla komunita první tři roky, mezi nimi byli tři nebo čtyři stabilní nositelé komunity a dva nebo tři lidé, kteří přicházeli za zkušeností (stejně tak přicházejí dodnes). První tři roky dělala komunita také všechna rozhodnutí společně. Poslušnost komunitnímu rozlišování a zodpovědnosti se zakotvila až po třetím roce komunity, kdy se komunita začala rozšiřovat.

V roce 1984 byla komunita uznána jako "veřejné sdružení věřících" lyonským arcibiskupem a tím přijata katolickou církví. V roce 1992 vznikl Institut Chemin Neuf jako "Kněžský řeholní institut podle diecézního práva" pro kněze a ostatní bratry v celibátě.

V současnosti má přes 1200 členů, kteří pocházejí z 23 zemí. Komunita sídlí v 23 zemích, ve více než 50 zemích má misie.

3.3 Spiritualita komunity

Spiritualita jakékoliv komunity je způsob, jakým se setkává každý jednotlivec s Bohem v organizaci komunitního života. Komunita Chemin Neuf hledá každý den Boží vůli skrze bibli, bratry, sestry a svátosti. Spojuje se v ní pneumatologické zaměření charismatické obnovy s kristologickým zaměřením ignaciánské spirituality.

Z **charismatické obnovy** komunita vyšla a odráží se v praktickém životě komunity každodenně, a to především vědomým přijetím vedení Ducha svatého. Toto přijetí se projevuje skrze chválu, která obrací člověka od něho samého a zaměřuje ho na Boha. Pravidelně je v komunitě během ranních a večerních modliteb čas pro chvály. Důležité je, že tyto chvály jsou spontánní a zapojují se do nich celé společenství.

Také při pravidelných modlitebních setkáních³⁶ mají chvály své podstatné místo. Tato setkání se konají každý týden a jsou místem posílení a oživení víry všech členů komunity a zároveň prvním místem evangelizace pro lidi, kteří přicházejí z venku.

Chvála je vždy spojená s díkem a radostnou náladou, s oslavou. Příležitosti ke chvále a oslavám v komunitě nikdy nechybí. Ať už jsou to slavnosti liturgického roku nebo jiné události. I když většinou právě slavnosti liturgické pokračují ve slavení světském. Slavnosti jsou časem, který spojuje bratry a sestry v radosti a smíchu, v tanci a zpěvu, a to vše ke chvále a oslavě Boha. Jsou vyjádřením díků a radosti milovaného Božího dítěte.

Bratři a sestry se pravidelně scházejí ke sdílení radostí a starostí všedního života, tak jako se scházeli učedníci a prvotní křesťanské komunity. Společný život s bratry a sestrami by měla provázet radost. Ale tato radost se musí žít. Jednou z možností, jak o ni pečovat, je fraternita. Toto slovo pochází z francouzštiny a dalo by se přeložit jako bratrství. Všichni členové komunity, celibátníci i manželské páry, jsou společně součástí malé skupinky lidí, se kterou se pravidelně scházejí každý týden ke „sdílení“. Sdílení radostí a starostí všedního dne v atmosféře naslouchání a opravdového přijetí každého takového, jaký je. V komunitě se pod tímto slovem skrývá přesný obsah, kterému všichni, kteří komunitu znají blíž, rozumějí. Komunitní sdílení má stejná pravidla jako jakákoliv práce se skupinou. Aby se vytvořilo prostředí důvěry, je důležité naslouchat, neskákat do řeči, ani příliš nereagovat a nesoudit. To, co druhý sděluje, je upřímný a otevřený dar, to znamená, že má svobodu říci jen to, co chce, a jen pro členy fraternity, platí tedy pravidlo mlčenlivosti.³⁷ Podstatu fraternity výborně vystihl otec rodiny, se kterým jsem dělala rozhovor. Tato rodina zatím není členem komunity, ale postupně se jí přibližuje. Uvádím jejich první zkušenosti s fraternitou. „Některé skupinky byly opravdu velmi povzbuzující. Ve společenství ve farnosti nikdo nepřipustil, že by měl nějaké problémy. Všechno bylo povrchní, nikdo nešel do hloubky a my jsme se tam tím pádem cítili špatně. V komunitě bylo požehnané, že jsme mohli říct všechny těžkosti a mohli jsme to slyšet od druhých. A že jsme se přijímali takoví, jací jsme. Všichni jsme se za sebe modlili. Třeba když jsme čekali páté dítě, tak jsme byli oba dva nemocní a modlitby komunity nás opravdu nesly.“³⁸

³⁶ viz 3.1

³⁷ viz Matoušek, O. Pravidla členství ve skupině. Str. 161

³⁸ příloha - Rozhovor B

Ignaciánská spiritualita ovlivnila komunitu díky svému zakladateli jezuitovi Laurentovi Faberovi. A tak není divu, že komunita převzala nemalé množství moudra svatého Ignáce. Základem komunitního života a života každého člena je osobní modlitba. Má své místo a vyhrazený čas v každém dni a s ní je spojena modlitba s biblickým textem. Svatý Ignác doporučoval modlitbu všemi mohutnostmi, to znamená zapojení nejen rozumu, ale také citu, vůle a fantazie. Pomocí imaginací si má člověk představovat konkrétní děj a obrazy. Má zapojit co nejvíce smyslů, cítit teplotu vzduchu, ošahat si zem, na které stojí... Také má prožívat emoce, má cítit smutek, strach, radost, očekávání... Může se děje účastnit jako pozorovatel nebo do něj vstoupit nebo se ztotožnit s nějakou postavou. Rozhovor s Bohem tedy neprobíhá na rovině rozumového uvažování ani to není bezpředmětná meditace. Ignaciánská modlitba staví na prožitku, který je následně zkoumán ve světle rozumu.

Jiný způsob, který je často užíván také rodinami jako společná modlitba s dětmi, je modlitba smlouvy³⁹. Je to mezi rodiči i dětmi velmi oblíbená modlitba pro svoji jednoduchost a jasnost. Jejím smyslem je se na konci každého dne ohlednout a najít jedno „děkuji, promiň a prosím, Pane“.

Stejně podstatná je i modlitba společná, především mše svatá. Komunita Chemin Neuf se rozhodla slavit eucharistii uprostřed každého dne, protože „eucharistická oběť je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“⁴⁰.

To, co je pro jezuitu typické, je rozlišování⁴¹. Rozlišování toho, co pochází od Boha a co ne, skrze každodenní modlitbu, ale především skrze duchovní cvičení, která umožňují lépe a plněji se ponořit do rozhovoru s Bohem. A také rozlišování Chemin Neuf je uskutečňováno díky duchovním cvičením. Tento způsob je stejně tak platný pro jednotlivce jako pro celou komunitu. Celibátníci prožívají týdenní exercicie každý rok, manželské páry jednou za dva roky. Před angažováním se do komunity jsou doporučována celá třicetidenní ignaciánská duchovní cvičení v tichu, která otevírají prostor pro opravdové rozlišení boží vůle. Rozlišování vzniká z rozumového hodnocení prožité modlitby. Cílem duchovních cvičení je zbavení se nepatřičných závislostí, chaosu, nepřiznaných skutečností, které však v životě člověka působí. Uspořádat vlastní život tak, aby člověk mohl rozlišovat, co ho vede blíž k Bohu, a co ho od něj odvádí. Cesta každého je individuální a Bůh se každému člověku sděluje individuálně, proto

³⁹ Tato modlitba byla svatým Ignácem doporučována jako nezbytně nutná, když díky misiím neměli jezuité možnost se každý den ztišit.

⁴⁰ Lumen Gentium. č. 11

⁴¹ Sv. Ignác vedl duchovní cvičení svým přátelům, kteří se poté rozhodli ho následovat.

toto rozlišování musí dělat každý osobně. Jde o to poznat motivace svého vlastního jednání, protože jen tehdy se může člověk zodpovědně rozhodnout. Člověk má na sebe pohlížet ve světle boží přítomnosti jako na někoho, kdo je Bohem milován. To mu dovoluje se přijímat se vším všudy. Rozhodování je pravdivé hledání odpovědi na boží povolání. Aby toto hledání vedlo správným směrem, musí se člověk co nejlépe a stále více poznávat. Toto více „magis-více“ je pro svatého Ignáce velmi důležité. Člověk není nikdy hotov a vždy je tady nějaké více, o které se má snažit. „Tak ve všech ostatních věcech, že si přejeme a volíme jediné to, co nám více napomáhá k cíli, pro který jsme stvořeni.“⁴²

Během duchovních cvičení i v normálním životě je velmi důležité duchovní doprovázení. Každý člen dostane sestru nebo bratra, který je připraven ho doprovázet. Tento člověk, se kterým se pravidelně schází (během duchovních cvičení má exercitant tato setkání každý den), ho doprovází na jeho duchovní cestě, v modlitebním životě i ve vztazích. Neradí ani nerozhoduje, spíše se inspiruje Ježíšem doprovázejícím učedníky do Emauz. Stejně tak jako se Ježíš ptá učedníků, co se událo, a oni vyprávějí⁴³, i ten, který je doprovázený, vypráví, co se událo od jejich posledního setkání. Duchovní doprovázející je tu především proto, aby naslouchal a podržel svojí modlitbou.

Svatá Terezie z Avily byla také důležitým svědkem vzniku komunity. Všechny spíše kontemplativní prvky, které se v komunitě objevují, mají kořeny u svaté Terezie. Především je to ranní a večerní modlitba chval. V komunitě je zvykem tyto modlitby z velké části zpívat. Její modlitba byla plná vášně a srdečnosti, obracela se na Boha s lehkostí a spontánností, která někdy chybí „živým a spontánním“ charismatickým modlitebním skupinám. Také díky ní má každý týden v komunitě svůj čas pouště. Den nebo půl dne určený k hlubší modlitbě, s možností ponořit se do božího slova, k četbě vhodné literatury... Tento čas je čas v tichu a v jednoduchosti.

To, co je pro tuto komunitu opravdu jedinečné, je „**dar jednoty v rozdílnosti**“⁴⁴. V komunitě se setkávají obyčejní lidé, muži a ženy, rodiny, manželské páry, kněží a celibátníci, mladí i staří, lidé z rozdílných sociálních podmínek a různých profesí, různých zemí, kultur a jazyků. Všichni tito lidé mají navíc možnost bydlet společně v jednom domě a sdílet opravdu vše – ve „fraternitě života“ nebo bydlet ve vlastním domě – ve „fraternitě čtvrti“. Všichni ovlivňují životy všech. Komunita Chemin Neuf

⁴² Sv. Ignác z Loyoly, Duchovní cvičení – čl. 23 – východisko a základ

⁴³ viz Lk 24, 13-35

⁴⁴ Lenoir, F. Les communautés nouvelles. Str. 186

záhy po svém vzniku mezi sebe přijala rodiny. To samozřejmě změnilo charakter komunity. Celibát a manželství stojí vedle sebe a přirozeně se doplňují. Ale zároveň rodiny musí respektovat v některých věcech život celibátníků a celibátníci musí respektovat rozdílnost a často hlučnost rodin. Děti ovlivňují čas dospělých. Existuje spousta názorů a způsobů, jak dělat věci. A k tomu všemu se připojuje jiná kultura a často i jazyková bariéra. Tato rozdílnost se samozřejmě neobejde bez opravdových pnutí, která však nejsou neřešitelným problémem. Členové komunity se snaží stále více a více poznávat tuto rozdílnost, čerpat a obohacovat se z ní.

Dalším bodem komunitního života je bratrská podřízenost. Ta se projevuje v disponibilitě misiím a v důvěře a poslušnosti ke komunitnímu rozlišování a k pastýři komunity. Každý člen by měl usilovat o co největší disponibilitu.

Tím, co působí především ozdravně na komunitní život, je čas smíření. „Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru, trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy“ (Kol 3, 12). Je důležité učit se každý den přijímat vlastní nedokonalost a hříšnost stejně jako nedokonalost a hříšnost druhých. Je důležité učit se přijímat sebe i druhé takové, jací jsou, a učit se odpouštět sobě i druhým. A možnost, jak se tomu učit, je ve smíření. Oficiální čas smíření je během mše svaté nebo v čase pouště. Každý má možnost vybrat si akt smíření –svátost smíření, rozhovor s bratry a sestrami nebo jednoduše odevzdat to, co ho tíží, Bohu.

3.4 Poslání komunity

3.4.1 Následovat Krista

Následovat Ježíše je největším úkolem komunity. Jaká je komunita, záleží na osobním vztahu každého jedince s Kristem. To je také na prvním místě ve stanovách komunity: „Bratře či sestro, pokud se s námi angažuješ, je to jedině kvůli Kristu a evangeliu. Naše komunita, malá buňka velkého těla, se jednoho dne vytratí. Chceme ji však zásadně postavit na skále slova Božího a na nepomíjející lásce k církvi, Tělu Kristovu.⁴⁵

⁴⁵ Konstituce komunity Chemin-Neuf. Úvod. Str. 6

3.4.2 Hlásat evangelium

Zásadním textem, o který se komunita při poslání k evangelizaci opírá, jsou slova Ježíše v nazaretské synagoze, jež vycházejí z proroka Izaiáše: „Duch Hospodinův je nade mnou; proto mě pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“(Lk 4, 18-19)

V podstatě komunita hlásá evangelium už svou existencí. Stejně tak každý člen hlásá evangelium svým životem, každý den v práci, ve škole, při jakémkoliv kontaktu s lidmi. Toto tiché a nenásilné svědectví křesťanského života je velmi silným evangelizačním prostředkem⁴⁶. „Ale i to nejkrásnější svědectví nebude mít po dlouhou dobu žádnou účinnost, nebude-li osvědčeno, odůvodněno. Nelze mluvit o skutečné evangelizaci, jestliže se při ní nehlásá i jméno, učení, život, zaslíbení, království a tajemství Ježíše z Nazareta, Božího Syna.“⁴⁷ Komunita má řadu misijních činností s dětmi, mládeží, mladými lidmi, rodinami, skrze které hlásá evangelium. Ale také organizuje evangelizační dny a týdny na ulici. Při těchto příležitostech se například rozdávají dětem malované obálky s letáky o komunitě a pořádaných akcích. Lidé jsou také zváni na koncerty, kde členové komunity hrají a zpívají křesťanské písničky ze všech koutů světa i ze své vlastní tvorby, na krátká divadelní představení, na izraelské a jiné kruhové tance, které si mohou sami zatančit. Vždy je přítomen kněz, bratři a sestry z komunity, kteří jsou k dispozici pro rozhovor nebo modlitbu...

Podle mého je názoru styl evangelizace zaměřený dovnitř církve. Komunita oslovuje především lidi, kteří jsou nepraktikující „matrikoví“ křesťané nebo ochladlí křesťané, nebo lidi, kteří hledají svoje duchovní místo. A také ty, „kdo již věří a jsou často již po celá pokolení ve styku s evangeliem. Snaží se prohlubovat, posilovat a oživovat víru těch, kdo se již považují za věřící, a usiluje, aby z nich byli věřící vyzrálější a opravdovější“⁴⁸. Protože víra se musí neustále živit a podporovat, aby se vyrovnala s dnešním sekularismem a s antropocentrickým, bojovným ateismem⁴⁹, který ji obklopuje ze všech stran.

⁴⁶ viz Pavel VI. Evangelii nuntandi. č. 21 a č. 41

⁴⁷ Pavel VI. Evangelii nuntandi. č. 21

⁴⁸ Pavel VI. Evangelii nuntandi. č. 54

⁴⁹ Pavel VI. Evangelii nuntandi. č. 55

3.4.3 Touha po jednotě

„...aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v Tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal.“ (Jan 17, 21)

Snaha o jednotu a práce pro ni je velkým posláním komunity. Jednota, nejen mezi křesťany, náboženstvími, národy, ale také uvnitř církve, uvnitř komunity, uvnitř rodiny, uvnitř osobnosti, je uvědoměným cílem každého z členů. „Podstatnou charakteristikou komunity pro mě je hledání jednoty skrze respektování rozmanitosti, a to hledání jednoty s lidmi, v párech, v rodinách, mezi věřícími nebo národy.“⁵⁰

a) Jednota křesťanů

Komunita Chemin-Neuf je katolická komunita s povoláním k ekumenismu. Už od počátku byla otevřená přijímat bratry a sestry z jiných církví a spolupracovat na jednotě křesťanů. I nyní se v komunitě angažují bratři a sestry jiného vyznání, kteří jsou plně zakořeněni ve vlastních církvích, následují Krista, touží po jednotě s katolíky a společně s nimi pro ni pracují.

Vize otce Paula Couturiera o neviditelném klášteře z roku 1944 je také povoláním pro celou komunitu. "Bude-li se každý čtvrtek večer (na památku Zeleného čtvrtku) setkávat stále větší množství křesťanů různých vyznání, vytvářejících tak nekonečnou síť obklopující zemi, jakýsi rozsáhlý neviditelný klášter, kde se všichni připojí ke Kristově modlitbě za jednotu, nebude to snad úsvit jednoty křesťanů na zemi? Není to právě takový postoj upřímného hlubokého horlivého duchovního nasazení, které Otec očekává, aby se mohla uskutečnit viditelná jednota?"⁵¹ V souladu s tím komunita každý čtvrtek večer animuje „večerní chvály za jednotu křesťanů“, kde naslouchá teologickým textům o jednotě a ekumenismu a přimlouvá se za aktuální události v oblasti ekumenismu nebo mezináboženských vztahů. Každý den se komunita ve všech zemích, kde je přítomna, modlí na závěr ranních chval tuto modlitbu: „Pane Ježíši, který ses modlil, aby všichni byli jedno, prosíme tě za jednotu křesťanů, tak jak ty chceš, skrze prostředky, které ty chceš. Aby nám tvůj Duch dal prožívat utrpení v rozdělení, vidět naše hříchy a důvěřovat v naději, která je nad všechno očekávání. Amen“⁵²

⁵⁰ příloha - Rozhovor A

⁵¹ Konstituce komunity Chemin-Neuf, Jednota křesťanů, „neviditelný klášter“. Str. 9

⁵² viz Konstituce komunity Chemin-Neuf, Jednota křesťanů, „neviditelný klášter“. Str. 9

b) Jednota národů

Komunita je zastoupena ve 23 zemích světa, v 50 zemích má misie. V každém domě jsou národnosti vědomě smíchány. To přináší velké historické, kulturní a lidské obohacení, otevření se jinakosti, novým zvykům, jazykům, způsobům komunikace a způsobům bytí. Ale také to s sebou nese velkou výzvu. Výzvu ke smíření jednotlivců i národů s historií vlastní země a s historií ostatních zemí. Úzká spolupráce všech komunitních domů a bratrů a sester, kteří v nich bydlí, zajišťuje nemalý podíl na jednotě národů.

c) Jednota v naší církvi

Aby mohl probíhat jakýkoliv dialog mezi církvemi, je nejlepší začít u sebe. Komunita není osamocena, je součástí církve, a je tedy ve stálém kontaktu se svými biskupy a poslouchá je. Často jí jsou svěřeny do péče farnosti nebo se alespoň ve farnostech angažuje. Přestože její členové jsou různých vyznání, jsou plně povzbuzováni k co nejtěsnějšímu kontaktu s vlastní církví a zapojení se v ní.

d) Jednota komunity

Přes všechno napětí, které je způsobeno rozdílnými vyznáními, růzností národů, kultur, životních stavů a cest, ekonomických možností, ale i lidskou slabostí a hříšností, a přes všechny překážky jednoty, komunita přijímá s láskou tento kříž pnutí a touží se co nejvíce přiblížit jednotě Otce, Syna a Ducha svatého a podílet se na ní.

e) Jednota rodiny

Komunita posiluje manželskou harmonii a povzbuzuje páry, aby tuto harmonii udržovaly, protože z této harmonie čerpají hlavně děti. Dbá na to, aby každá rodina měla vhodné podmínky pro rodinný život. Rodina má možnost bydlet ve „fraternitě života“, tedy v komunitním domě, pod jednou střechou s celibátníky, snažit se žít život v jednoduchosti a chudobě a sdílet vše⁵³. Nebo může žít ve „fraternitě čtvrti“⁵⁴, což znamená bydlet ve svém bytě nebo domě⁵⁵ a scházet se ve fraternitě s ostatními členy čtvrti. Obě možnosti jsou plnohodnotné a mají stejné zapojení v komunitě.

⁵³ Rodiny ve fraternitě života dostávají tzv. kapesné. Každý měsíc se vypisuje „žlutý list“, tedy účet všeho, co rodina utratila. Většinou se v komunitním domě společně vaří i pere.

⁵⁴ viz Michon, F. Lumière dans la ville la fraternité de quartier. Str. 19

⁵⁵ Co se financí týká, odevzdávají rodiny, které bydlí ve fraternitě čtvrti, komunitě ve většině případů desátek svých příjmů.

Také největší misie komunity je zaměřena na manželské páry a obnovu jejich jednoty.

f) Jednota osoby

Aby všechny ostatní snahy o jednotu měly naději na úspěch, je na prvním místě nezbytné hledat jednotu sám v sobě. „Přijmi své vlastní slabosti a omezení. Smiř se sám se sebou. Nech Pána, aby přebýval ve tvých myšlenkách a ve tvém srdci. Žij v harmonii se svým tělem, jež je „chrámem Ducha svatého“ (1K 6,19). Hlídej svá ústa. Ať je tvůj pohled na blízké i cizí naplněný nadějí. Odpuť svým „nepřátelům“... a miluj je! Poznej své bohatství, uplatňuj své dary.“⁵⁶ Bratři a sestry se nechávají vést Duchem svatým, aby se postupně přibližovali této jednotě.

3.4.4 Touha po spravedlnosti

„Neboť jsem hladověl a dali jste mi najíst, žíznil jsem a dali jste mi napít, byl jsem na cestách a ujali jste se mě, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocen a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou.“ (Mt 25,35-36). Toto jsou slova, která jsou v komunitě stále velmi aktuální. Tato slova se naplňují především působením v chudých zemích mimo Evropu, kde je komunita přítomna, jako je například Afrika nebo Brazílie.

Komunitní domy v těchto zemích, stejně jako všechny ostatní, mají společnou pokladnu. A tudíž prostředky se dávají z míst, kde jsou, do míst, kde jsou potřeba. V praxi to znamená, že komunita ve Francii financuje z velké části většinu domů v chudších zemích. Také tímto sdílením prostředků naplňuje komunita svoji touhu po spravedlnosti.

Ale v dnešním světě a především v našich podmínkách nejsou jen chudí materiálně, nejsou jen žízníví po vodě. Lidé žízní po lásce, přátelství, po víře a po naději. I těmto lidem se snaží bratři a sestry nabídnout pomoc a dělit se s nimi o svoji víru. Ať už skrze misie, individuální angažování v sociální oblasti⁵⁷ (existují například domy, které jsou ve službě starým lidem) nebo, a to na prvním místě, vlídným slovem, úsměvem a přátelstvím ve svých profesích a se všemi, se kterými se každodenně setkávají.

⁵⁶ Konstituce komunity Chemin-Neuf, Touha po jednotě. Str. 11

⁵⁷ viz Kata, J. J'ai souhaité témoigner de ma vie chrétienne dans le milieu politique. Str. 7

3.5 Hlásání dobré zprávy

Jak už jsem zmínila dříve, je to celým svým bytím, příkladem a také řadou konkrétních činností, misijní služba.

Komunita se zaměřuje především na dospívající a mládež a mladé lidi, kteří v dnešní době musí čelit problémům a vlivům sekularizované společnosti, ale také spolu s nimi evangelizuje. Mladí se velmi často podílí na různých evangelizačních programech.⁵⁸

Pro dospívající ve věku 14-18 let jsou pořádané tématické víkendy a letní setkání. Ti, kteří bydlí ve stejných městech, se setkávají ve fraternitách i po celý rok.

Další skupinou jsou mladí lidé ve věku 18-30 let. Ti se často scházejí každý týden ve společenství mládeže, slaví spolu Velikonoce nebo Silvestra. Během roku se mohou účastnit několika víkendů na různá témata typu Jako muže a ženu je stvořil aneb „Kým jsem já a kým jsi ty?“. V létě se pro ně koná Festival komunity, kam se sjíždějí mladí z většiny komunitních zemí. Komunita také vede několik internátů, ve kterých nabízí spojení studijního života s životem komunitním, tedy životem ve společenství. Jednou za rok se konají duchovní cvičení Jericho, která jsou naplněna polovinou dne v tichu, přednáškami, časy osobních modliteb, duchovním doprovázením, kreativními dílnami, sdílením se ve fraternitách a prostým životem ve společenství. Mladí se společně zapojují do příprav Mezinárodních setkání mládeže. Díky tomuto setkání také vznikl mezinárodní pěvecký sbor. Sbory mají zkoušky ve svých zemích a minimálně jednou za rok organizují společný koncert na letním festivalu. Pořádají taneční večery – Let's dance, kde se tancují tance moderní i klasické. Existuje také možnost odjet na nějaký čas do komunitního domu v cizině, tento program se nazývá Jet. Existuje také škola evangelizace uměním a škola jazyků. Pro mladé lidi, kteří se rozhodují pro svoji cestu životem, existuje zvláštní společenství = fraternita, která se ve francouzštině nazývá Groupe Appel.

Stejně tak jako svatý Ignác i komunita klade velký důraz na formaci. Každý člen je povzbuzován, aby pokračoval ve svém vzdělávání v oblasti lidské, mohl z něho čerpat a byl tak schopný komunikovat s tímto světem. Ale i později, pokud je potřeba pro misii nějaké zvláštní školení, je možné ho absolvovat (počítačové kurzy, autoškola...). Každý člen také před vstupem do komunity nebo v prvních letech

⁵⁸ viz Pavel VI. Evangelii nuntandi. č. 72

komunitního života projde formací, která je organizovaná komunitou, tzv. cyklem A nebo cyklem C nebo cyklem Emauzy (víkendový formační cyklus), který trvá tři měsíce až jeden rok. Všichni žijí pod jednou střechou, účastní se komunitního života, prací se podílejí na běhu domu a mají čas na duchovní, biblickou a teologickou formaci v podobě přednášek. Ale duchovní, biblická a teologická formace probíhá v komunitě při různých příležitostech stále (přednášky během komunitního týdne, komunitních víkendů, o Velikonocích, o Letnicích...).

Je možnost studovat teologii na „L'institut théologique“ v Dombes ve Francii, kde probíhá universitní studium ve spolupráci s teologickou fakultou Katolické university v Lyonu.

V Chartres ve Francii je „philosophat“, to znamená místo, kde se studuje filosofie. Tato škola spolupracuje s filosofickou a teologickou fakultou jezuitů v Paříži.

Formační cykly jsou otevřeny pro všechny věkové skupiny, stejně tak jako dny, víkendy nebo týdny Ora et Labora.

Nemalý význam mají duchovní ignaciánská cvičení, která znamenají na týden se zastavit a ponořit se do ticha a pod božím vedením také huboko do sebe. Duchovní cvičení Anamnéza se zabývají uzdravením vzpomínek, celkovou duchovní obnovou a osobním sjednocením. Alternativou k tomuto týdnu je cyklus tří víkendů nazývaný Siloe nebo Siloe Soignant, který je určen především pro zdravotníky.

Pravidelně jsou pořádány akce pro farnosti, které jsou komunitě svěřeny.

Existují komunitní domy, kam je možnost přijet a strávit několik dní v tichu nebo se zapojit do komunitního života, odpočinout si a načerpat nových sil.

Jedna z nejdůležitějších misí komunity je takzvaná **Kána**. Tato misie byla jedna z prvních a i dnes je nejvíce rozšířená. V mnoha zemích, také v České republice, začínala komunita s touto misí a teprve poté se postupně v zemi zakořenila a založila komunitní dům. Je to misie určená pro manželské páry. Jedno z prvních setkání se konalo v roce 1975 ve Francii a od té doby se Kány zúčastnilo více než 20 tisíc párů z více než 40 zemí světa. Dnes se v České republice schází každý rok kolem dvaceti párů, ale ve Francii je to i několikrát za léto kolem dvou set párů. Webové stránky komunity Chemin-Neuf zvou na týdenní setkání takto: „Protože opravdu věříme, že manželství má smysl pro rodinu a pro svět a že je třeba se zamyslet nad přínosem dobrého manželství, my křesťanské manželské páry, katolické a protestantské - členové komunity Chemin Neuf a bratrství Kána vás zveme společně prožít letní týdenní setkání

Kána pro manžele.“⁵⁹ Ale většina párů se dostane na Kánu přes někoho, kdo již jí prošel a chválí ji.

Cílem Kány je setkat se s Bohem a prožít smíření. Obsah Kány je založen především na podpoře komunikace mezi manželi. Každý den je v přednášce představeno nějaké téma. Manželé mají čas na osobní modlitbu, mají čas se nad tímto tématem sami zamyslet a postřehy, které z něho vyplynuly popsat druhému v dopisu. Tyto dopisy si muž a žena vymění a spolu je rozeberou. Manželské páry se také schází ve skupinkách (fraternitách), kde se mohou podělit v rámci tématu o své zkušenosti a získat svědectví druhých. Večer se scházejí ke společnému programu nebo společné modlitbě.

Setkání Kána mohou páry jako účastníci prožít jen jednou za život. Dále manželské páry, které se chtějí setkávat i po tomto týdnu, tvoří takzvané bratrství Kána. Setkávají se pravidelně ve fraternitách a účastní se duchovních cvičení pro manžele a víkendů s přednáškami. A také jsou ve službě příštím účastníkům Kány. Organizace tohoto týdne by totiž bez dobrovolníků (v komunitě jim řáková služebníci) nebyla možná. Tito služebníci mají také čas přednášek a fraternit, takzvaný „Čas Marty a Marie“.

Tento týden je jedinečnou příležitostí pro páry, které nemají problémy, i pro ty, které prožívají těžké období svého vztahu. Zkušenost párů je ta, že voda se opravdu mění ve víno. Během setkání je program zajištěn i pro děti. Je pro ně připraveno plno aktivit a her přizpůsobených jejich věku.

Původně byla tato misie určena především pro manželské páry, ale dnes se postupně podle potřeby rozšiřuje a tak existuje Kána pro snoubence, Kána pro rozvedené, Kána pro znovu sezdané, Kána pro rodiny.

⁵⁹ Komunita Chemin-Neuf[online]

4 Zkušenost rodin s komunitním životem v komunitě Chemin Neuf

První a nezanedbatelný údaj z praxe je fakt, že tři čtvrtiny členů komunity tvoří rodiny. Většina z nich žije ve fraternitě čtvrti ve vlastních domech a pracuje ve svých civilních zaměstnáních. To samo o sobě naznačuje, že rodiny v komunitě mají své významné místo. Všechny rodiny v komunitě by měly na prvním místě následovat Krista a cítit povolání od Boha žít v komunitě. Pomocí zkušeností a názorů devíti náhodných rodin jsem se pokusila ukázat komunitní život jako možnost pro rodiny v dnešní společnosti žít své povolání a následovat Ježíše Krista. V rozhovorech, které jsem s rodinami dělala, jsem se snažila především najít odpověď na otázku, zda mají rodiny možnost naplnit poslání křesťanské rodiny. Zda jsou v tomto povolání podporovány nebo zda komunita přenechává některé úkoly na iniciativě rodin nebo zda rodiny v komunitě nemají možnost některé části svého poslání naplnit. A dále jsem se ptala, jaké charakteristiky má manželský pár, který je ve vztahu s komunitou.

Z předcházejících kapitol je na první pohled vidět některé společné představy církve o životě a povolání rodiny a spiritualita a povolání komunity Chemin Neuf. Komunita Chemin Neuf nabízí rodinám pomoc při naplnění jejich zaslíbení se Bohu. Pomáhá jim vytvářet osobní společenství následováním Ježíše Krista a úsilím o jednotu každého člena i celé rodiny. Slouží životu tím, že se podílí na vytváření vhodných podmínek pro přijetí nového života. Účastní se na vývoji společnosti úsilím o spravedlnost a mír ve světě a tím umožňuje rodinám zapojit se do různých sociálních aktivit a podporuje jejich osobní aktivity v této oblasti. Účast na životě a poslání církve je každodenní realitou rodin v Chemin Neuf, ať už díky modlitbě osobní nebo společné, službě v misiích nebo ekumenických aktivitách. Takovýchto společných bodů je mnoho. Praxe ukazuje, že komunitní život je pro rodiny možný a přináší podporu rodinám, přestože by se mohlo zdát, že život v takovém společenství je určen pouze lidem, kteří se vlastní rodiny zřekli.

4.1 *Struktura komunity*

Do jaké míry je komunitní život pro rodiny podporou a kdy se stává obtíží, mohou opravdu ukázat jen osobní zkušenosti. Důležitým ukazatelem je také forma spolupráce rodiny s komunitou. Je mnoho možností jak být s komunitou v kontaktu. Pro porozumění praktické části, dotazníků a angažování se rodin s komunitou, je důležité alespoň stručně představit široké společenství okolo komunity. Toto společenství se nazývá „Mezinárodní ekumenická fraternita – MEF“. Shrmažduje všechny lidi, kteří chtějí aktivně následovat Krista, a kteří chtějí více či méně pracovat pro jednotu. Hloubku angažování se pokusím představit od nejmenších závazků k největším. Všichni tito lidé se zavazují k modlitbě za jednotu křesťanů, k jednomu setkání za měsíc, které se skládá ze zhlédnutí videokazety a následného sdílení na téma, které bylo představené na kazetě, a které se týká jednoty, a k práci pro jednotu křesťanů a mír ve světě a k modlitbě za tuto jednotu a tento mír. Tito lidé vytváří takzvanou síť pro Boha (Net for God).

Manželské páry mohou jít o krůček dál do tzv. „Bratrství Kána“. To je určeno pro manžele, kteří po týdenních duchovních cvičeních Kána chtějí pokračovat v kontaktu s komunitou s aktivní účastí na činnosti církve. Členové Bratrství Kána se zavazují na tři roky navíc k pravidelnému setkávání ve fraternitách, ke společnému víkendu, k duchovním cvičením a ke službě na Káně (= k pomoci při organizaci tohoto týdne).

Komunio Chemin Neuf je v pravém slova smyslu širší tělo komunity Chemin Neuf. Tento závazek je již mnohem hlubší a náročnější. Členové obnovují sliby každé dva roky. Mají svojí chartu závazků. Ve stručnosti jde říci, že členové komunie žijí stejnou spiritualitu jako komunita, ale jinak organizovanou, žijí tuto spiritualitu mezi lidmi. Jsou také členové Mezinárodní ekumenické fraternity.

Komunitu Chemin Neuf jsem již představila. Chybí dodat, že před vstupem komunita nabízí půl roku až rok nazývaný Betlém a dva roky Nazaret, které odpovídají postulátu a noviciátu v klasických řádech. Betlém je čas poznávání se komunity a zájemce o vstup. Nazaret je čas rozhodování a rozlišování božího povolání a motivů k angažování se do komunity. Ti, co se rozhodnou pro komunitu, se zavazují do komunity na tři roky. Tyto závazky je možné obnovovat nebo se angažovat na život (to je možné nejdříve po pěti letech komunitního života).

V komunitě jsou podstatné fraternity⁶⁰. Existují dva typy fraternit - fraternita života a fraternita čtvrti. Členové fraternity života bydlí v komunitním domě a žijí společně, ze společných prostředků. Ve fraternitě čtvrti bydlí především rodiny a svobodní lidé. Každý bydlí ve svém domě a na životě komunity se částečně podílí. Oba způsoby jsou rovnocenné a je možné přejít po uváženém rozhodnutí z jedné fraternity do druhé. Také komunita může požádat členy, aby z určitých důvodů zvážili přechod do druhé fraternity.

4.2 Podmínky rozhovorů

Rozhovory jsem dělala s devíti rodinami. Otázky byly upraveny zvlášť pro manžele, kteří jsou v úzkém kontaktu s komunitou a vybrali si komunitní život jako svoji cestu a zvlášť pro páry, kteří se setkali s komunitním životem, nějaký čas žili v komunitě, nebo jen komunitu potkali a řekli komunitnímu životu ne. Předem jsem připravila 13 otázek, které se skládaly z části informativní, z otázek, které se týkaly období před kontaktem s komunitou. A z části, která se týkala počátků kontaktu s komunitou a situace rodiny v komunitě v současnosti či její posoj k ní. Třetí část je označena jako výhody a nevýhody komunitního života pro rodiny a čtvrtá se ptá na charakteristiku a vlastnosti, které jsou potřebné a užitečné pro život v komunitě. Rodin, které v komunitě nejsou jsem se navíc ptala, jakým způsobem se angažují v církevním životě a jakou mají představu o poslání jejich rodiny.

Většinu otázek jsem mohla položit sama. Ve třech případech jsem položila tyto otázky v e-mailu, což samozřejmě mění rozsáhlost odpovědí. Další obtíží byla vytíženost rodin, a proto v některých rozhovorech mám výpověď pouze jednoho z manželů. V každém případě i tam, kde jsou odpovědi od obou manželů, odpověď mužů je většinou nepoměrně kratší a obecnější, zatímco odpovědi žen jsou často velmi osobní. Odpovědi na otázky jsou uvedeny podle respondentů „Ž“ jako žena a „M“ jako muž. Bylo by vhodné sestavit také přiměřený dotazník pro děti rodin v komunitě, bohužel v České republice nemá komunita ani dostatečně staré děti ani není vzorek těchto dětí natolik velký, aby bylo možné z výsledku učinit jakýkoliv závěr. Získat svědectví dětí ve Francii by bylo technicky příliš náročné.

Pokusila jsem se vybrat rodiny, které mají zkušenost s fraternitou čtvrti i s fraternitou života nebo prošly oběma možnostmi. Zastoupeny jsou mladé rodiny i

⁶⁰ viz str. 15

starší manželé.⁶¹ Rodiny, které se rozhodují, které se opakovaně angažují na tři roky i ty, které se angažovaly na život. V druhé části pak rodiny, které žily jakýmkoliv způsobem komunitní život i rodiny, které komunitu Chemin Neuf pouze poznaly z vnějšku.

Většina těchto rodin je z České republiky, ale měla jsem možnost získat zkušenosti také dvou francouzských a jedné maďarské rodiny, což je jen důkazem toho, že komunita v České republice je velmi podobná komunitám v jiných zemích, také protože většina rodin i celibátníků stávil určitý čas ve Francii, kde komunita vznikla.

4.3 Charakteristika vybraných manželských párů a jejich rodin

Pokusím se stručně představit každou rodinu. Jak dlouho jsou manželé řádově spolu, jaké mají vzdělání a zaměstnání, kolik dětí rodina má, jak se s komunitou seznámili a jaký je jejich současná vztah s komunitou.

Rodina A

Tento manželský pár je spolu více než deset let, oba manželé mají vysokoškolské vzdělání na vysoké škole zemědělské a v současné době pracují v komunitě. Rodina má čtyři děti. V komunitě Chemin Neuf jsou oba manželé sedm let. Seznámili se s ní v roce 1993 při prvním týdnu Kána v České republice vůbec. Po těchto duchovních cvičeních odjeli do Francie na formační cyklus A. Ve Francii strávili tři čtvrtě roku a po návratu v podstatě čekali, až přijde komunita do Čech. Poté začali dělat Betlém a dva roky Nazaret⁶². Po těchto třech letech se angažovali do komunity na tři roky. A tyto sliby obnovili před dvěma lety na další tři roky. Posledních šest let žijí v bratrství života, tedy v komunitním domě, což znamená, že žijí ze společné pokladny.

Rodina B

Manželé jsou více než 15 let. Žena má středoškolské vzdělání a pracuje v azylovém bydlení. Muž má základní vzdělání a pracuje jako údržbář. Rodina má pět dětí. Manželé dělají druhým rokem Nazaret. S komunitou se seznámili skrze duchovní

⁶¹ Je nutno dodat, že Chemin Neuf je mladá komunita, především v České republice, ale ani zkušenosti ve Francii nepřesáhly zatím víc než jednu generaci. Otázky manželských párů v důchodovém věku a starších členů jsou v současnosti jedním z aktuálních témat komunity.

⁶² Takzvaný Betlém a Nazaret jsou v podstatě obdobou postulátu a noviciátu. Betlém trvá jeden rok a tato skupina není ještě považována za členy komunity. Je to rok seznamování se s komunitou a rozlišování své cesty a vztahu s komunitou.

cvičení Kána a několik let pokračovali v Bratrství Kána. Poté se angažovali v komunitu⁶³ a před třemi lety začali Betlém. Nyní končí druhý rok Nazaretu. Žijí ve fraternitě čtvrti, tedy ve svém bytě.

Rodina C

Tito manželé spolu žijí již 35 let. Žena vystudovala vysokou školu a pracuje v komunitě. Muž vystudoval vysokou školu a pracuje jako výzkumník a učitel tamtéž. Rodina má dvě dospělé děti a také už vnoučata. V komunitě jsou angažováni pět let. První kontakt proběhl při prvních duchovních cvičení Kána v Čechách v roce 1993. Poté tento pár pomáhal organizovat další Kánu a s několika výjimkami se účastní jako služebníci duchovních cvičení Kána každý rok. Po své první Káně se scházeli s ostatními páry v bratrství Kána. Postupně poznávali komunitu a komunitní život. V roce 98 odjeli do Francie na formační cyklus A (překládaný do polštiny). Poté se vrátili do Čech a žena začala pracovat v komunitě. Další tři roky byli součástí Bratrství Kána a až poté se rozhodli začít Betlém, poté dva roky Nazaret a v roce 2001 složili první sliby do komunity na tři roky. Rok poté se přestěhovali do komunitního domu, tedy do fraternity života. Po dvou letech se vrátili zpět do fraternity čtvrti.

Rodina D

Manželství trvá už více než 40 let. Žena pracuje v komunitě. Muž vystudoval strojírenství na vysoké škole a nyní pracuje jako ekonom a zásobovač v komunitě. Mají šest dětí, tři hochy a tři děvčata. Angažovali se před dvaceti lety. Komunitu poznali díky setkání, které bylo animované Laurentem Faberem, zakladatelem komunity. Účastnili se několika setkání pořádaných komunitou a duchovních cvičení. Po zkušenosti v Betlému se rozhodli pokračovat cestu s komunitou. Dnes jsou angažováni na život v komunitě (což je ekvivalent věčných slibů). Bydlí ve fraternitě života, ale mají desetiletou zkušenost s fraternitou čtvrti.

Rodina E

Tento pár je spolu už více než 35 let. Žena vystudovala gymnázium a poté kurzy na knihovnictví a muž má vysokoškolské vzdělání. Oba pracují ve svém soukromém nakladatelství. Mají šest dětí. Čtyři mají své vlastní rodiny a poslední dvě studují na vysoké škole. Angažováni jsou tři roky. Ke komunitě se dostali skrze manželské exercicie Kána. Poté pokračovali tři roky ve fraternitě Kána, prošli Betlém a Nazaret a složili první sliby na tři roky. Zatím bydlí ve fraternitě čtvrti.

⁶³ Širší společenství komunity Chemin Neuf, ve kterém jsou angažovány především rodiny. V současné době má toto společenství 8000 členů.

Rodina F

Rodina vznikla před více než patnácti lety. Žena je květinářka a zahradnice, muž vystudoval chemii. Nyní oba pracují na plný úvazek v komunitě. Mají dvě děti. Přihlásili se na duchovní cvičení Kána, a tak poznali komunitu. Dále pokračovali v Bratrství Kána. Poté se rozhodli odjet na školu jazyků do Francie, tam začali Betlém a prošli formačním cyklem C. Ve Francii zůstali osm let, minulý rok se vrátili zpět do své země, do Maďarska. V komunitě jsou angažováni osm let a po celou dobu žijí ve fraternitě života, tedy pod jednou střechou s bratry a sestrami v komunitě.

Rodina G

Tato rodina vznikla před patnácti lety. Oba manželé vystudovali vysokou školu. Muž pracuje v komerční sféře a žena je v domácnosti. Mají dvě děti. Komunitu znají díky duchovním cvičením Kána. Prošli Betlémem a třemi roky Nazaretu, nakonec se ale rozhodli se v komunitě neangažovat. Přesto jsou s komunitou stále v kontaktu a je to společenství ve kterém mohou dávat i čerpat.

Rodina H

Manželé jsou spolu více než třicet let. Muž vystudoval vysokou školu a pracuje jako učitel. Manželka má střední zdravotnickou školu a je v domácnosti. Mají čtyři děti. Komunitní život znají velmi dobře žili tři roky v komunitě v Alžírsku, ale rozhodli se, že pro rodinu není možné a dobré žít dvacet čtyři hodin denně v komunitě. Velmi se angažují v církvi, jsou zodpovědní za charismaticou obnovu ve Francii. Komunitu Chemin Neuf znají velmi dobře, díky duchovním cvičením Kána, ale také díky své dceři, která je její členkou.

Rodina I

Manželský pár je spolu více než 30 let. Oba vystudovali vysokou školu. Mají čtyři děti. Poznali komunitu Chemin Neuf skrze charismatickou obnovu a prožili s ní několik let duchovní formace. Jsou angažovány ve společenství rodin už od dob totality a rozhodli se zůstat v tomto společenství. Spolupracují na vedení obnovy v Duchu svatém a přípravě na biřmování.

Rodiny, které jsou v současnosti v komunitě angažovány:

Rodina	Délka	Vzdělání	Zaměstnání	Počet dětí	První kontakt	Délka angažmá	Způsob života
A	15	VŠ/VŠ	Komunita/ komunita	4	Kána	7	Brat. životu
B	20	SŠ/ZŠ	Azylové bydlení/údržbář	5	Kána	Nazaret 2	Brat. čtvrti
C	35	VŠ/VŠ	Komunita/ výzkumník, učitel	2	Kána	5	Brat. čtvrti
D	40	SŠ/VŠ	Komunita/ komunita	6	Setkání animované komunitou	20	Brat. čtvrti
E	35	SŠ/VŠ	Nakladatelství/ nakladatelství	6	Kána	3	Brat. čtvrti
F	15	SŠ/VŠ	Komunita/ komunita	2	Kána	9	Brat. životu

Rodiny, které nejsou v současnosti v komunitě angažovány:

Rodina	Délka	Vzdělání	Zaměstnání	Počet dětí	Zkušenost s komunitním životem	Život v církvi
G	15	VŠ/VŠ	Komerční sféra/žena v domácnosti	2	Betlém Nazaret 3	Spolupráce s komunitou CHN
H	30	VŠ/SŠ	Učitel/žena v domácnosti	4	komunita v Alžírsku 3 roky	Farnost/ charismatická obnova
I	3é	VŠ/VŠ	neuveveno	4	Duchovní formace s Chemin Neuf	Obnova v Duchu sv./příprava na biřmování

Tato tabulka shrnuje základní údaje o každé rodině. Mým cílem bylo zdůraznit, že v tomto malém vzorku rodin jsou páry mladší i starší, s různým vzděláním, pracující v komunitě i ve svých civilních zaměstnáních. Páry, které jsou angažovány velmi dlouho i ty, které se teprve rozhodují. Rodiny s různým počtem dětí a způsobem života v komunitě, ve fraternitě života nebo ve fraternitě čtvrti. Tím, co mají téměř všechny

tyto páry společné, je způsob prvního kontaktu s komunitou. Je zřejmé, že duchovní cvičení Kána je základní nástroj komunity, jak se otevřít a přiblížit rodinám.

4.4 Jak komunita pomáhá rodinám žít jejich povolání

Boží plán pro rodiny a jejich poslání jsem představila zhruba ve čtyřech bodech v první kapitole. Tyto body jsem převzala a ukázala na nich praktické zkušenosti rodin s životem v komunitě Chemin Neuf.

4.4.1 Rodinné společenství

Každý člověk hledá už od počátku, jak naplnit svůj život, stejně tak manželský pár už od počátku hledá, jak naplnit svůj vztah. Do tohoto vztahu si každý nese svoji minulost a svoje hledání. Toto je nutné sladit s partnerem a začít hledat společně to, co je pro ně důležité a po čem touží jako rodina. Jakým způsobem jako křesťanská rodina následovat Krista. V tomto hledání Chemin Neuf nabízí pomoc například prostřednictvím duchovních cvičení Kána, kterými většina dotázaných manželských párů prošla. Ale prvnímu setkání s komunitou předchází pro každou rodinu jiná cesta hledání rodinného společenství.

Rodina A

Ž: « My jsme vždycky měli chuť dělat něco pro lidi. Jednak pro věřící lidi, nějaký program, který by je povzbudil ve víře, a potom něco pro nevěřící lidi, proto aby uvěřili. Tak jsme to zkoušeli a zjistili jsme, že k tomu, abychom to mohli dělat, nemůžeme být sami. Potřebujeme jiné lidi, kteří by s námi žili, potřebujeme modlitební život, zázemí. A tak jsme začali žít s jinými lidmi v komunitě, ale zjistili jsme, že potřebujeme komunitu jako církev. Že potřebujeme zkušenosti někoho většího, staršího, kdo ví, jak na to, a má už vychytané chyby a kdo je napojený na církev. Bylo pro nás důležité, když chceme někomu sloužit, abychom i my sami měli nějakou formaci, povzbuzení, zázemí. A potom jsme také hledali lidi, se kterými bychom měli stejnou vizi, jak víru předávat, jak evangelizovat. Hledali jsme partu lidí, kteří jdou stejným směrem. Určitě šlo také o rozložení odpovědnosti, mít pocit, že máme někoho za zády, že neneseme všechno sami. Abychom nejenom dávali, ale také měli kde přijímat a mohli sdílet naše prožitky. Někoho, kdo je na stejné lodi. »

Rodina B

Ž: « Jsem z křesťanské rodiny, která měla tradiční postoj k víře. Jako dítě jsem chodila do kostela. S matkou jsme ale víru nežily ani jsme se nemodlily. Víru mně předávala spíše babička a teta. Asi ve čtrnácti jsem od víry odpadla a do katolické církve jsem se vrátila zpátky ve svých dvacetisedmi letech. Uvěřila jsem po silném prožitku s pervitinem, po prožitku klinické smrti, po předávkování. Prožila jsem zpětně celý svůj život a viděla jsem všechna rozhodnutí, ale v zásadních věcech jsem se většinou rozhodovala špatně, ne ze zlého úmyslu, ale spíš z hlouposti. Bůh je u toho, když člověk takto vidí svůj život a jeho pohled je tak milosrdný, že člověk nemá strach z Boha ani ze sebe, spíš cítí smutek nad sebou samým. A láska, kterou člověk cítí, je tak velká, že se nedá odmítnout. Je pravda, že bylo velmi těžké se zařadit do církve. Byla jsem trochu dezorientovaná a prostředí ve farnosti bylo velmi vlažné. »

M: « Já jsem byl z ateistické rodiny. Rodiče se rozvedli. Uvěřil jsem asi v třicetipětiletých letech. Předcházela tomu závislost. Takže vlastně skrze to jsem přišel k víře. Od raného mládí jsem experimentoval s různými látkami, mimo jiné také s alkoholem. Žil jsem si, jak jsem potřeboval. Setkali jsme se s mojí ženou, ale tenkrát jsem měl jasnou představu o tom, jak má vypadat můj život. V té době jsem asi věřil, že Bůh chce, abych žil život, jaký žiji, že mojí cestu, po které jdu, si řídím sám. Dospělo to do fáze, kdy jsem na tom byl dost zle, dostal jsem žloutenku (hepatitidu C). Potom jsem začal hodně pít. A někdy v té době jsme se dali s manželkou znovu dohromady, já jsem jí slíbil, že přestanu brát drogy a pít. V té době jsme se vzali, to už jsme čekali druhé dítě. Mně se to podařilo zastavit asi jen na rok. Prostě jsem byl závislý na čemkoliv, co bylo. Potom se to zhoršovalo až tak, že jsem měl výpadky paměti. Nakonec jsem skončil na léčení (moje žena mě donutila), tam jsem se setkal s anonymními alkoholiky. A to byl zlom v mém životě. Myslím, že to byla milost, najednou jsem viděl svůj život, viděl jsem ho jasně ve střízlivosti. Anonymní alkoholici jsou hodně postaveni na víře, na spiritualitě. Tato skupina mě nadchla a skrze ně jsem uvěřil. Do té doby jsem si nikdy pokorně nepřiznal, že jsem nula, až před Bohem a jeho milosrdenstvím. Do té doby jsem byl pořád „Někdo“. Šlo to postupně a asi během dvou let jsem došel až ke křesťanství.»

Ž: « Ale pořád jsme víru neprožívali spolu. Po svatbě, když jsem viděla, že můj muž pořád pije, tak jsem měla pocit, že to sama neunesu a začala jsem chodit hodně do kostela a víru jsem prožívala soukromě. Nechtěla jsem ho opustit, protože jsem to slíbila Bohu, ale současně jsem cítila, že na ten vztah nemám sílu. Nikdy jsme o víře

nemluvili, protože manžela to ze začátku táhlo hodně k New Age. A když se obrátil, tak byl zas tak zapálený. Já mám taky ráda Pannu Marii, ale on to bral takovým způsobem, že mi to až lezlo na nervy. Místo, aby pomohl doma, tak každý večer běžel do kostela a potom se ještě večer dlouho modlil. Prostě byl v euforii a já už ne, takže jsme víru neprožívali stejně. Byla jsem samozřejmě ráda, že uvěřil. Když se vrátil z léčení, tak se mě ptal, co má říct nebo udělat, abych mu věřila, že se změní a já jsem mu říkala, že jedině kdyby uvěřil, tak uvěřím, že se může změnit, jinak to není možné. »

Rodina C

Ž: « Potom došlo k zásadnímu zlomu, když jsme se začali zajímat o charismatickou obnovu. Oba dva jsme kolem roku 90 začali chodit ke sv. Vojtěchovi do semináře o charismatické obnově. Tam jsme poznali jiný typ modlitby s Písmem, tichou chvilku každý den. Najednou jsme Písmo viděli a chápali úplně jinak, prožili jsme velkou radost z tohoto otevření. Zažili jsme zcela odlišné společenství, než jsme byli zvyklí od salesiánů. Díky této zkušenosti jsme se začali pomalu vzdalovat našemu původnímu společenství. Určitým zlomovým momentem byl křest v Duchu Svatém. »

Rodina D

M: « Byl jsem přesvědčený, že pokud chce křesťan na konci 20. století opravdu žít víru, nemůže ji žít sám. A setkání s ostatními, kteří měli stejnou zkušenost, mi dala chuť jít s nimi stejnou cestou. »

Rodina E

Ž: « O duchovních tématech jsme samozřejmě mluvili, už když jsme spolu chodili, protože když jsme se potkali, tak mi bylo jasné, že tohoto muže bych si chtěla vzít. A proto jsme hned od začátku mluvili otevřeně o všem. Manžel nebyl proti, byl otevřený a hlavně nebyl ničím zatížený, pro něj otázka Boží existence předtím vůbec neexistovala. Společně jsme se modlili asi jenom s dětmi. Chodil s námi do kostela, to nebyl vůbec problém. Ale my dva sami jsme se nemodlili. Třetí rok po tom, co jsme se vzali, můj muž konvertoval, já jsem byla od začátku přesvědčená, že to je jenom otázka času. Bylo pro mě důležité, že je to přirozeně dobrý člověk a v jeho rodině se vždy ctily dobré hodnoty. »

Cesta, po které manželé jdou, se musí postupně sjednocovat. Muž a žena se stávají jedno tělo, a proto v komunitě Chemin-Neuf není možné, aby se angažoval pouze jeden z partnerů. Oba musí hluboce uvnitř sebe cítit, že komunita je jejich cesta. Nemělo by se stát, že je jeden z páru v komunitě kvůli druhému. Vstup do komunity je radikální odpověď a mění situaci celé rodiny. Přesto rodina musí zůstat dál rodinným společenstvím a toto společenství prohlubovat. Být jeden pro druhého na prvním místě a nedávat větší důraz komunitě než vlastní rodině.

Komunita se snaží rodinné společenství doprovázet a utužovat. Je pro ni natolik důležité, že i v konstituci se mluví o jednotě rodiny a nutosti se o tuto jednotu starat. Pro manžele má být vlastní rodina prvním místem misie. „Rodiče budou dbát na to, aby v ní udržovali duchovní život založený na sdílení, modlitbě, smíření a slavení.⁶⁴

Rodina B

Ž: « Duchovní život má každý úplně jiný, ale důležité je, aby se ti dva shodli na stejné cestě. Je pravda, že se málokdy stane, že bychom byli na stejné vlně. Ale máme stejnou cestu, pro kterou se rozhodujeme společně. Společně se modlit pro nás nebylo nikdy jednoduché, protože jsme povahově hodně rozdílní, můj muž má jiný způsob myšlení a já taky. Takže nebylo úplně lehké vzájemně akceptovat druhého: že to říká dlouho, nebo že to říká moc emočně... Pro mě úplně první volání do komunity bylo na ignaciánských cvičeních před čtyřmi roky. Tam jsem došla k radikálním věcem ve svém životě a jedna z nich byla právě cesta s komunitou, ale v té době mě to až vyděsilo. A přijmout to bylo docela dramatické. Když jsem přijela, tak jsem viděla, že můj manžel tím rozhodně není nadšený, takže jsem se za to modlila a asi za půl roku s tím přišel sám. »

Rodina C

Ž: « Komunita prohloubila to, co jsme dostali na charismatických seminářích. Naučila nás modlit se v páru. Modlili jsme se s písmem, i s kluky, které tento způsob hrozně zajímal. Četli jsme vždycky kousek textu na další den a potom všichni reagovali, podle toho, co je zaujalo.

Hodně jsme se o věcech, které si nosíme z komunity domů, bavili s kluky - spousta věcí je oslovila. Ale oni už byli velcí, když my jsme do komunity vstupovali,

⁶⁴ Konstituce komunity Chemin Neuf. Jednota rodiny. Str. 15

takže jejich životy to příliš neovlivnilo. Starší syn občas přijel za námi na víkend, takže komunitu poznal, navíc prošel charismatickou obnovou, ale mladší byl v Izraeli, studoval a pořád jde trošku jinou cestou a je mnohem víc ke všemu kritičtější.

Pro mě je důležité v komunitě soužití generací, sdílení vzájemné a sdílení života s Bohem. Je obohacující mluvit s lidmi z úplně jiné generace. Mohu tak lépe porozumět i vlastním dětem. »

Rodina E

Ž: « My jsme se doma vždycky otevřeně bavili o všem. Výborný výchovný prostředek je legrace. Řekla bych, že v humoru toho jde říct mnohem víc, než kdybych nadávala. A člověk toho snese mnohem víc. Mluvili jsme o smyslu života, co nabízí, jaké jsou jiné, alternativní varianty, jak ho prožít. A ono když se na to člověk podívá, tak ty možnosti nejsou až tak rozdílné. Taky jsme měli doma hodně dobrých knížek, to je výborné.

Myslím, že pro rodinu, pro děti je přínos, když se rodiče někde angažují, ať je to cokoliv. Když dítě vidí, že se rodiče zajímají o něco, co je přesahuje, že si stojí za věcmi, za které by byly ochotni i dát svůj život, že jim na něčem opravdu záleží a žijí tím.»

4.4.2 Příjem života

Předávání života, pravdivý pohled na sexualitu a podobná témata nejsou v Chemin Neuf nad rámeček církve propracovaná nebo zdůrazňovaná. Existují víkendy pro mládež, které jsou na téma vztahy a sexualita, a i v Káně je zahrnuto téma sexualita páru. Přesto sloužit životu neznámá jen o životě mluvit. Chemin Neuf se snaží uzpůsobit podmínky rodiny, aby mohla přijímat nové životy a mít možnost děti plnohodnotně vychovávat. V praxi to znamená, že i rodiny, které bydlí ve fraternitě života, mají svůj vlastní byt v komunitním domě, nebo dům poblíž. Mají soukromí, aby mohly žít rodinný život. Samozřejmě, že výchova záleží na rodičích, ale ti mají možnost požádat o takovou finanční podporu, aby dítě nebylo v kolektivu handicapované tím, že jeho rodiče jsou angažováni v komunitě.

Křesťanské výchově samozřejmě napomáhá už svým prostředím. Menší děti se většinou přirozeně adaptují a komunitu přijímají jako velkou rodinu. Ty starší se musí vymezit vůči rodičům, ať rodina žije kdekoliv. V komunitě mají dospívající možnost se

zapojit mezi misii mladých ve věku 14 až 18 let, mohou najít přátele, kteří také mají rodiče v komunitě a zjistit, že nejsou sami. Často je také velkou pomocí blízký vztah s jinými dospělými, kteří jsou v komunitě k dispozici. Ale děti mají zároveň možnost mít svoje přátele ze školy nebo z různých jiných zájmových aktivit. „Je pro nás důležité, aby naše děti měly přátele a zájmy také mimo komunitu. Aby znaly jiné prostředí než je komunita a byly otevřeny jak komunitě, tak tomuto prostředí.“⁶⁵

Rodina A

Ž: « Děti se staly součástí nějaké větší rodiny, se kterou žijeme v domě a se kterou trávíme čas na obědě, na večeři, o víkendech. Myslím, že přínos je to, že mohou opravdu žít v křesťanském prostředí. Není pro ně vůbec problémem mluvit o své víře, o sobě, jsou hodně zvyklé komunikovat, jsou zvyklé se modlit. Vědí, co je to křesťanský život, znají jiné rodiny a jiné děti, které žijí stejně nebo podobně. Mají kamarády mezi dětmi z rodin v komunitě, což by mohly mít i tak, ale je to jiné, když s nimi žijí v domě. Dalším přínosem je třeba taková možnost společně pracovat. Je to hezké s jinými lidmi dělat stejnou práci. Cítí se přijaté. »

Rodina B

Ž: « Reakce dětí je rozdílná. Mladší dvě ty jezdí do Tuchoměřic moc rádi, prostřední už míň, pokud tam pro ni není program, tak tam nechce. A dvě starší se na to dívají skrz prsty. I když nejstarší syn byl na duchovních cvičeních na Jerichu a to pro něj bylo asi hodně důležité, přestože nezměnil svůj styl života, tak tam prožil něco osobního a hlubokého. Myslím, že ten už trochu ztratil odstup od komunity. Ale zatím tyto věci neřeší, nežije křesťansky, má pocit, že ho víra svazuje. Ale myslím, že nějaký vztah s Bohem prožil. Ale můžeme říct, že náš vztah s komunitou je pro naše děti veliké požehnání. Už proto, že to, co my dostáváme, dostávají ony skrze nás. »

Rodina C

Ž: « Myslím si, že pro děti je dobré bydlet v komunitě. Když vyrůstají v komunitě jsou mnohem víc komunikativnější, svobodnější, mají zázemí, a zvláště když je tam více rodin, tak mohou najít výborná přátelství. »

⁶⁵ De Crouy, V., De Crouy, L. La famille doit s'ouvrir à plus grand qu'elle. Str. 60

Rodina D

M: « Komunita umožňuje rozšířit kruh rodinných vztahů. Zvláště v období puberty našich dětí to bylo velmi důležité. Někteří celibátníci mají blízký vztah s našimi dětmi, který jim pomáhá vymezit se vůči nám rodičům. »

Rodina E

Ž: « Naše děti reagovaly pozitivně. Ale jsou už dospělé, a tak to přímo neovlivňuje jejich životy. Myslím, že dětem vůbec nevádí, že jsme v komunitě. Je pravda, že jsou všichni věřící. Ty starší si občas stěžují, že by se s námi chtěly vidět a že na ně nemáme čas.

A když pozoruji malé děti v komunitě, tak myslím, že jim to určitě nevádí, že jim to naopak může hodně dát. S dospívajícími jsem se vlastně nesetkala, ale s těmi je problém všude, je jasné, že se musí vymezit proti rodičům. To je normální. »

4.4.3 Škola hodnot a mezilidských vztahů

Rodina je první, kdo dává dětem žebříček hodnot, je první institucí, která učí mezilidským vztahům. Na rodině tak také záleží, jaká bude společnost. Cesta s komunitou svým způsobem vyžaduje určité hodnoty a vlastnosti, které samozřejmě rodina postupně objevuje a prohlubuje. Většina rodin se shodla na pokoře a toleranci. Všichni se snaží opustit svoje myšlenky a touhy a darovat svůj život druhým. Angažovat se v komunitě určitě také znamená nežít jen pro svou rodinu, ale otevřít se druhým, učit se komunikovat s lidmi.

Rodina A

Ž: « Důležité je objevovat, jaké dary mám já a jaké dary mají ti druzí. Není to tak, že tady musíme být všichni silní borci, dokonalí a bez problémů, jinak bychom tady nemohli být. Když něco opravdu nedokážu zvládnout, tak si to musím umět odpustit a musí mi to umět odpustit i druzí. Já si myslím, že v komunitě mají místo i slabí i problémoví lidé, i když na to jsou také jiné názory. Komunita není elita.

Myslím, že vlastnost, kterou člověk nejvíc potřebuje pro komunitní život, je pokora. Ale to je také něco, co se musí vymodlit. Další předpokladem je otevřené srdce, touha chtít porozumět druhým a to je také to ignaciánské - vykládat si výrok druhého v dobrém smyslu. To není úplně vlastnost, ale je to něco bez čeho se nedá žít, protože to

by se člověk za chvíli zbláznil. Další důležitá věc je sebezpřijetí. Ale to vše se v komunitě vytváří, krystalizuje, není to podmínka, aby člověk mohl přijít do komunity. K tomu komunitní život vede, ostatně jako každý jiný život. »

Rodina B

M: « Jinak myslím, že ten předpoklad je tolerance a s tím trochu souvisí neočekávat příliš od ostatních z komunity, nemalovat si nějaké vzdušné zámky. »

Ž: « Jsme z malých rodin, ale sami máme velkou rodinu, museli jsme se naučit respektovat naše děti, každé je úplně jiné, takže myslím, že to v toleranci máme jednodušší. »

Rodina C

Ž: « Myslím, že jsme to měli usnadněné tím, že jsme prošli dobou totality, prožili jsme velké strádání a pronásledování ve vlastních rodinách, takže jsme se naučili určité toleranci. Určitě je potřeba velká míra tolerance, protože žít s cizími lidmi je opravdu těžké.

Další věcí je pokora. Tu jsme asi do určité míry také získali během komunismu, kdy si člověk taky nemohl dělat, co chtěl, nemohli jsme studovat, co jsme chtěli, nemohli jsme bydlet v super podmínkách, nemohli jsme si koupit, co jsme chtěli... To vše nás formovalo, obrušovalo. Museli jsme přijímat věci, které pro nás byly těžké.

Ale na druhou stranu je důležité, aby byl člověk hodně komunikativní a to jsme my z komunismu vůbec nebyli. My jsme byli pořád svázaní dobou, ve které jsme žili. »

Rodina E

Ž: « Myslím, že komunita je pro lidi, kteří jsou otevření a kteří jsou rádi s lidmi. Myslím, že výhodu mají extroverti, ale určitě to není pravidlo. Já pocházím z velkého množství sourozenců, takže mě vždycky bavilo žít ve společenství lidí. Líbilo se mi dělat práci, když nás na to bylo hodně. Ráda jsem byla společně s lidmi. »

Rodina F

Ž: « Je potřeba být připraven vzdát se svých nápadů, sdílet celý svůj život a nežít jen pro svou rodinu. »

4.4.4 Následovat Krista a účastnit se na životě církve

Samozřejmě že toto je nejsilnější bod komunity a tudíž v něm přirozeně poskytuje maximální možnosti a podporu. Rodiny jsou v komunitě proto, aby následovaly Krista. Kvůli němu změnily celý svůj život a jsou ochotny přijímat těžkosti, které komunitní život přináší. Každá rodina zdůrazňuje, jak velmi důležité je opírat se v každodenním životě o boží povolání do komunity, jakou šancí je mít spiritualitu Chemin Neuf jako oporu pro svůj duchovní život a křesťanské aktivity.

Komunita nabízí mnoho možností a prostředků, jak se přiblížit Kristu a jak ho následovat. Záleží jen na rodině, jakým způsobem toho využívá.

Rodina A

Ž: « Čím dál víc se mi potvrzuje, že pokud to není boží přání, aby člověk v této komunitě žil, tak je to nemožné a nebude to přinášet ovoce. A rodina to musí opravdu vědět a o své povolání se opírat. Jako v manželství se člověk opírá o povolání do manželství a o milost, kterou dostal, tak v komunitě se musí opírat o to, že Bůh nás sem přivedl a jsme tady kvůli němu. A nejsem tady proto, abych ostatním dělala, co jim vidím na očích. Tím nechci říct, že to budu bojkotovat, to ne, ale nejdůležitější je moje povolání. A tím se člověk učí být nezávislý na hodnocení druhých a dělat věci podle vlastního svědomí, růst sám v sobě.

Komunita Chemin-Neuf má vliv na naši modlitbu, protože jsme v komunitě a všechno co prožíváme, je v rámci komunity. I praktické věci se promítají do duchovního života a modlitby, člověk musí na duchovním poli předkládat věci, které žije v domě a mezi lidmi denně.

Ve spiritualitě komunity považuji za nejdůležitější charismatický rozměr komunity. Čím dál tím víc si uvědomuji, jak je pro mě důležitý, já bych to nazvala, „umírněný charismatismus“. To, že komunita není nijak extrémně charismatická, co se týká projevů. My máme pocit, že to je dobře. Když se setkávám s lidmi, kteří jsou více extrémní, tak mě to více ruší v modlitbě, než aby mě to povzbuzovalo. Komunita se snaží, aby charismata byla spíše v srdci než v projevech. Myslím, že komunita je polem, tato hluboká charismata rostou. Neříkám, že tady jsou všechna, že je to ideální, ale myslím, že po nich lidi v komunitě touží a směřují k nim a umožňují si navzájem, aby v těchto hlubokých charismatech rostli. Co se týká ignaciánské spirituality, tak se mi líbí ignaciánský přístup k životu, takový prakticko-duchovní. Jsou zásady, které

komunita převzala a zanesla je do svých stanov, například upřímné sdílení a vykládání si výrok druhého kladným způsobem, to je něco, co je pro komunitu strašně důležité, něco, co skoro nikdo z nás neumí a nedělá, ale je velmi důležité se o to snažit. Myslím, že Ignác hodně přemýšlel o tom, jak se dá žít v komunitě. Také se mi líbí způsob, jakým vedeme duchovní cvičení. Je to jeden z mnoha možných, ale na Ignácově způsobu vidím mnoho dobrého.

Důležitých je v komunitě mnoho věcí, ale to nejdůležitější pro mě je asi důraz, který komunita klade na osobní modlitbu a na osobní vztah s Bohem. Můžeme mít spiritualitu, jakou chceme, a být charismatici větší nebo menší, ale pokud nemáme my sami osobní vztah s Bohem, tak je to k ničemu. A také to, co máme na začátku stanov-pokud tady jsme, tak jsme tady jenom kvůli Kristu a díky Kristu. To mi často dodává odvahu zůstat a pokračovat. Je tu důraz na osobní povolání každého, snaha o individuální přístup ke každému. Neřeší se věci například pro všechny rodiny stejně, ale každá rodina má svůj rytmus, svoje klady a zápory. »

Rodina B

Ž: « Asi dvakrát jsem měla opravdu silný zážitek toho, že v komunitě je opravdu požehnání. Na duchovních cvičeních mě k tomu napadlo slovo z Bible - Hospodinovo milostivé léto přichází. Myslím, že skrze akce, které komunita dělá, se vylévá velké požehnání. A je úžasné, když to člověk vidí a může u toho někdy být. Přijde mi dobrá společná modlitba. Veliká síla je v tom, že všude na světě, kde komunita je, se modlí najednou a že se modlí za jednotu.

Vidím, že úžasné jsou společné ranní chvály a eucharistie. To se mi zdá jako veliké požehnání. Připadá mi, že prostor v komunitním domě je opravdu plný modlitby, jako oáza.

Líbí se mi povolání komunity k ekumenismu a spiritualita svatého Ignáce a svaté Terezičky, které mám oba moc ráda. A stejně tak „Síť pro Boha“ mi připadá úžasná a vidím v tomto díle opravdu budoucnost církve.

Nedávno se mě ptala moje kamarádka, proč vlastně v té komunitě jsme, že to musí být fajn a že tam asi máme spoustu přátel. Já jsem se zamyslela a řkala jsem si, že tam vlastně nemáme žádné hluboké přátelství, že tam vlastně ani nejsou lidi, s kterými bychom se stýkali se na přátelské rovině. Cítím, že to je opravdu Boží volání, že tam nejsme kvůli lidem. Spojuje nás modlitba, ale jako lidi bychom se asi nevybírali. Přesto když jsem tam, tak si připadám jako v rodině. »

M: « Mně přijde, že jsme na jedné společné lodi, jsme pasažéři, které dodal Bůh a loď teď pluje. Já jsem prožil v komunitě v souvislosti s duchovními cvičeními hodně uzdravení, odpuštění a smíření, hodně mi to pomohlo po duševní stránce. Staly se mi až zázraky. Myslím, že komunita má povolání k uzdravování. »

Rodina C

Ž: « Rozhodující je, do jaké míry je pro pár důležitý život s Bohem. Díky mojí nemoci pro mě byl Bůh všechno, život i smrt. Já jsem po této nemoci měla opravdu pocit, že můj život je darovaný, že jsem ho dostala od Boha znovu. Ale asi pro lidi, kteří tyto zkušenosti nemají, je těžší darovat všechno nebo se angažovat v komunitě. »

Rodina F

Ž: « Komunita nám dává žít v církvi opravdu každý den a ne jen v neděli. Důležité body ve spiritualitě pro mě jsou: duchovní doprovázení, duchovní cvičení, jednota církví a lidí, fraternita, sdílení všeho, jednoduchost života, bratrský život.

Důležité je, aby byl člověk velmi otevřený, přijal chudobu a jednoduchost a opravdu chtěl mít Boha na prvním místě a plně mu sloužit. Je to zvláštní poslání, které není pro každého. »

4.5 Těžkosti

Radikální cesty se nikdy neobejdou bez volby, něco nového se otevírá a přichází, ale jsou věci, představy, sny a touhy, které musí člověk opustit. To je přirozené v lidském životě. Co je obtížné pro rodiny v komunitě? Jaké problémy a napětí přináší komunitní život? Z rozhovorů vyplynulo pět hlavních a společných těžkostí.

Asi nejtěžší je přijmout fakt, že je rodina závislá na komunitě. Společnost nás vychovává k tomu, abychom nebyli na nikom a na ničem závislí. Dobrovolně přijmout závislost a rozhodnout se pro ni není vůbec jednoduché. Míra a forma této závislosti je jiná ve fraternitě života a čtvrti. Rodiny bydlící samostatně a pracující ve svém zaměstnání odevzdávají většinou desátek své mzdy komunitě, ale jsou závislé na programu a rytmu setkávání a misí. Rodiny v komunitních domech pracují většinou v komunitě a přijímají chudobu a jednoduchost. Jsou plně závislé na komunitě. A to finančně - říkají si o takzvané kapesné a vyúčtovávají vše, co utratí. Ale jsou závislé i v každodenním životě - na kuchyni, na prádelně, na organizaci dne a stejně tak jako

všichni, také na misiích. Je nutné dodat, že tato závislost není srovnatelná se životem celibátů.

První těžkost je **závislost**.

Rodina A

Ž: « V bratrství života je pro nás těžké, že jsme na sobě hodně závislí, a to i v lidské, i v materiální rovině. Pokud se já chci podřídit a přijmout pravidla bratrství života, tak nebudu chodit nakupovat potraviny, protože máme společnou pokladnu a nakupujeme společně. Ale to co nakupuje skladník se mi vždycky nelíbí. Musíme o všem komunikovat a domlouvat se s tím, kdo je odpovědný za dům, za sklad, za prádelnu. V domě každý rok dochází ke změnám, takže když se vymění lidi, se kterými se snažím celý rok na něčem domluvit, jak se věci budou dělat, tak je to vyčerpávající. Když se to děje každý rok, moje otázka je, jak dlouho se to dá vydržet...

Nejmíň nám asi paradoxně v komunitě sedí bratrství života a to proto, že je pro nás pořád za ty roky těžké se vyrovnat s tím, že jsme závislí. Nebo spíš, že nejsme nezávislí. Je to na jednu stranu hodně pohodlné, je těžší být zodpovědný. Co se týká peněz, žijeme ze společné pokladny. Každý měsíc žádáme tolik, kolik asi utratíme – takzvané kapesné. Pro mě je těžké najít hranici toho, co potřebuji a co ne. Někdy si také potřebuji koupit věci, které nepotřebuji. Je pro nás těžké, že žijeme z peněz, které jiní vydělali a darovali je. A například to, že nemůžeme dávat nikomu žádné finanční dary, nemůžeme platit desátky, že nemůžeme šetřit. To je asi jedna z věcí, která nám nejméně sedí.

Je otázka, jak se s tím potom člověk vyrovná. Jestli to vezme jako věc, která slouží k jeho růstu a je potřeba to nějak přijmout, a nebo jestli je potřeba to změnit. »

Rodina C

Ž: « Další potíží byla spojená s tím, když jsme bydleli přímo v komunitním domě. Bylo těžké vykazovat každou položku, kterou jsme měli, neustále jsme ztráceli účtenky. Je těžké někomu dalšímu skládat účty. Člověk musí volit, co si koupí a najednou se cítí omezený. Bere to, jako že tím ubírá komunitě, a musí dobře rozlišovat, co za co vydat. »

Rodina E

Ž: « My když jsme byli jako děti malí, tak jsme byli hodně chudí. Tátu vyhodili z práce, nás bylo hodně, byli jsme známí tím, že jsme chodili do kostela. I v manželství jsme si měsíc od měsíce půjčovali na živobytí. Hodně jsme si prožili. Já jsem vlastně celé dětství, celé mládí nic nemohla. Ne že bych byla rozhazovačná, ale nevím, jestli bych měla na to, abych si říkala o kapesné nebo prostě o peníze. »

Další obtíž je rytmus komunity. Je samozřejmé, že rytmus rodiny a celibátníků je rozdílný. Pro rodiny, které bydlí v komunitních domech, je obtížné se plně účastnit denního rytmu modliteb a eucharistie. Někdy může vzniknout napětí mezi potřebou ticha bratrů a sester v celibátě a potřebou volnosti a prostoru dětí. Ale i pro rodiny v bratrství čtvrti, zvláště když jsou děti malé, je obtížné celý týden pracovat ve svých zaměstnáních, po večerech mít setkání a modlitby s komunitou a většinu víkendů trávit ve službě a v misiích.

Rytmus života je druhá obtíž.

Rodina A

Ž: « Já se učím na dětech, i když tento rok je tady klidno, ale dříve jsem slyšela hodně narážek, že děti udělaly toto a tamto a že jsou hlučné. Ale odpověď je, proč jste nás sem tedy zvali, vždyť to je jasné, že jsou děti živé. Ale to nás jen učí, aby člověk své děti přijal, aby přijal to, že je vychovává, jak nejlépe umí, což samozřejmě neznamená, že nejlíp. A aby i ti ostatní si uvědomili, že se rozhodli žít v komunitě, kde žijí rodiny. A že se tím pádem bude rytmus celibátníků a rodin ovlivňovat. A že to, že oni jsou celibátníci, neznamená, že tu bude denně 24 hodin silentium. »

Rodina C

Ž: « Je těžké skloubit život rodiny s životem komunity a to i ve fraternitě čtvrti. Člověk musí volit mezi komunitou a aktivitami, které by rád dělal. Třeba když jsme oznámili, že se nezúčastníme nějakých rodinných oslav, tak to nebylo pochopené. Mně to až tak nevadilo, ale manžel to nesl těžce a měl pocit, že nás komunita tak trochu vysává. A navíc pro něj je velký problém skloubit výzkumnou práci s komunitou. Výzkumná práce je hodně vyčerpávající a člověk se musí učit pořád dál a dál a k tomu mít víkendy s komunitou a misie je velmi náročné. »

Rodina F:

Ž: « Rodiny a celibátníci mají jiný rytmus dne a života. Někdy to není lehké přijmout. Tím, že žijeme v komunitě, musíme se přizpůsobovat mnohem víc, než kdybychom žili sami ve vlastním domě. »

Časová náročnost souvisí s další těžkostí, tentokrát především těch starších párů. Byť jsou děti již velké a času mají více, ubývá sil a aktivity a služby v komunitě se stávají čím dál tím víc fyzicky náročnější. Komunita je mladá a přitahuje mladé lidi. A tak se ti starší a zkušenější ocitají pod vedením mladších bratrů a sester. Není snadné najít své místo a způsob, jakým šetrně předávat zkušenosti a rady.

Třetí obtíž je **generační rozdíl**.

Rodina C

Ž: « Je těžké, že jsme v komunitě skoro nejstarší. Zvláště, když jsme žili s mladými lidmi, tak se člověk snaží, aby stále neradil, aby nebyl ten, který všechno ví. Taky se potřebujeme učit a poznávat, protože jsou v komunitě sice mladší, ale žijí tam déle a mají mnohem větší zkušenosti s komunitním životem. Je těžké sdělit ohleduplně zkušenost. Neradi bychom mladé otravovali. Angažování v komunitě pro nás je i fyzicky náročné. A často bychom raději jeli na chalupu, kde bychom pracovali sami v klidu na zahradě a odpočinuli si a nemuseli znovu komunikovat s lidmi. »

M: « Soužití vyžaduje pochopení pro ty druhé. Někdy pociťuji generační problém, neboť v komunitě převažují mladí. Na druhou stranu jim zase mohou vadit ti staří, což chápu. »

Rodina E

Ž: « Mám pocit, že by pro nás fraternita života byla také fyzicky náročná. »

Téměř všichni zdůraznili, že je pro ně obtížné najít rovnováhu mezi partnerským, rodinným životem a komunitním životem. To, že se každodenně naplno angažují v komunitě, snadno posune rodinu na druhé místo, a to by se nikdy nemělo stát. Rodiny v komunitě mají s tímto nebezpečím své zkušenosti, a proto ze všech sil neustále hledají rovnováhu.

Čtvrtá těžkost je **rovnováha**.

Rodina A

Ž: « Nejdůležitějším v rodině je, aby rodina byla na prvním místě, aby byla před komunitou. Je rozhodně problém, když je komunita důležitější než vlastní rodina, když to, co řekne odpovědný, je důležitější než to, co řekne manžel. Hlavně na začátku je to obtížné, protože členové rodiny mají potřebu být s každým zadobře a doma se na to kašle. Rodinná modlitba je a musí být důležitější než společná modlitba komunitní nebo sdílení. To se ale také vyvíjí. »

Rodina C

Ž: « Já jsem zpočátku dělala tu chybu, že jsem v komunitě hodně pracovala a někdy to bylo až na úkor rodiny. Právě rozpoznat hranici, kdy se člověk dává komunitě, ale zároveň na prvním místě má stále rodinu, není jednoduché. Často náš pár komunita rozdělovala a někdy i naši rodinu. Děti se nás ptaly, proč tam chodíme, když se hádáme jenom kvůli komunitě. Teď nedávno mě volaly, jestli bych mohla pohlídat vnoučata, ale já jsem měla fraternity. Přijímají to, ale není to pro mě ani pro ně lehké. »

Rodina D

M: « Pro mě bylo dřív těžké udržet rovnováhu mezi životem páru, rodiny, profese a komunity. »

Rodina F

Ž: « Pro mě je těžké najít rovnováhu mezi rodinou a službou. »

Jednou velkou těžkostí je, jak přijímají rozhodnutí vstoupit do komunity příbuzní a přátelé. Většina z nich nerozumí. Někteří jsou schopni přijmout a respektovat rozhodnutí manželů. Jiní udržují odstup. Všechny názory se ale mohou časem změnit a k tomu dopomáhá i lepší poznání komunity.

Pátá obtíž je **reakce vlastní rodiny**.

Rodina A

Ž: « Ne, že by to bylo tak, že neměli vůbec žádné pochopení, ale určitě to bylo hodně těžké. Každé naše rozhodnutí bylo nějak okomentované a rodiče i příbuzní na to měli svůj názor. A někdy i nesouhlasili. Ale ne že by to bylo odmítnutí, spíš jim bylo za těžko některé věci pochopit. V každém případě moji rodiče se snažili věci pochopit a

postupně je i chápou. Myslím, že nám dali důvěru, že jednáme podle nejlepšího svědomí. Neodsoudili nás nebo nezavrhli. Ze strany mého muže je to trochu složitější. Jeho tatínek to shrnul tak, že jsme nějakí divní a že se tím zabývat nebude, že to jsou stejně samé blbosti, co děláme, ale že bychom mohli dělat horší věci. Jeho přístup k životu je spíš zdravý selský rozum. A jeho maminka je hlavně ráda, že jsme zdraví, že máme děti a že se máme rádi. Ta asi nerozumí vůbec tomu, co děláme. Dřív jsme o tom občas mluvili, teď už ne. Ale myslím, že nám taky věří. Celkově myslím, že to rodina přijímá dobře.

A co se týká starých známých, myslím, že to jednoduše přestali řešit. Pro ně je to něco tak divného nebo neznámého, že se o to ani nezajímají. Ale nikdo nepřišel a neřekl: „Když vy jste teď v té komunitě, tak já už se s vámi nechci bavit.“ Spíš bych řekla, že se na nás lidi dívají s úctou, někteří s obdivem, jiní s údivem.

Je pravda, že máme méně času na svoje přátele a na rodinu. Je to jednak tím, že máme méně volného času. I když to je sporné, protože když jsme chodili do práce a sem jsme jezdili na víkendy, tak jsme neměli vůbec žádný volný čas. Takže jednak je to vyčerpáním, ale hlavně bych řekla, že to je tím, že komunitní život člověka vyčerpá na úrovni vztahové. Člověk je pořád s lidmi, takže když má volno, tak už nemá sílu a chuť se s dalšími setkávat. Navíc máme malé děti a máme jich hodně a žijeme v bratrství života, takže když je volný víkend, nemáme chuť ani prostor jít někoho navštěvovat. Děti mají různé aktivity i přes víkend, například se skauty, proto je těžké se nějak zorganizovat. I já sama mám pocit, že mám v sobě méně prostoru pro lidi.

Je pravda, že máme přátele, které jsme neviděli léta. Když jsem byla na mateřské, tak jsem měla myslím víc práce v domácnosti než tady v komunitě. Musela jsem si sama prát, starat se o domácnost, dům a ještě o zahradu. Ale když někdo přišel, tak jsem všeho nechala a věnovala jsem se mu, což tady nejde. Dřív jsem si den plnila sama, tady už ho mám předem naplněný, tady mám plán na celý týden. Ráno pracuji, odpoledne jsem s dětmi. Mám naplánováno, kdy budu zpívat při mši, při ranních chválách. Mám plné čtyři večery v týdnu, protože máme různá setkání, fraternitu. Mám naplánované víkendy. Takže je to plnější, než když si člověk organizuje svůj čas sám, vrátí se z práce a už nemá nic. »

Rodina B

Ž: « Naše matky jsou obě svérázné. Moje to vidí spíš, jako že se angažujeme jinde, místo abychom se angažovali v rodině. Je to od ní trošku žárlivost. Je pravda, že už byla dvakrát na neděli MEF a projevila zájem tam jet znovu, přestože měla výhrady. Myslím, že vnitřně cítí, že tam je něco víc. Ale pochopení jsem nenalezla. Mám ještě tetičky, jedna z nich nás celá léta finančně podporuje, té to moc neříkám, protože je ve starokatolické církvi, uznává jedině latinu a jedině tridentský koncil a potom už nic neexistuje. Vztah spolu máme dobrý, ale vůbec by to nechápala. Víím, že víru prožíváme každá jinak, ale obě ji prožíváme a to je důležité.

Jinak mám hodně kamarádek mimo komunitu, ale je pravda, že je málo času se sejít. Takže mě trošku mrzí, že se nemůžu vídat s těmi lidmi, se kterými bych se ráda vídala. Nikdo z mého okolí naše angažování v komunitě nijak zvlášť nevnímá. Mám pocit, že cítí nedůvěru vůči něčemu, co je v církvi nové a charismatické, i když vidí, že nám to hodně dává a vyhovuje. Nechci použít slovo závidí, přejí nám to a taky by po tom toužili, ale nejsou ochotní udělat ten krok a jet do komunity. »

M: « Moje matka to neřeší. Zabývá se svými věcmi. Je napojená na nějakou organizaci, myslím, že to je New Age.

Já jestli mám nějaké přátele, tak to jsou nevěřící přátelé z dřívější doby, ale málo se vídáme. Jinak jsou to bližší lidé v komunitě a v práci a tam mi komunitu schvalují. Je pravda, a to mě trošku mrzí, že když jsem nevěřil, tak jsem měl opravdové přátele, teď to jsou přátelé, ale není to hluboké. Jsme si blízcí, ale taky jsme tak rozdílní, že najít společné zájmy je problém. »

Ž: « Naposledy když jsme jeli z fraternity všichni společně metrem, tak celou dobu bylo ticho. Mně to přišlo divné, a tak jsem se snažila bavit s jednou sestrou z komunity, která je mi velmi blízká. Ale je opravdu divné, že se spolu modlíme, sdílíme o hlubokých osobních věcech a když spolu jedeme v metru, tak si nemáme co říct. Asi duchovní blízkost neznamená ještě blízkost lidskou. Je to pro mě trošku divné a je to námět k přemýšlení. Ale jsem si jistá, že tam jsou lidi, kteří by nám pomohli, kdybychom to potřebovali. Možná, že ta dnešní doba je tak vyhrocená, že není čas žít obyčejné přátelské věci, jako že pojedeme společně někam na výlet. A že není čas je rozvíjet. »

Rodina C

Ž: « S rodinou to bylo horší. Mojí mamince jsem to ze začátku ani moc nevysvětlovala, až postupně, když jsme se odstěhovali do Tuchoměřic. Byla z toho trošku zděšená, protože můj bráška je kněz a sestra je řádová sestra, tak měla pocit, že ztratí i svoji poslední dceru. Měla pocit, že všechny ztrácí a když bude něco potřebovat, tak budou všichni daleko. Je jí už osmdesát, takže měla pocit nejistoty. Ale i když jsme bydleli v Tuchoměřicích, tak jsme na ní měli možná víc času než předtím.

Pro rodinu mého muže to byl velký šok, byli kompletně zděšeni. Myslím, že to nedokázali pochopit. Jsou rádi, že jsme se odstěhovali zpátky. V komunitě čtvrti toto angažování tolik nevnímají. Mysleli, že to je jen jedna z našich aktivit a že se scházíme se svými přáteli a myslím, že jim nedocházelo, o co tam opravdu jde. Myslím, že jim to manžel ani do hloubky nevysvětloval. Měli pocit, že bydlet v komunitě je už moc, že nemáme čas na rodinu a že okrádáme děti a je samotné tím, že tam nejezdíme. Ale podle mě nejde jen o navštěvování. Myslím, že tam je duchovní neporozumění, nejsme naladěni stejně. Oni pokračují v tradiční víře a těžiště je pro ně nedělní mše.

Na staré přátele máme mnohem míň času, ale čas od času se s nimi vidíme. Když máme volno, tak se věnujeme spíš rodičům nebo rodině a svým vnoučatům. Ale když jsme měli třicáté výročí svatby, tak jsme toho využili a všechny přátele jsme pozvali do Tuchoměřic. »

Rodina D

M: « Moji rodiče vůbec nepochopili, co dělám, ale respektovali moji volbu. Vstup do komunity nijak zásadně neovlivnil čas trávený s mými blízkými. »

Rodina F

Ž: « Většina vůbec nerozumí tomu, co děláme, kromě mojí maminky, která před dvěma lety uvěřila. Už po naší svatbě jsme bydleli daleko od našich rodin, a proto je navštěvujeme zhruba stejně často. Komunita na to nemá vliv. A potom naší rodinou se stala také komunita. »

4.6 Rodiny mimo komunitní život

Jsou manželské páry, které komunitu Chemin Neuf více či méně dobře znají a kladli si otázky komunitního života ať už v Chemin Neuf nebo v jiné komunitě.

Komunitní život často jednoho z manželů velmi přitahoval, ale přesto po kratší či delší době se rodina rozhodla do komunity nevstoupit. Existují páry, které vědí dobře, co to je komunitní život, protože v nějaké komunitě určitý čas strávili, ale jejich zkušenost není jen pozitivní, proto se rozholi žít mimo komunitu.

Těchto rodin jsem se ptala, jak probíhalo jejich rozhodování, co je na komunitním životě přitahovalo a jaká byla pro a proti.

Často na počátku dospělosti, kdy člověk získává samostatnost a odpovědnost za svůj život, volí základní způsoby a hodnoty svého života. V této době má před sebou otevřené všechny cesty a díky velké dávce mladistvé odvahy a naivity, která je nesmírně důležitá pro tuto fázi života, má velké a často radikální plány. Páry se shodly, že často poznávaly komunitní život s velmi idealistickými představami, které se samozřejmě průběžně proměňovaly. Zdůrazňují, že především vztahy v komunitě vnímali velmi pozitivně a mnoho od nich očekávaly. Společenství byla první věc, která je přitahovala – žít život učedníků. Ale během času viděly více realisticky, zjistily, že i v komunitě jako všude jinde jsou normální lidé, kteří mají své klady a své zápory, a jako všude jinde je potřeba je brát takové, jací jsou. Rozdíl je v tom, že v komunitě není možné se vyhnout lidem, kteří nejsou člověku sympatičtí. Tyto rodiny po prvním „vystřízlivění“ znovu společně zhodnotily situaci a rozhodly se definitivně, či na neurčitý čas v komunitě neangažovat. Rozhodnutí je často stálo mnoho úsilí, protože většinou jeden z páru byl nadšen komunitním životem a druhý byl velmi skeptický. Tento rozpor může v manželství přetrvávat. Důležité je spolu o těchto rozdílných názorech mluvit, a žádným způsobem nevytvářet nátlak na druhého. Často si tuto touhu jeden z páru v sobě nese dlouhou dobu a obtížně se vyrovnává s akceptováním tohoto stavu. Ale i tato sounáležitost s partnerem nese své ovoce. Komunitní život není pravá volba pro každého a pokud člověk chce může nalézt společenství, které hledá v rodině, ve franosti, nebo v jiných společenstvích.

Rodina G

Ž: « Byli jsme dokonce 3 roky v Nazaretu, ale nakonec jsme se do komunity neangažovali. Vstupem do komunity musíte velice radikálně změnit mnoho věcí. Ve svém osobním životě, ve vztahu k zaměstnání, uvnitř rodiny, ...jde především o velké nároky na čas, který je nutné strávit s bratry a sestrami a také ve službě. Pochopitelně není možné dělat nějak velkou pracovní kariéru, pěstovat jiné koníčky a to se týká i dětí. Myslím si, že pár nesmí mít velké nároky na soukromí, musí být velice přizpůsobivý,

komunitní život musí být přáním obou partnerů. Také by měli být manželé spolu v jednotě. Těžko by mohli vstupovat do komunity a přitom řešit zásadní problémy mezi sebou.

Na počátku nás určitě přitahovalo společenství. Ze začátku mě na komunitě úplně fascinovala možnost společného života rodin, svobodných, kněží, bez ohledu na věk. V roce 93 jsme prožili manželské setkání Kána. Bylo to naše první setkání s komunitou. Setkání se účastnilo 10 párů a vzniklo společenství, které se celý další rok scházelo. Společně jsme se modlili a sdíleli a vztahy mezi námi byly velmi hluboké. Představovala jsem si, že v komunitě je to taky tak. Že všichni jsou přátelé, ale později jsem pochopila, že je to trochu jinak.

Stále mě láká společný život, ale už vím, že v komunitě nejde o přátelství. Žít s lidmi, se kterými si třeba lidsky vůbec nerozumíte je velmi těžké. Myslím si, že bez Božího povolání a Boží milosti není možné v komunitě žít. Nestačí jen lidské předpoklady. A pak tu jsou také otázky ohledně života rodiny a dětí v rámci komunity. Na některé stále ještě neumím odpovědět. Např. stěhování rodin s dětmi, spousta času stráveného ve službě ale bez vlastních dětí, ztráta soukromí...

Uvědomila jsem si naše potřeby a hranice. Každá křesťanská rodina nemusí žít v komunitě. Samozřejmě, že nejprve mi bylo líto, že tak dlouho jsme se rozhodovali a nakonec do komunity nevstoupíme. Ale teď se cítím naopak svobodnější vůči nějakému případnému závazku. »

Rodina H

M: « Díky obrácení mé ženy jsme se brali pod záštitou a s pomocí Ježíše Krista. Snažili jsme se ho vždy ptát na naší cestu, co máme dělat a co ne. Byl jsem na civilní službě učitelem v Alžírsku. Tyto události pro nás byly velmi důležité. V Alžírsku jsme se setkali s manželským párem, který měl podobný status a byl nám velmi sympatický, měli jsme podobný pohled na svět, na víru i na rodinu. To byl pro nás opravdu velký dar. Od prvních dnů v Alžírsku jsme byli ve spojení s místní církví. O komunitním životě jsme přemýšleli díky těmto náhodným událostem, které se pro nás staly boží prozřetelností.

Zkušenost z charismatických modlitebních setkání ve Francii, odchod do Alžírsku v nás probudil touhu žít v komunitě. Ale tento styl života byl zakotven v mnoha mladých lidech generace po roce 68. V této době vznikalo mnoho malých komunit, které ani neměly žádné spojení s vírou (návrat k přírodě...). Hodně jsem o

komunitním životě přemýšlel a četl. Pro moji ženu bylo důležité především být se mnou, ať to bylo kdekoliv.

Po dvou letech v Alžírsku jsme měli příležitost společně s dalšími čtyřmi lidmi vytvořit malou komunitu pod ochranou místního biskupa. Měli jsme společné zaměstnání a společný „komunitní dům“. Byli jsme čtyři učitelé a dvě matky v domácnosti. Moje žena se starala o naše postupně se rodící děti. Toužili jsme tuto komunitu rozšířit.

Zprvu jsme byli komunitním životem velmi přitahováni. Měli jsme společné zdroje a síly. Toužili jsme žít jako uředníci skrze modlitbu a sdílení všeho. Chtěli jsme být silnější a společně sloužit církvi.

Výhody komunitního života a touhy, které jsme měli se ukázaly jako příliš idealistické a plné utopických snů a mladické nezkušenosti, i když samy o sobě nejsou tyto přestavy špatné.

Z naší zkušenosti pro nás vyplynulo několik podmínek, bez kterých není možné v komunitě žít. Musí se jednat o komunitu, která je chtěná Bohem, to znamená, že dostává jeho milosti, dává zakladatele, který je schopný komunitu vést a je velkou osobností, dává čas a místo pro založení komunity. Zakladatel je velmi důležitý, například Sv. Ignác, Sv. František z Assisi, matka Tereza...uředníci následují zakladatele, žijí a rozšiřují jeho charismata.

V našem případě jsme neměli takového zakladatele. Jedna osoba se vložila do funkce zakladatele, ale díky svému charakteru pouze vnucovala své představy, ovlivněné četnými psychickými zraněními.

Je důležité být opravdu povolán pro to žít v komunitě a ne sentimentálně chtít a nezrale se rozhodnout, že my jsme „dělaní“ pro život v komunitě. Je nutné být povolán a ne se povolat. Možná to zprvu není jasné, ale postupně konfrontace s časem a s církví (v komunitě, v rodině, farnosti, s duchovním doprovázejícím) pomůže rozlišit, co je správné.

Fakt, že jsme neměli zakladatele a nebyli jsme všichni přinejmenším povoláni do stejné komunity vyústil po třech letech v nesnadný, ale přátelský rozpad komunity. Byly to nelehké tři roky, ale také požehnané velkou zkušeností a rychlým dospěním.

Děti rostly, já jsem lidsky vyzrál a podmínky života a návrat do Francie nám k našemu úžasu a ke štěstí dětí i nás rodičů, otevřely tři nové komunity.

Rodinou komunitu, kde jsme se jednoduše měli rádi, vychovávali se, hráli jsme si, modlili se a starali se jeden o druhého. Různé problémy ve vývoji a výchově našich

děti se tak mohly jednoduše vyřešit... jak by to dopadlo jinde? Matka Tereza kladla velký důraz na důležitost lásky dané v rodině svým dětem.

Komunita ve farnosti, kde jde zažít mnoho věcí a mnoho věcí plánovat. Je to místo, kde můžeme a vlastně i musíme žít s ostatními, kteří mají různé dary, zaměstnání i způsoby hlásání evangelia.

Komunita modlitebního setkání, která je pro nás místem posilnění Duchem svatým. »

Rozhovor I

Ž: « O komunitním životě jsem začali přemýšlet v době, kdy jsme se setkali s komunitou Chemin Neuf a kde jsme prožili několik let duchovní formace (účast na duchovních cvičeních, na týdenních seminářích, setkávání rodin během roku).

Přitahovala nás vzájemná opora v duchovním i běžném životě, vzájemná otevřenost při sdílení, společná cesta života víry, poznávání nových dimenzí života církve. Přínosem byla také společná práce na budování kláštera v Tuchoměřicích, kdy se utvářely vzájemné vztahy.

Každý člen komunity se aktivně podílí na jejím životě, kdy každý může uplatnit své obdarování v různosti služeb.

Vzhledem k tomu, že jsme členy jiného společenství církve, nestali jsme se členy komunity. Přesto manžel využívá některých programů, které komunita nabízí (např. ignaciánské exercicie, společná modlitba, duchovní doprovázení..). Mnozí členové komunity zůstávají našimi přáteli.

I tak jsme museli zvažovat, zda zůstat ve svém domovském společenství, kde jsme dlouhá léta či zda odejít za novou nabídkou – výzvou. »

Rodiny, přitahuje společenství, přitahuje je myšlenka společné práce pro Boha. Často myšlenka komunitního života vplynula ze snahy najít své místo v církvi, možnost podílet se na jejím díle. Rodina cítí, že se musí otevřít, že nemůže žít jen sama pro sebe. Často se rodiny v této oblasti mohou realizovat právě ve farnosti, i když je pravda, že možnost zapojení laiků není všude stejně možná.

Rodina G

Ž: « Vždy jsem měla problém zapojit se do života ve farnosti. Některé konzervativní katolické postoje jsou pro mě těžko přijatelné. Jsem ráda v ekumenickém společenství a právě takové nabízí komunita Chemin Neuf.

Skrze tuto komunitu mám možnost zapojit se do života církve i přesto, že nepatříme k jejím členům. Několik let jsme se s manželem podíleli na organizování letního setkání pro manžele Kána a dalších akcí, připravovaných komunitou. »

Rodina H

M: « Angažujeme se v naší farnosti. Podílíme se na nedělní mši a pokud je to možné, také na mších přes týden. S ostatními připravujeme liturgii a snažíme se předat bohatství muziky a písniček z charismatické obnovy. Deset let jsme animovali hudbu během eucharistie, ale už byl čas to přenechat mladým. Snažili jsme se rozvinout a prohloubit prvek evangelizace ve farnosti, zkoušeli jsme různé prostředky podle situace a přístupu faráře – „Milánská evangelizace, kurzy Alfa. Organizovali jsme pozvání na duchovní cvičení do „foyer de charité de Roche d'Or nebo návštěvy klášterů Tamier, La Pierre qui Vire.

Animujeme charismatickou modlitební skupinu. Jsme zodpovědní za Charismatickou obnovu v naší oblasti – Středovýchod. »

Rodina I

Ž: « Vytváříme společenství rodin, kde základem je společné slavení eucharistie a pravidelná společná modlitba. Současně se angažujeme ve farnosti, např. vedením seminářů obnovy v Duchu sv. (příprava na sv. biřmování).

O způsobu zapojení do církve jsme přemýšleli od samého začátku manželství. „Rozhodla“ za nás totalitní doba, kde intenzivní způsob života církve se mohl realizovat v malých společenstvích, která se scházela po bytech. »

Pro manžele, kteří jsou členy komunity, je představa o křesťanském poslání rodiny v podstatě jasná. Samozřejmě, že každý má svoji představu o životě své rodiny. Ale všichni znají společný rámec, který je zanesen v konstituci komunity. Představa rodin, které nežijí v komunitě, není vyjádřena v přesných teologických heslech a není přehledně utříděná, protože není nikde zapsaná. Ale manželé cítí základní body, které mají s rámcem komunity a tudíž i církve mnoho společného.

Rodina G

Ž: « Pro mě osobně je rodina velice důležitá. Ve své rodině se snažím vytvořit atmosféru, aby se každý mohl svobodně projevit a zároveň respektoval druhého. Je to ale také možnost evangelizace, svědectví o Bohu. »

Rodina H

M: « Rodina je obrazem Trojice. Otec, který miluje svého Syna v Duchu svatém a Syn, který je sjednocen s Otcem. Muž a žena v manželství dostávají Ducha lásky. Jsou odrazem Boha na zemi, kam přišel Ježíš, aby dal svoji lásku všem mužům a ženám, v každém čase, a tuto lásku nám skrze manželství předává dodnes. Je to místo, kde zakoušíme jeden pro druhého lásku božskou, fyzickou, vášnivou lásku prvních let, něžnou lásku, spojeneckou lásku dvou lidí, kteří se znají, škádlící se lásku...

Je to místo, kde je muž nesen modlitbami své ženy. Je to místo, kde se muž obětuje pro svou ženu, aby ji chránil, aby pomohl žít, protože je v jeho přirozenosti chránit život své ženy a svých dětí. Bůh dává manželům moc tvořit. Rodina je ideální komunita, kde děti mohou tvořit svoji identitu a stát se vyrovnanými dospělými osobami. Děti, které byly milovány, budou moci milovat a být šťastny.

Rodiná komunita potřebuje prostor svobody a iniciativy, který není možný v rámci komunity života, kde rodina bydlí 24 hodin denně, kde prostor páru, dětí i celé rodiny nejsou dobře přizpůsobeny. Naproti tomu zkušenost života ve farnosti, kde je možná společná modlitba, je určitě rozumná cesta. »

Rodina I

Ž: « Snažíme se, aby rodina byla skutečným domovem, kam můžeme všichni beze strachu přicházet a sdílet se o každodenních problémech a radostech života. Především by rodina měla být místem lásky. »

4.7 Shrnutí rozhovorů

Rozhovory poskytují velmi zajímavý a různorodý materiál. Nevyplývá z něj jednoznačné pozitivní hodnocení komunitního života ani jeho naprostá kritika. Komunitní život není ideálním místem bez problémů ani společenstvím, které by spokojený rodinný život neumožňoval. Odpověď je závislá na mnoha faktorech, jednak

lidských, které jsou individuální a není možné je shrnout v jasné ano či ne. Ale také na božím povolání, které je velmi subjektivní a není možné ho příliš hodnotit z vnějšku.

Rodiny, které žijí v komunitě a zvolily si tento život za vlastní, jsou samozřejmě přesvědčeny, že život v komunitě je prospěšný jak pro pár, tak i pro jejich děti. Vidí určité těžkosti, které jsou jistě významné a pro některé rodiny by mohly být nepřekonatelné, ale pro angažované manžele nejsou záporny natolik podstatné nebo je považují za místo růstu a nebo je možné, pokud život přímo v komunitním domě rodině nevyhovuje, přejít z fraternity života do fraternity čtvrti. Tato změna může být pro rodinu přínosem, neboť fraternita čtvrti je pro rodinu mnohem přirozenější, jak vyplývá z výpovědi některých dotazovaných.

Zmiňované klady existují v mnoha oblastech života, jistě tou nejvýznamější je spiritualita. Možnost jakým způsobem prožívat víru a každodenně se setkávat s živým Bohem. V běžném životě je tato přirozená touha věřícího člověka jistě možná, ale mnohem obtížněji uskutečnitelná. Nebo můžeme říci uskutečnitelná jiným způsobem. V komunitě je pár veden k osobní i společné modlitbě. Toto společenství je živé, mladé, svěží, plné nápadů a aktivit. To má vliv také na liturgii, která je energická, doprovázená kvalitním zpěvem. A mnoho dalších oblastí duchovního života je rozvinuto, což vyplývá také ze společného života se zasvěcenými muži a ženami. Nabízí se otázka, zda tedy není komunita pro rodiny pouze „zajištěním“ duchovního života. Ale odpověď se nachází v samotých rozhovorech a to i rodin, které nejsou angažovány v komunitě, všichni hledají množnosti jak žít svoji víru s ostatními. Lidé jsou tvorové společenští. Každý hledá společenství, ze kterého by mohl čerpat a zároveň, kde by se mohl dát. To je smysl církve. Lidé přicházející do komunity jednoduše hledají církev.

Při rozhodování se páry opírají o své povolání do komunity od Boha a prospěšnost svých závazků v komunitě pro každého člena rodiny, tedy i své děti. Ty, až dospějí, nemají vůči komunitě žádnou povinnost, závazky ke komunitě se týkají pouze jejich rodičů. Pokud by chtěly v komunitě zůstat nebo se v ní nějakým způsobem angažovat, musejí se k tomu samy svobodně rozhodnout. Rozhovory se týkaly i dětí, bohužel z informací, které jsem získala, se nedá vyvodit širší závěr. Rodiny v České republice do komunity vsouply, až když byly děti samostatné nebo žijí ve fraternitě čtvrti a děti jen občas stráví s komunitou víkend. V komunitním domě u nás žije pouze jedna rodina s malými dětmi. Bylo by velmi zajímavé, ale zároveň obtížné získat názory dětí rodin z komunity ve Francii, kde je komunita mnohem starší a zkušenější. Tři čtvrtiny členů komunity tvoří rodiny. To samo o sobě ukazuje, že rodiny mají významné

místo v Chemin Neuf. Všeobecně se traduje, že děti nemají s komunitou vůbec žádný problém, jsou velmi přizpůsobivé a komunitu velmi rychle přijmou jako svoji velkou rodinu. Rodiče si zvykají na komunitní život mnohem déle.

Život v komunitě má vliv na většinu funkcí rodinného života. Zásadně pozměněna je funkce ekonomická. Co se týká práce přímo v komunitě, je zcela odtržena odměna od práce. V komunitě každý dostává sumu peněz, kterou potřebuje, bez ohledu na to jak kvalifikovanou práci dělá a jaký je její výsledek. Rodiny ve fraternitě čtvrti odevzdávají desátek, což je praxe shodná s mnoha protestanskými církvemi. Rodiny, které pracují v komunitě, dostávají určitou částku peněz, ale snaží se žít v jednoduchosti a chudobě, podle vlastního uvážení, ale zároveň tak aby děti záporně nevnímaly angažování svých rodičů. Praxe funguje na komunikaci mezi rodinou a odpovědným komunitou.

Také funkce sociální je znatelně modifikována. Komunita ovlivňuje komunikaci, flexibilitu i způsob socializace celé rodiny. I spíše uzavřené páry, pokud chtějí žít v komunitě, se musí zařadit do společenství, komunikovat s ním a utvářet s ním vztahy. Rodina vyrůstá v prostředí smíšených kultur a zvyků. V každém komunitním domě je více národností. Rodiny se také stěhují mnohem častěji, než je ve společnosti zvykem, což rozšiřuje nové obzory, způsobuje větší otevřenost rodin a schopnost přijímat vše nové. Takovéto cestování ale samozřejmě také vzdaluje od vlastní širší rodiny a možnosti tvořit pevná přátelství.

Existují pro některé rodiny podstatné otázky, kterých se respondenti jen letmo dotkli, nebo které se otevřely v rozhovorech rodin, které svůj vstup do komunity jen zvažovaly. Takovými otázkami může být téma starých a nemocných lidí v komunitě, ve které už stárne první generace. Jakým způsobem se může komunita postarat o vlastní postižené děti a dospělé, a kolik je při svém poslání schopná takovýchto lidí nést, také není zatím řešeno. Také otázku, jaká je role dítěte v komunitě, je třeba ujasnit. Dalšími otázkami a problémy, na něž není zatím podle mého názoru dostatečná odpověď, jsou: využití kvalifikace a dovedností lidí; způsob podpory odpovědnosti rodičů o finanční zabezpečení rodiny ve vztahu k finanční závislosti na komunitě; otázka odpovědnosti za věci, které jsou společné; otázka spoření peněz, ať už na období důchodu nebo na studia pro vlastní děti; možnost dovolit si koupit věci, které jsou nezbytně nutné, a rozhodnutí, co je nezbytné. Dalším tématem je i otázka života ve světě a přirozeného přátelství; otevřenost a prostor přijímat přátele svých dětí a jejich rodiče a udržovat kontakty s věřícími i nevěřícími lidmi, s vlastní rodinou. Takovýchto témat je jistě mnoho a

komunita, a především manželské páry, s nimi mají jistě své zkušenosti a každý je řeší podle svých možností, neboť jednoznačná kritéria nejsou a snad ani nemohou být. Nicméně do budoucnosti je jasné, že se komunita bude muset některými skutečně zabývat, protože se týkají podstatných stránek život jednotlivých rodin, ať už jde o otázky finanční, sociálního zabezpečení, kontaktu s vnějším světem, integrity jádrové rodiny apod.

Závěr

Komunita Chemin Neuf má samozřejmě mnoho společného s posláním manželství a rodiny, protože je to komunita v katolické církvi. V poslání komunity je obsažený teoretický základ křesťanské rodiny. Některé body, jako je například zapojení se do života církve, přijímání svátostí, hlásání evangelia, jsou v komunitě pro rodiny snadno přístupné, protože jsou součástí každodenního života. Jiné, jako například předávání života nebo podíl na společenském vývoji, nejsou v komunitě oficiálně rozpracované a zůstávají v rukách rodin.

Zvláštností je ekumenické poslání komunity, tudíž i možnost rodin jiného vyznání nebo smíšeného vyznání, společně, v toleranci a přijetí odlišnosti jít za Kristem. V Česku jsou v komunitě jiného vyznání pouze zasvěcení do celibátu, není zde žádná rodina. V komunitě ve světě je mnoho párů, které jsou z jiné církve. Tento fakt vnáší zvláštní aspekt do Chemin Neuf i do každé rodiny.

Jednoznačné pozitivum, které rodiny v komunitě vidí je podpora především v možnosti komunitního života. Nejsou samy, stávají se součástí velké rodiny, lidí, kteří mají stejný cíl. Bratři a sestry v komunitě se mohou navzájem podržet a pomoci si. V komunitě se rodiny mohou cítit přijaty, nesouzeny, svým způsobem mimo shon a soutěživost této společnosti.

Ale komunitní život je volba, s výhodami přichází vždy také menší či větší těžkosti. Velké odchylení sebou od většinového způsobu života jedny cesty otevírá a jiné zavírá. Život v komunitě je volba, která musí být velmi dobře zvážena všemi dospělými (dospívajícími) členy rodiny. Nestací, aby jeden chtěl a druhý ho slepě následoval nebo byl k rozhodnutí lhostejný. Tento způsob života musí volit oba manželé, oba jsou za rozhodnutí zodpovědní před Bohem, svoji rodinou i sebou samým.

Jaké manželské páry volí tuto radikální cestu? Mají tyto páry nějaké společné znaky. Na první pohled se nabízí spíše odpověď ne – rozdílný věk i počet dětí (i když početnější rodiny převažují), různé vzdělání (převažují vysokoškoláci)... Tato opověď ale vychází pouze z šesti dotazovaných párů, které jsou v komunitě Chemin Neuf, což není dostatečné k vyvození jakéhokoliv závěru. Existuje jeden prvek, který všechny spojuje, víra. Většina těchto párů se setkala s charismatickou obnovou, která na ně velmi zapůsobila, změnila jejich vzhled k Bohu, k Písmu svatému a k modlitbě. Většina

párů se s komunitou seznámila díky duchovním cvičením Kána. Rodiny v komunitě jsou přesvědčené, že jsou do komunity povolány od Boha.

I zbývající tři páry znají charismatickou obnovu, ale především i oni jsou praktikující křesťané, kteří přemýšlí o svém poslání, o možnostech a způsobu života své rodiny v církvi.

Tato práce otevírá také další velmi zajímavá témata ke zpracování. Jedním z nich by mohla být například role celibátníků v životě rodin nebo postavení a životní cesty dětí komunitních rodičů v dospělosti. Podobným způsobem se nabízí srovnání s jinými obdobnými společenstvími, jako je například komunita Blahoslavenství. Tato témata jsou sama o sobě ovšem už tak náročná, že by bylo potřeba jim věnovat nejen mnohem víc času a úsilí, než které jsem mohla věnovat své bakalářské práci, nýbrž i prostoru v samotné práci. V této práci mi šlo především o to najít odpovědi na otázky položené v úvodu, které i mne osobně zajímaly.

Z rozhovorů se všemi manželskými páry vyplývá, že považují cestu komunitního života i pro manželský pár za smysluplnou, obohacující, ale též náročnou. Ze všech rozhovorů je také zřejmé, že nejde jen o rozhodování lidské, nýbrž že za ním stojí i ono tiché volání Boží, které je pro každého člověka i pro každý manželský pár individuální (viz i 1 Kor 7,7). Zdá se také, že zejména pro mladé rodiny je vhodnější život ve fraternitě čtvrti, který dovoluje mnohem více soukromí a individuálního přístupu (včetně naplnění nároku na zodpovědnost ve všech rovinách rodinného života), neboť svůj životní styl a vztah teprve budují. Naopak pro ty manželské páry, které již mají odrostlé děti a chtějí se společně angažovat pro církve v rámci užšího společenství, je život přímo v komunitě častěji méně složitý, protože mají už velký (možná největší) kus společné cesty za sebou, mají mnohem víc „volné“ ruce, aby se jako manželé mohli věnovat dalšímu poslání, intenzivnějšímu životu v pevném křesťanském společenství, společné modlitbě, evangelizaci, službě druhým. Komunita Chemin Neuf potřeby jednotlivých párů, které se cítí do ní povolány, respektuje a snaží se jim vytvářet takové podmínky, aby společný život a práce byly pro všechny co nejlepší, co nejvíc odpovídaly osobnímu i společnému povolání a poslání. Je to nepochybně cesta společného hledání, na níž je ještě mnoho otazníků, překážek a úkolů, nicméně je to cesta následování Krista, cesta smysluplného života. Je to i cesta společného růstu ve víře, lásce a svobodě – a o ten jde především.

Komunita Chemin Neuf je jednou z nových možností v církvi a nečiní si nárok na to být cestou pro všechny. Angažování se a život v ní jsou věci svobodného

rozhodnutí každého, kdo se cítí komunitou nějak osloven nebo k tomuto způsobu života povolán. Jak vyplývá z rozhovorů těch, kteří do ní nakonec nevstoupili, i negativní rozhodnutí přináší radost a svobodu a otevírá cestu k jiným způsobům života pro církve a v církvi.

Resumé

Ce travail montre les choix de vie de différentes familles autour de la questions de la vie dans la Communauté du Chemin Neuf a partir du point de vue des couples.

Dans une première partie, ce travail présente la situation de la famille aujourd'hui, ainsi que les fonctions fondamentales que doivent remplir les familles.

La deuxième partie expose ce que l'Eglise catholique propose aux familles chrétiennes de vivre en donnant le sens de cette forme de vie. Ainsi l'Eglise définit les liens qui unissent **la communion des personnes**, le rôle fondamentale de **l'accueil de la vie**, l'engagement dans **la construction de la société** et la participation à **la vie de l'Eglise**.

A la suite du mouvement charismatique et du Concile, des nouvelles formes de vie communautaire sont nées avec des célibataires consacrés et des familles. La troisième partie de ce travail présente la spiritualité et la vocation de la communauté du Chemin Neuf. Cette communauté catholique a pour vocation de vivre pour l'unité des églises, de la famille et de la personne. Les missions d'évangélisations sont ciblées sur les jeunes et les couples permettant ainsi une meilleure organisation.

La quatrième partie est une synthèse d'interviews de 6 familles de la communauté et de 3 familles ayant fait le choix de vivre hors de la communauté. Les propos des familles montrent les forces et les difficultés de la vie communautaire qui reste un appel de Dieu pour un nombre petit de famille.

Ce travail se termine avec un bilan critique sur la réalité de vie des familles dans la communauté.

Seznam použité literatury

Monografie

Communauté et communion du Chemin neuf : La tradition vivante. J.C.Y.Krikorian; Evelyne Mazet. Ste-Maxime, France : CIF, 1991. 31 s. Supplément au numéro 88 de Tychique. ISBN 2-86575-130-9.

Kol. Aut. *Český misál.* Praha: Sekretariát ČLK, 1983

DE LOYOLA, Ignace. *Exercices spirituels.* Jean-Claude Guy. Paris : Seuil, 2004. 173 s. Point Sagesses. ISBN 2020062186.

EUROSTAT. *Europe in figures: Eurostat yearbook 2005.* Luxembourg : European communities, 2005. ISBN 92-894-9122-1

Gaudium et spes : Pastorální konstituce o církvi v dnešním světě. Praha : Zvon, 1995. 64 s. Dostupný z WWW: <kebrle.cz>.

JAN PAVEL II. *Familiaris Consortio : O úkolech křesťanské rodiny v současném světě.* Praha : Zvon, 1992. 72 s. České katolické nakladatelství. Dostupný z WWW: <kebrle.cz/katdocs.htm>. ISBN 80-7113-067-2.

KOENING, Larry J. *Chytrá výchova.* Pištorová Jana. 1. vyd. Praha : Portál, 2004. 184 s. ISBN 80-7178-780-9.

Kol. Aut. *Bible; Český ekumenický překlad.* 4. vyd. Praha : Česká biblická společnost, 1995

Kol. Aut. *Katechismus katolické církve.* Přel. J. Kolářek. 2. vyd. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2001

LACROIX, Xavier, et al. *Le meilleur est pour la fin! : Prenez du temps pour votre couple et votre famille.* Communauté Chemin Neuf. 1. édition. Ste-Maxime, France : CIF, 2001. 150 s.

LENOIR, Frederic. *Les communautés nouvelles : Interviews des fondateurs.* France : Librairie Artheme Fayard, 1988. 365 s.

MAREŠ, Petr, POTOČNÝ, Tomáš. *Modernizace a Česká rodina : Modernization and the Czech Family.* Macková Veronika. Brno : Barrister a Principal, 2003. 348 s. Sociální studia. Sborník prezentací na sympoziu pořádaném fakultou sociálních studií Masarykovy University v Brně. ISBN 80-86598-61-6.

MATOUŠEK, Oldřich. *Metody a řízení sociální práce.* 1. vyd. Praha : Portál, 2003. 384 s. ISBN 80-7178-548-2.

NOVOTNÝ, Adolf. *Biblický slovník.* 2. vyd. Praha : Kalich, 1956

Papežská rada pro rodinu. *Rodina, manželství a "fakticky existující soužití"*. Praha : Sekretariát České biskupské konference, 2001. 47 s.

PAUL VI. *Evangelii Nuntandi : Hlásání evangelia*. Praha : Zvon, 1990. 47 s. Dostupný z WWW: <www.kebrle.cz/katdocs.htm>. ISBN 80-7113-159-8.

SAGNE, Jean-Claude. *L'itinéraire spirituel du couple : Chemins de vie*. Chemin neuf. Versailles : Saint -Paul, 2003. 219 s. Famille. Tome 2. ISBN 2 85049 895 5.

SATIROVÁ , Virginia. *Kniha o rodině*. Šolcová Jindřiška; Barrz Ives. 1. vyd. Praha : Práh, 1994. 350 s. ISBN 80-901325-0-2.

SOBOTKOVÁ, Irena. *Psychologie rodiny*. 1. vyd. Praha : Portál, 2001. 176 s. ISBN 80-7178-559-8.

VANIER, Jean. *La communauté : Lieu du pardon et de la fête*. Paris : Fleurus, 1989. 333 s. Existuje v češtině: Nová naděje. ISBN 2-215-04278-8.

VANIER, Jean. *Une Porte D'esperance : Paroles de Jean Vanier*. Quoist, Michel. Paris : Les editions de l'atelier, 1993. 111 s. ISBN 2-7082-3057-3.

kardinál VLK, Miroslav, et al. *25. výročí pontifikátu papeže Jana Pavla II.*. Praha : Česká biskupská konference, 2004. 115 s.

Časopisové články

DE CROUY, Vincent, DE CROUY, Laurence. La famille doit s'ouvrir à plus grand qu'elle. *FOI : Comment être parents?*. mai 2004, hors-série, s. 60-64.

FAYOLLE, Bertrand. Cana, une aide pour les couples et la famille. *FOI : Comment être Parents?*. 2004, no. hors-série, s. 64.

KATA, Joseph. J'ai souhaité témoigner de ma vie chrétienne dans le milieu politique. *Chemin Neuf : La fraternité de Quartier*. 2002, no. 10, s. 6-9.

MICHON, François. Lumière dans la ville la fraternité de quartier. *Chemin Neuf : La fraternité de Quartier*. hiver 2002, no. 10, s. 18-25.

COUTURIER, Paul. Précuseur de l'oecuménisme spirituel : 1881-1953, 50 ans après.... *Chemin Neuf : La fraternité de Quartier*. hiver 2002, no. 10, s. 26-27.

ZEMAN, Josef. Rodina jako civilizační problém. *Universum: Revue české křesťanské akademie*. 2004, no. VIII., s. 6-10.

Webové stránky

LISÝ, Tony. *Komunita Chemin-Neuf : katolická komunita s ekumenickým posláním* [online]. upravené vydání. Tuchoměřice : Chemin-Neuf, 2003 , 27.02.2006 [cit. 2006-03-29]. Český. Dostupný z WWW: <<http://www.chemin-neuf.cz>>.

Mgr. MUCHA, Ignác, et al. *Www.víra.cz : Abeceda víry na internetu* [online]. upravené vzdání. Praha : Pastorační středisko při Arcibiskupství pražském , 1998 [cit. 2006-03-31]. Český. Dostupný z WWW: <<http://www.víra.cz>>.

VOPŘADA, David. *Katolická charismatická obnova* [online]. \$2001-2005 , 3.3.2006 [cit. 2006-03-03]. Cesky. Dostupný z WWW: <<http://www.cho.cz/www/>>. ISBN 1214-263.

Přílohy

Obsah příloh

Obsah příloh	75
Statistiky	76
Rozhovor	85
<i>Rozhovor A</i>	85
<i>Rozhovor B</i>	90
<i>Rozhovor C</i>	96
<i>Rozhovor D</i>	101
<i>Rozhovor E</i>	102
<i>Rozhovor F</i>	106
<i>Rozhovor G</i>	108
<i>Rozhovor H</i>	109
<i>Rozhovor I</i>	112

Statistiky

1.

Míra přírůstku / úbytku obyvatelstva, 2004 *)

Population increase / decrease rate, 2004 *)

Pramen / Source : Eurostat

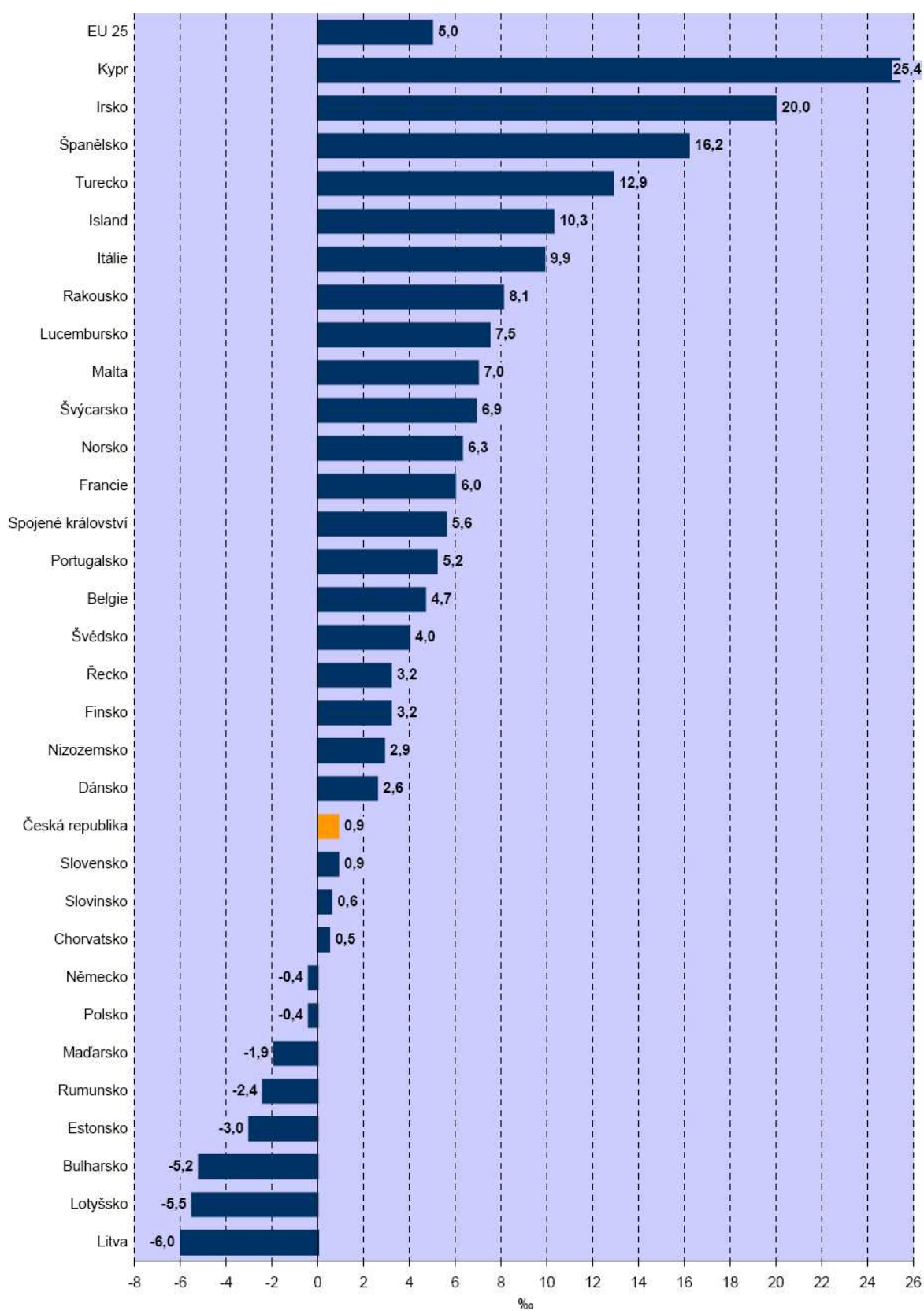
v ‰

in ‰

Země	Míra celkového přírůstku	z toho / incl.:		Country
		Míra přirozeného přírůstku	Míra přírůstku stěhováním	
	Rate of total increase	Rate of natural increase	Rate of net migration	
na 1 000 obyvatel / Per 1 000 population				
EU 25	5,0	1,0	4,0	EU 25
Belgie	4,7	1,4	3,4	Belgium
Česká republika	0,9	-0,9	1,8	Czech Republic
Dánsko	2,6	1,6	0,9	Denmark
Německo	-0,4	-1,4	1,0	Germany
Estonsko	-3,0	-2,8	-0,2	Estonia
Řecko	3,2	0,0	3,2	Greece
Španělsko	16,2	1,9	14,3	Spain
Francie	6,0	4,3	1,7	France
Irsko	20,0	8,2	11,8	Ireland
Itálie	9,9	0,3	9,6	Italy
Kypr	25,4	4,2	21,2	Cyprus
Lotyšsko	-5,5	5,0	-0,5	Latvia
Litva	-6,0	-3,2	-2,8	Lithuania
Lucembursko	7,5	4,1	3,4	Luxembourg
Maďarsko	-1,9	-3,7	1,8	Hungary
Malta	7,0	2,5	4,5	Malta
Nizozemsko	2,9	3,5	-0,6	Netherlands
Rakousko	8,1	0,6	7,6	Austria
Polsko	-0,4	-0,2	-0,2	Poland
Portugalsko	5,2	0,7	4,5	Portugal
Slovensko	0,6	-0,3	0,9	Slovenia
Slovensko	0,9	0,3	0,5	Slovakia
Finsko	3,2	1,9	1,3	Finland
Švédsko	4,0	1,2	2,8	Sweden
Spojené království	5,6	2,2	3,4	United Kingdom
Kandidátské země				Candidate countries
Bulharsko	-5,2	-5,2	0,0	Bulgaria
Chorvatsko	0,5	-2,1	2,6	Croatia
Rumunsko	-2,4	-2,0	-0,5	Romania
Turecko	12,9	12,9	0,0	Turkey
Ostatní země				Other countries
Island	10,3	8,3	1,9	Iceland
Norsko	6,3	3,4	2,9	Norway
Švýcarsko	6,9	1,7	5,2	Switzerland

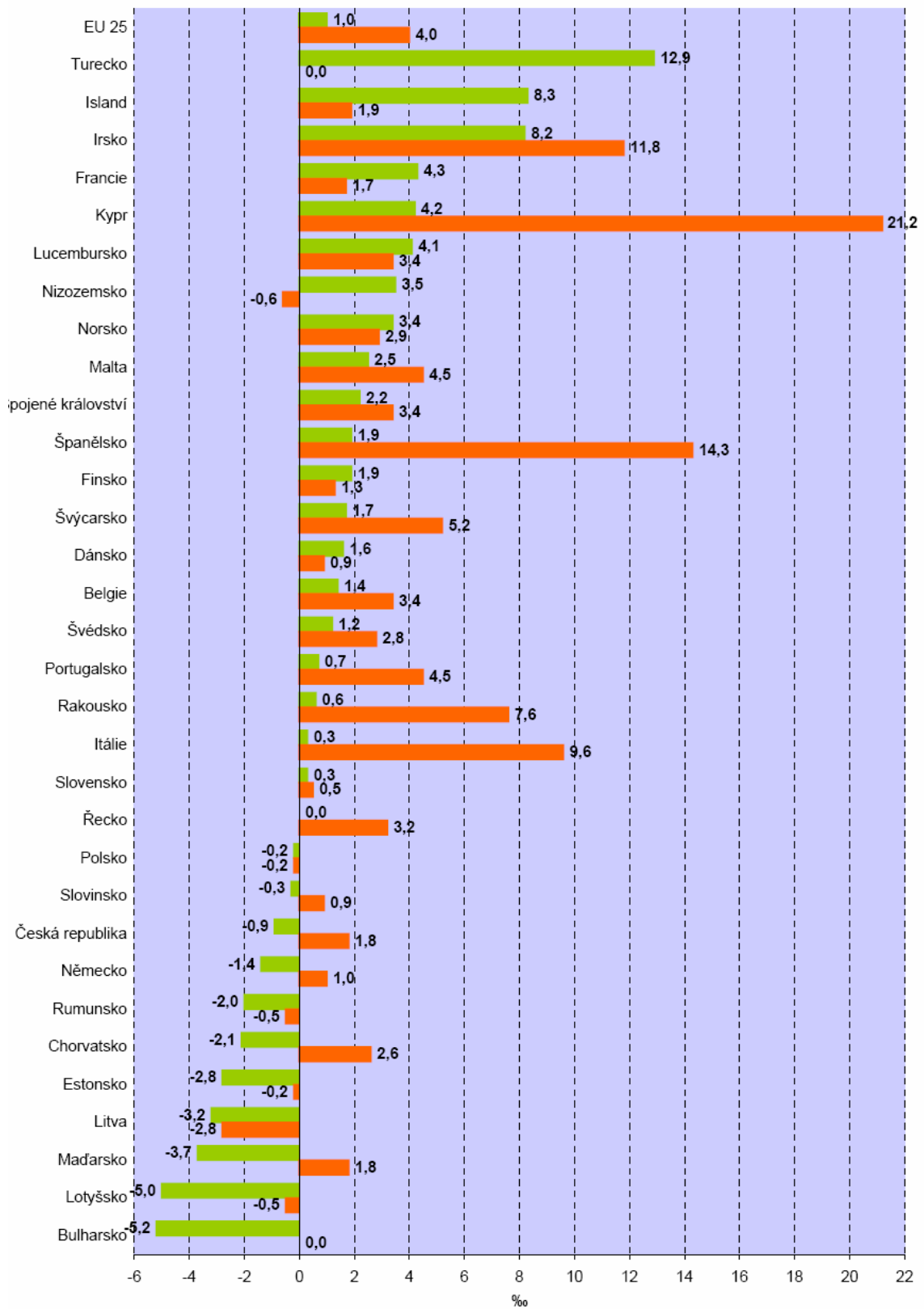
*) Celkový přírůstek / úbytek obyvatelstva je součtem míry přirozeného přírůstku / úbytku obyvatelstva (rozdíl mezi narozenými a zemřelými na 1 000 obyvatel) a míry přírůstku / úbytku obyvatelstva stěhováním (rozdíl mezi přistěhovanými a vystěhovanými na 1 000 obyvatel). / The rate of population increase / decrease is a sum of the rate of natural increase / decrease (difference between births and deaths per 1 000 population) and the rate of net migration (difference between immigrants and emigrants per 1 000 population).

Míra celkového přírůstku / úbytku obyvatel, 2004
 Population increase / decrease rate, 2004

Struktura celkového přírůstku / úbytku obyvatel, 2004
Structure of population increase / decrease rate, 2004

■ Míra přirozeného přírůstku / Rate of natural increase ■ Míra přírůstku stěhováním / Rate of net migration

2.

Průměrný věk při prvním manželství, 2003

Mean age at first marriage, 2003

Pramen / Source : Eurostat

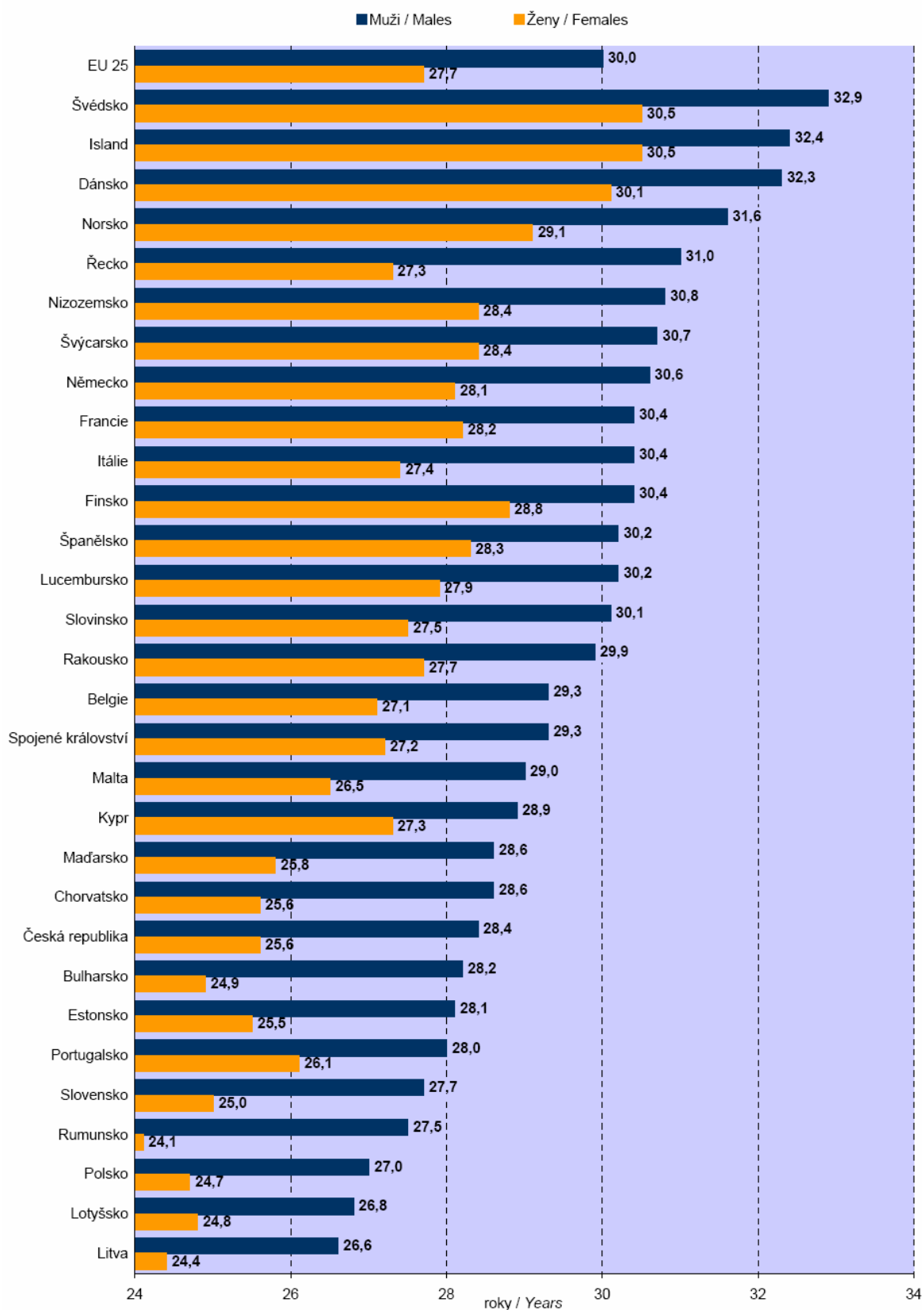
Země	Muži <i>Males</i>	Ženy <i>Females</i>	Country
EU 25	30,0	27,7	EU 25
Belgie	29,3	27,1	<i>Belgium</i>
Česká republika	28,4	25,6	<i>Czech Republic</i>
Dánsko	32,3	30,1	<i>Denmark</i>
Německo	30,6	28,1	<i>Germany</i>
Estonsko	1) 28,1	1) 25,5	<i>Estonia</i>
Řecko	1) 1,0	1) 7,3	<i>Greece</i>
Španělsko	1) 30,2	1) 28,3	<i>Spain</i>
Francie	1) 30,4	1) 28,2	<i>France</i>
Irsko	.	.	<i>Ireland</i>
Itálie	2) 30,4	2) 27,4	<i>Italy</i>
Kypr	2) 28,9	27,3	<i>Cyprus</i>
Lotyšsko	26,8	24,8	<i>Latvia</i>
Litva	26,6	24,4	<i>Lithuania</i>
Lucembursko	30,2	27,9	<i>Luxembourg</i>
Maďarsko	28,6	25,8	<i>Hungary</i>
Malta	29,0	26,5	<i>Malta</i>
Nizozemsko	29,0	26,5	<i>Netherlands</i>
Rakousko	1) 9,9	27,7	<i>Austria</i>
Polsko	27,0	24,7	<i>Poland</i>
Portugalsko	28,0	26,1	<i>Portugal</i>
Slovinsko	30,1	27,5	<i>Slovenia</i>
Slovensko	27,7	25,0	<i>Slovakia</i>
Finsko	1) 30,4	28,8	<i>Finland</i>
Švédsko	32,9	30,5	<i>Sweden</i>
Spojené království	2) 29,3	2) 27,2	<i>United Kingdom</i>
Kandidátské země			<i>Candidate countries</i>
Bulharsko	28,2	24,9	<i>Bulgaria</i>
Chorvatsko	3) 28,6	25,6	<i>Croatia</i>
Rumunsko	27,5	24,1	<i>Romania</i>
Turecko	.	.	<i>Turkey</i>
Ostatní země			<i>Other countries</i>
Island	32,4	30,5	<i>Iceland</i>
Norsko	31,6	29,1	<i>Norway</i>
Švýcarsko	30,7	28,4	<i>Switzerland</i>

1) 2002

2) 2000

3) 2001

Průměrný věk při prvním manželství, poslední dostupný údaj
 Mean age at first marriage, latest data available

3.

Střední délka trvání manželství při rozvodu, 2002

Mean duration of marriage at divorce, 2002

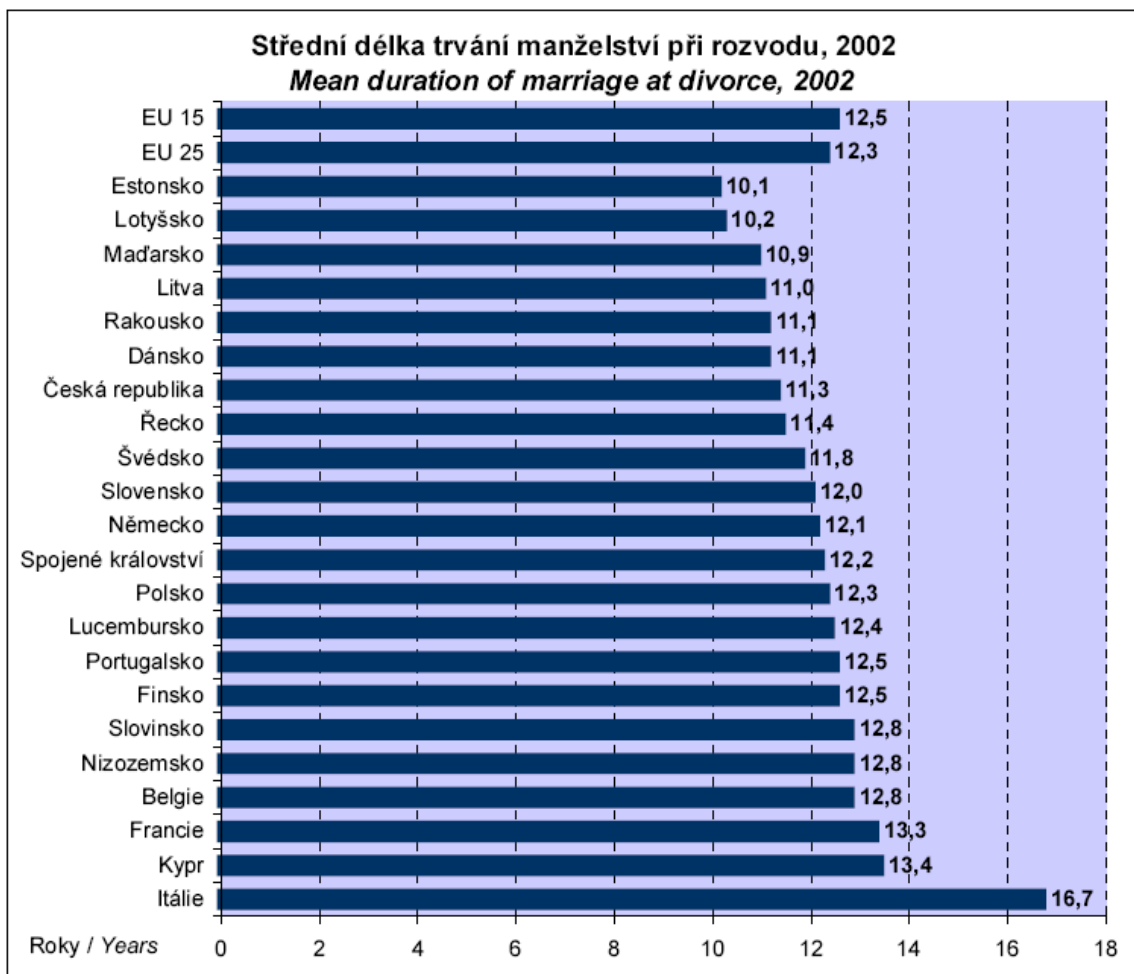
Země, oblast	Roky		Country, Area
	Years		
EU 15		12,5	EU 15
Belgie		12,8	Belgium
Dánsko		11,1	Denmark
Finsko		12,5	Finland
Francie ¹⁾		13,3	France
Irsko		.	Ireland
Itálie ³⁾		16,7	Italy
Lucembursko		12,4	Luxembourg
Německo ¹⁾		12,1	Germany
Nizozemsko		12,8	Netherlands
Portugalsko		12,5	Portugal
Rakousko		11,1	Austria
Řecko ²⁾		11,4	Greece
Spojené království ²⁾		12,2	United Kingdom
Španělsko		.	Spain
Švédsko		11,8	Sweden
Nové členské státy		.	New member countries
Česká republika		11,3	Czech Republic
Estonsko		10,1	Estonia
Kypr		13,4	Cyprus
Litva ¹⁾		11,0	Lithuania
Lotyšsko		10,2	Latvia
Maďarsko		10,9	Hungary
Malta		.	Malta
Polsko		12,3	Poland
Slovensko		12,0	Slovakia
Slovinsko		12,8	Slovenia
EU 25		12,3	EU 25

¹⁾ 2001

²⁾ 1999

³⁾ 1998

Pramen / Source : Eurostat 2004

4.

Živě narození mimo manželství (podíl ze všech živě narozených)

Live births outside marriage (share of all live births)

Pramen / Source : Eurostat

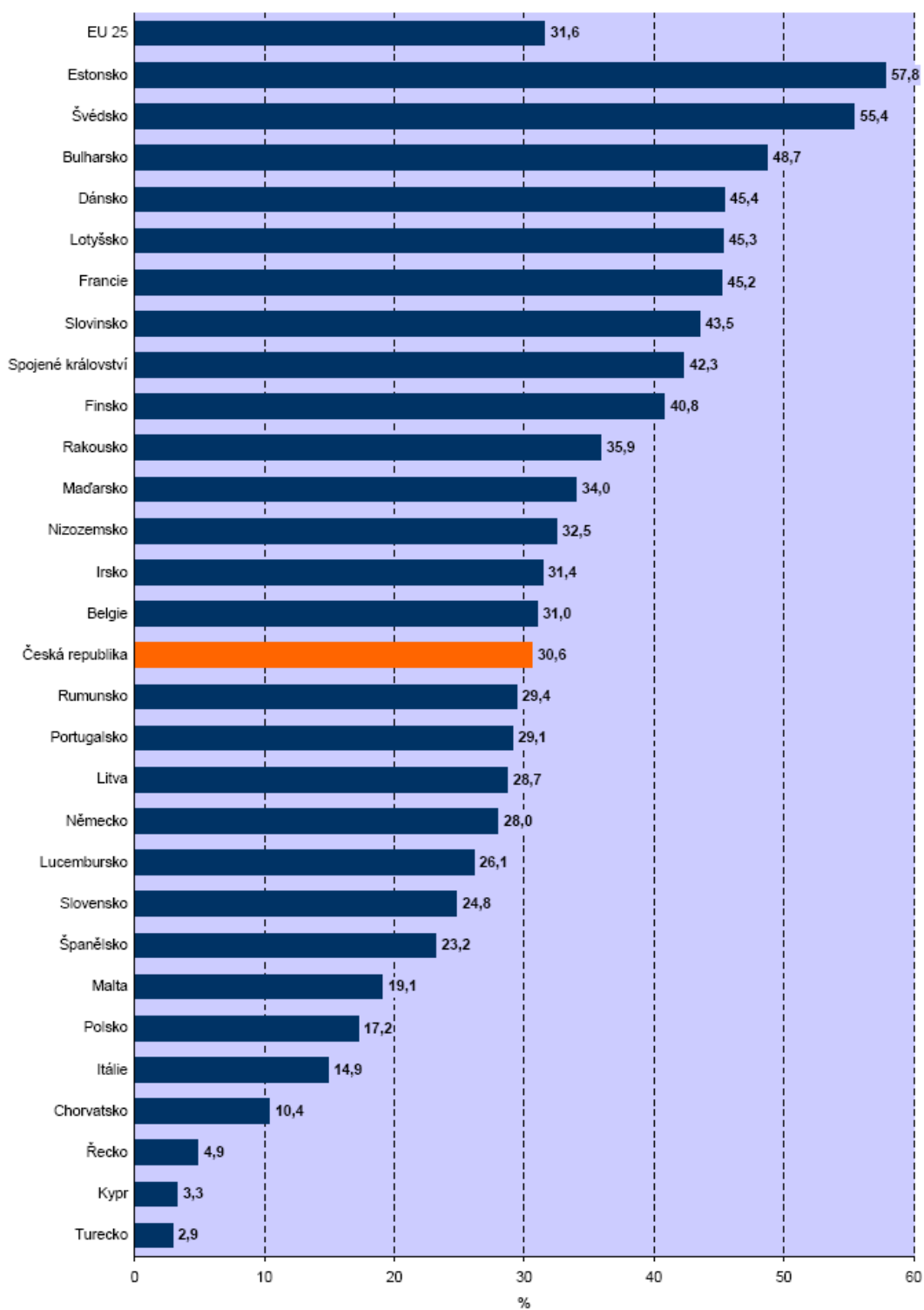
v %		in %
Země	2004	Country
EU 25	¹⁾ 31,6	EU 25
Belgie	^{1,2)} 31,0	<i>Belgium</i>
Česká republika	30,6	<i>Czech Republic</i>
Dánsko	45,4	<i>Denmark</i>
Německo	³⁾ 28,0	<i>Germany</i>
Estonsko	²⁾ 57,8	<i>Estonia</i>
Řecko	¹⁾ 4,9	<i>Greece</i>
Španělsko	^{1,2)} 23,2	<i>Spain</i>
Francie	^{2,3)} 45,2	<i>France</i>
Irsko	²⁾ 31,4	<i>Ireland</i>
Itálie	¹⁾ 14,9	<i>Italy</i>
Kypr	3,3	<i>Cyprus</i>
Lotyšsko	45,3	<i>Latvia</i>
Litva	28,7	<i>Lithuania</i>
Lucembursko	26,1	<i>Luxembourg</i>
Maďarsko	34,0	<i>Hungary</i>
Malta	19,1	<i>Malta</i>
Nizozemsko	32,5	<i>Netherlands</i>
Rakousko	35,9	<i>Austria</i>
Polsko	17,2	<i>Poland</i>
Portugalsko	³⁾ 29,1	<i>Portugal</i>
Slovinsko	³⁾ 43,5	<i>Slovenia</i>
Slovensko	24,8	<i>Slovakia</i>
Finsko	40,8	<i>Finland</i>
Švédsko	55,4	<i>Sweden</i>
Spojené království	³⁾ 42,3	<i>United Kingdom</i>
Kandidátské země		<i>Candidate countries</i>
Bulharsko	48,7	<i>Bulgaria</i>
Chorvatsko ¹⁾	10,4	<i>Croatia</i>
Rumunsko	29,4	<i>Romania</i>
Turecko	2,9	<i>Turkey</i>

¹⁾ odhad / *Estimate*

²⁾ 2003

³⁾ předběžné údaje / *Provisional data*

Živě narození mimo manželství (podíl ze všech živě narozených), 2004
Live births outside marriage (share of all live births), 2004

Rozhovor

Rozhovor A

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, doba členství, počet dětí?

Ž: 37 let

vzdělání: vysoká škola zemědělská, agronomická fakulta

M: 41 let,

vzdělání: vysoká škola zemědělská, ekonomická fakulta

Nyní oba pracujeme pro komunitu. Máme čtyři děti.

V komunitě Chemin-Neuf jsme členy sedmým rokem. Jsme ve druhém roce druhých slibů. Skládali jsme sliby na tři roky, ty jsme obnovili před dvěma lety.

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

Ž: Já jsem byla ve víře vychovávána.

M: Uvěřil jsem později, po vojně, asi ve dvaceti letech.

3. Kde a jak jste se poznali?

Ž: Poznali jsme se na vysoké škole při studiích, ve společenství křesťanů.

4. Dokázali jste od počátku mluvit společně o víře, o svém duchovním

životě, společně se modlit?

Pokud ne, kdy došlo k zásadnímu zlomu? Z jakého podnětu?

Pokud ano, změnil se váš způsob sdílení víry během času?

Jaký vliv na to měla komunita Chemin-Neuf?

Ž: O víře jsme se bavili od začátku, s tím jsme vůbec neměli problém, o duchovním životě také (možná víc než bylo zdrávo), a také jsme se společně modlili. Nebyly tam vůbec žádné překážky.

Komunita Chemin-Neuf na to měla určitě vliv, protože jsme v komunitě a všechno, co prožíváme, je v rámci komunity. I praktické věci se promítají do duchovního života, člověk musí na duchovním poli předkládat věci, které žije v domě a mezi lidmi denně. Také děláme v rámci komunity duchovní cvičení, prožíváme různé společné modlitby.

Způsob modlitby se přímo nezměnil, protože komunita je charismatická a my také jsme předtím vyšli z charismatické obnovy. Takže způsob modlitby v komunitě je nám hodně blízký. Je pravda, že jsme se hlavně na začátku hodně modlili růženec, který se v komunitě příliš nemodlí, spíš soukromě. Ale na to neměla vliv komunita, to byly spíše okolnosti nebo naše chuť.

5. Jak jste se seznámili s komunitou Chemin-Neuf?

Ž: S komunitou jsme se seznámili v roce 1993. Můj muž pracoval ve farnosti Michala Slávika. A jednou nás Michal Slávik pozval na setkání s nějakým člověkem,

který dělá duchovní cvičení pro manžele. Přišli jsme tam nejen proto, že nás toto téma zajímalo, ale také proto, že to byl člověk z nějaké komunity. A my jsme měli chuť poznat nějakou komunitu a žít v ní. Navštívili jsme několik komunit v Anglii, hned po svatbě. Zkoušeli jsme žít sami v komunitě s jinými lidmi, ale zjistili jsme, že jsou věci, které nám nejsou úplně jasné na životě v komunitě, že nevíme, co je důležité a co ne.

Na tomto setkání byl odpovědný za Kánu Francois Cartier, který nás pozval na duchovní cvičení pro manžele. A vyprávěl nám o tom, co to je, jak je to důležité. Ale my jsme se chtěli hlavně dozvědět co nejvíc o komunitním životě. Takže nám navrhl, abychom přijeli na Kánu, a potom že se uvidí. Dělali jsme první duchovní cvičení Kána v létě, kde bylo asi osm párů, na to pak navazují duchovní cvičení v zimě. A potom jsme se rozhodli spolu se zodpovědnými za tato duchovní cvičení, že pojedeme do Francie na cyklus A.

6. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

Ž: My jsme vždycky měli chuť dělat něco pro lidi. Jednak pro věřící lidi, nějaký program, který by je povzbudil ve víře, a potom něco pro nevěřící lidi, proto aby uvěřili. Tak jsme to zkoušeli a zjistili jsme, že k tomu, abychom to mohli dělat, nemůžeme být sami. Potřebujeme jiné lidi, kteří by s námi žili, potřebujeme modlitební život, zázemí. A tak jsme začali žít s jinými lidmi v komunitě, ale zjistili jsme, že potřebujeme komunitu jako církev. Že potřebujeme zkušenosti někoho většího, staršího, kdo ví, jak na to, a má už vychytané chyby a kdo je napojený na církev. Bylo pro nás důležité, když chceme někomu sloužit, abychom i my sami měli nějakou formaci, povzbuzení, zázemí. A potom jsme taky hledali lidi, se kterými bychom měli stejnou vizi, jak víru předávat, jak evangelizovat. Hledali jsme partu lidí, kteří jdou stejným směrem. Určitě šlo také o rozložení odpovědnosti, mít pocit, že máme někoho za zády, že neneseme všechno sami. Abychom nejenom dávali, ale také měli kde přijímat a mohli sdílet naše prožitky. Někoho, kdo je na stejné lodi.

7. Za jakých okolností, z jakého podnětu došlo k vašemu rozhodnutí pro cestu s komunitou?

Ž: Byli jsme tři čtvrtě roku ve Francii. Potom jsme se vrátili a v podstatě jsme čekali, až komunita přijde do Čech. Žili jsme dalších pět let ve svém domě, můj muž pracoval, já jsem byla na mateřské dovolené, měli jsme malé děti. Když přišla komunita do Tuchoměřic, tak jsme tam začali jezdit. A začali jsme dělat Betlém. Po roce nám nabídli, abychom pokračovali Nazaret. Potom jsme dostali nabídku přestěhovat se do Tuchoměřic, kterou jsme nakonec přijali.

8. Jak dlouho jste členy (jakého typu) komunity Chemin-Neuf? Kolik vám bylo let, když jste se k tomuto kroku odhodlali?

Ž: V komunitě jsme sedm let. Šest let žijeme v takzvaném bratrství života, což znamená, že žijeme pod jednou střechou, ze společné pokladny a pracujeme pro komunitu. Mně bylo třicet jedna a manželovi třicet pět.

9. V čem tato skutečnost změnila váš život?

Ž: Opustili jsme civilní zaměstnání, hlavě můj muž, já jsem byla pořád na mateřské. Přestěhovali jsme se z našeho domu do domu komunitního, potom do Francie. Začali jsme žít ze společné pokladny. Každý měsíc žádáme tolik, kolik asi utratíme – takzvané kapesné. Změnilo se hodně praktických věcí. Musíme komunikovat s těmi, kdo jsou odpovědní za dům, za sklad, za prádelnu. Máme rozdělenou práci v domě, každý dělá něco. Děti se staly součástí nějaké větší rodiny, se kterou žijeme v domě a se kterou trávíme čas na obědě, na večeři, o víkendech. Často se stěhujeme, měníme byty, prostředí, země. To ale není věc, která je směrodatná pro všechny rodiny.

Zásadní změna je to, že člověk svůj život nenese sám. Výhodné je to v tom, že člověk není sám, věci nese s lidmi a oni s ním. Ale nevýhodné je to v tom, že se o všem musí mluvit a všechny věci se musí konzultovat, než se udělají, že je to závislost na druhých lidech.

10. Nalezli jste pro své rozhodnutí pochopení u svých blízkých (rodičů, sourozenců) a přátel? Jak často se s nimi stýkáte?

Ž: Ne, že by to bylo tak, že neměli vůbec žádné pochopení, ale určitě to bylo hodně těžké. Každé naše rozhodnutí bylo nějak okomentované a rodiče i příbuzní na to měli svůj názor. A někdy i nesouhlasili. Ale ne že by to bylo odmítnutí, spíš jim bylo za těžko některé věci pochopit. V každém případě moji rodiče se snažili věci pochopit a postupně je i chápou. Myslím, že nám dali důvěru, že jednáme podle nejlepšího svědomí. Neodsoudili nás nebo nezavrhli. Ze strany mého muže je to trochu složitější. Jeho tatínek to shrnul tak, že jsme nějakí divní a že se tím zabývat nebude, že to jsou stejně samé blbosti, co děláme, ale že bychom mohli dělat horší věci. Jeho přístup k životu je spíš zdravý selský rozum. A jeho maminka je hlavně ráda, že jsme zdraví, že máme děti a že se máme rádi. Ta asi nerozumí vůbec tomu, co děláme. Dřív jsme o tom občas mluvili, teď už ne. Ale myslím, že nám taky věří. Celkově myslím, že to rodina přijímá dobře.

Přátele máme v komunitě, ti to samozřejmě přijímají dobře. A co se týká starých známých, myslím, že to jednoduše přestali řešit. Pro ně je to něco tak divného nebo neznámého, že se o to ani nezajímají. Ale nikdo nepřišel a neřekl: „Když vy jste teď v té komunitě, tak já už se s vámi nechci bavit.“ Spíš bych řekla, že se na nás lidi dívají s úctou, někteří s obdivem, jiní s údivem, ale určitě to není tak, že by nás zavrhli. Myslím, že to berou všichni hodně pozitivně.

Je pravda, že máme méně času na svoje přátele a na rodinu. Je to jednak tím, že máme méně volného času. I když to je sporné, protože když jsme chodili do práce a sem jsme jezdili na víkendy, tak jsme neměli vůbec žádný volný čas.

Takže jednak je to vytížeností, ale hlavně bych řekla, že to je tím, že komunitní život člověka vyčerpá na úrovni vztahové. Člověk je pořád s lidmi, takže když má volno, tak už nemá sílu a chuť se s dalšími setkávat. Navíc máme čtyři děti, to hodně ovlivňuje naši rodinu. Myslím si, že rodina, která má méně dětí, nemá žádné nebo je má velké, má mnohem větší kapacity. Ale my, protože máme děti malé, máme jich hodně a navíc žijeme v bratrství života, tak když je volný víkend, nemáme chuť ani prostor jít někoho navštěvovat. Děti mají různé aktivity i přes víkend, například se skauty, proto je těžké se nějak zorganizovat. I já sama mám pocit, že mám v sobě méně prostoru pro lidi. Myslím, že i rodiny, které žijí ve fraternitě čtvrti a jezdí do komunitních domů na víkendy, musejí nechat nebo omezit kontakt se svými přáteli, protože na to prostě nemají čas.

Je pravda, že máme přátele, které jsme neviděli léta. A je pro nás stejně obtížné na návštěvy jezdit nebo návštěvy přijímat. Když jsem byla na mateřské, tak jsem měla myslím víc práce v domácnosti než tady. Musela jsem si sama prát, starat se o domácnost, dům a ještě o zahradu. Ale když někdo přišel, tak jsem všeho nechala a věnovala jsem se mu, což tady nejde. Dřív jsem si den plnila sama, tady už ho mám předem naplněný, tady mám plán na celý týden, mam naplánováno, co budu dělat. Ráno pracuji, odpoledne jsem s dětmi. Mám naplánováno, kdy budu zpívat při mši, při ranních chválách. Mám plné čtyři večery v týdnu, protože máme různá setkání, fraternitu. Mám naplánované víkendy. Takže je to plnější, než když si člověk organizuje svůj čas sám, vrátí se z práce a už nemá nic.

11. Co vidíte v komunitě jako přínos pro život své rodiny? Které skutečnosti ve spiritualitě komunity považujete pro sebe za nejdůležitější?

Myslím, že přínos je to, že děti mohou opravdu žít v křesťanském prostředí. Není pro ně vůbec problém mluvit o své víře, o sobě, jsou hodně zvyklé komunikovat, jsou zvyklé se modlit se. Vědí, co je to křesťanský život, znají jiné rodiny a jiné děti, které žijou stejně nebo podobně. Mají kamarády mezi dětmi z rodin v komunitě, což by mohli mít i tak, ale je to jiné, když s nimi žijí v domě. Dalším přínosem je třeba taková možnost společně pracovat. Je to hezké s jinými lidmi dělat stejnou práci. Cítí se přijaté.

A určitě je to duchovní život komunity, nebo spíš prostor pro duchovní život. To, že máme v našem pracovním programu zařazený čas na modlitbu. Otázka je pak, jak ho využíváme. Pro nás využívat večerní chvály a adoraci je často opravdu nemožné, protože musíme být doma s dětmi. Stejně tak mše v poledne. Vlastně se střídáme na všechny společné modlitby. Takže pro rodinu tenhle rytmus není úplně ideální. Ráno, v poledne, večer modlitba. Ráno děti vypravujeme do školy, v poledne pro ně do školy chodíme, večer večere a ukládáme je do postele.

Velkým pokladem je taky fraternita, která je místem sdílení. Ale je pravda, že sdílecí skupinku může mít člověk i mimo komunitu, i když tady tím, že bydlí všichni spolu, jsou naladěni víc stejným směrem. Ale to tak taky nemusí být. Jsou lidi, se kterými si nerozumíš ani ve fraternitě.

Ve spiritualitě komunity považuju za nejdůležitější charismatický rozměr komunity. Čím dál tím víc si uvědomuji, jak je pro mě důležitý, já bych to nazvala, „umírněný charismatismus“. To, že komunita není nijak extrémně charismatická, co se týká projevů. My máme pocit, že to je dobře. Když se setkávám s lidmi, kteří jsou více extrémní, tak mě to více ruší v modlitbě, než aby mě to povzbuzovalo. Komunita se snaží, aby charismata byla spíš v srdci než v projevech. Myslím, že komunita je polem, kde tato hluboká charismata rostou. Neříkám, že tady jsou všechna, že je to ideální, ale myslím že po nich lidi v komunitě touží a směřují k nim a umožňují si navzájem, aby v těchto hlubokých charismatech rostli. Co se týká ignaciánské spirituality, tak se mi líbí ignaciánský přístup k životu, takový prakticko-duchovní. Jsou zásady, které komunita převzala a zanesla je do svých stanov, například upřímné sdílení. Vykládat si výrok druhého kladným způsobem, to je něco, co je pro komunitu strašně důležité, něco, co skoro nikdo z nás neumí a nedělá, ale je velmi důležité se o to snažit. Myslím, že Ignác hodně přemýšlel o tom, jak se dá žít v komunitě. Také se mi líbí způsob, jakým vedeme duchovní cvičení. Je to jeden z mnoha možných, ale na Ignácově způsobu vidím mnoho dobrého.

Důležitých je v komunitě mnoho věcí, ale to nejdůležitější pro mě je asi důraz, který komunita klade na osobní modlitbu a na osobní vztah s Bohem. Můžeme mít

spiritualitu, jakou chceme, a být charismatici větší nebo menší, ale pokud nemáme my sami osobní vztah s Bohem, tak je to k ničemu. A také to, co máme na začátku stanov-pokud tady jsme, tak jsme tady jenom kvůli Kristu a díky Kristu. To mi často dodává odvahu tady zůstat a pokračovat. Je tu důraz na osobní povolání každého, snaha o individuální přístup ke každému. Neřeší se věci například pro všechny rodiny stejně, ale každá rodina má svůj rytmus, svoje klady a zápory.

12. Přináší vám jakožto rodině soužití s komunitou nějaké problémy, napětí, obtíže? Jaké? Co vám nejméně „sedí“?

Ž: Samozřejmě, že obtíže existují. Nám osobně přináší napětí často rozpor mezi naším osobním názorem a názorem komunity jako organizace, jako celku. Nejde tu o osobní věci, například mezi paní domu a mnou, to si vyříkáme, ale o nějaký komunitní fenomén, který je pro nás občas neuchopitelný. Jsou to zvyky, styl nebo způsob, jak se věci řeší, jak se dělají, jak se sdělují, rozhodují a v tom dochází někdy k napětí, protože tyhle věci nejsou nikde pevně dané, napsané, je to jen v povědomí lidí. Hodně záleží na tom, kdo tyto zvyky předává, kdo je představitelem komunity. Odvíjí se od konfrontace jeho zkušeností životních a toho, co zažil s komunitou ve Francii.

V bratrství života je pro nás těžké, že jsme na sobě hodně závislí a to i v lidské, i v materiální rovině. Pokud se já chci podřídit a přijmout pravidla bratrství života, tak nebudu chodit nakupovat potraviny, protože máme společnou pokladnu a nakupujeme společně. Ale to, co nakupuje skladník, se mi vždycky nelíbí. V domě každý rok dochází ke změnám, takže když se vymění lidi, se kterými se snažím celý rok na něčem domluvit, jak se věci budou dělat, tak je to vyčerpávající. Když se to děje každý rok, moje otázka je, jak dlouho se to dá vydržet...

Nejmíň nám asi paradoxně v komunitě sedí bratrství života, a to proto, že je pro nás pořád za ty rok těžké se vyrovnat s tím, že jsme závislí. Nebo spíš, že nejsme nezávislí. Je to na jednu stranu hodně pohodlné, je těžší být zodpovědný. Co se týká peněz pro mě je těžké najít hranici toho, co potřebuji a co ne. Někdy si také potřebuji koupit věci, které nepotřebuji. Je pro nás těžké, že žijeme z peněz, které jiní vydělali a darovali je. A například to, že nemůžeme dávat nikomu žádné finanční dary, nemůžeme platit desátky, že nemůžeme šetřit. To je asi jedna z věcí, která nám nejméně sedí.

Je otázka, jak se s tím potom člověk vyrovná. Jestli to vezme jako věc, která slouží k jeho růstu a je potřeba to nějak přijmout, a nebo jestli je potřeba to změnit.

Také rytmus komunity je pro naši rodinu složitý, ale ten by nebyl ideální jinde.

13. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chce-li žít v komunitě (ve vazbě na ní)? Jaká forma soužití s komunitou se vám zdá pro rodinu nejlepší?

Ž: První a nejdůležitější věc je ta, že to musí být povolání od Boha. Čím dál víc se mi potvrzuje, že pokud to není Boží přání, aby člověk v této komunitě žil, tak je to nemožné a nebude to přinášet ovoce. A rodina to musí opravdu vědět a o své povolání se opírat. Jako v manželství se člověk opírá o povolání do manželství a o milost, kterou dostal, tak v komunitě se musí opírat o to, že Bůh nás sem přivedl a jsme tady kvůli němu. A nejsem tady proto, abych ostatním dělala, co jim vidím na očích. Tím nechci říct, že to budu bojkotovat, to ne, ale nejdůležitější je moje povolání. A tím se člověk

učí být nezávislý na hodnocení druhých a dělat věci podle vlastního svědomí, růst sám v sobě a také objevovat, jaké dary mám já a jaké dary mají ti druzí. Není to tak, že tady musíme být všichni silní borci, dokonalí a bez problémů, jinak tady nemůžeme být. Když něco opravdu nedokážu zvládnout, tak si to musím umět odpustit a musí mi to umět odpustit i druzí. Já si myslím, že v komunitě mají místo i slabí lidé, i problémoví, i když na to jsou také jiné názory. Komunita není elita.

Myslím, že vlastnost, kterou člověk nejvíc potřebuje pro komunitní život, je pokora. Ale to je také něco, co se musí vymodlit. Dalším předpokladem je otevřené srdce, touha chtít porozumět druhým a to je také to ignaciánské - vykládat si výrok druhého v dobrém smyslu. To není úplně vlastnost, ale je to něco, bez čeho se nedá žít, protože to by se člověk za chvíli zbláznil. Další důležitá věc je sebezpřijetí. Ale to vše se v komunitě vytváří, krystalizuje, není to podmínka, aby člověk mohl přijít do komunity. K tomu komunitní život vede, ostatně jako každý jiný život.

Nejdůležitějším v rodině je, aby rodina byla na prvním místě, aby byla před komunitou. Je rozhodně problém, když je komunita důležitější než vlastní rodina, když to, co řekne odpovědný, je důležitější než to, co řekne manžel. Hlavně na začátku je to obtížné, protože členové rodiny mají potřebu být s každým zadobře a doma se na to kašle. Rodinná modlitba je a musí být důležitější než společná modlitba komunitní, sdílení. To se ale také vyvíjí.

Důležitá je schopnost komunikace, které se všichni tady také učíme. Důležité je o věcech mluvit, jinak se hromadí a z lidí se stávají papiňáky, které tady na chodbě vybuchují.

Já se učím hodně na dětech, i když tento rok je tady hodně klidno, ale dříve jsem slyšela hodně narážek, že děti udělaly toto a tamto a že jsou hlučné. Ale odpověď je proč jste nás sem tedy zvali, vždyť to je jasné, že jsou děti živé. Ale to nás jen učí, aby člověk své děti přijal, aby přijal to, že je vychovává jak nejlépe umí, což samozřejmě neznamená, že nejlíp. A aby i ti ostatní si uvědomili, že se rozhodli žít v komunitě, kde žijí rodiny. A že se tím pádem bude rytmus celibátníků a rodin ovlivňovat. A že to, že oni jsou celibátníci, neznamená, že tu bude denně 24 hodin silentium. Jsme konfrontováni také s dalšími rodinami, které vychovávají své děti jinak, mají jiné podmínky, mají jiné zkušenosti než my.

Je těžké odpovídat na to, jaké je nejlepší soužití rodiny a komunity obecně. Za sebe si myslím, že pro rodinu je nejlepší soužití ve fraternitě čtvrti, alespoň pro naši rodinu. Každopádně k tomu směřujeme, ale myslím si, že zkušenost v bratrství života je dobrá a je dobře to zkusit, ale dlouhodobě to není úplně nejlepší. A většinou rodiny, které mají děti, které odrůstají, se vracejí do fraternity čtvrti. Ale jsou rodiny, které se angažují na život do komunity a komunitu opravdu přijmou jako svoji rodinu.

Rozhovor B

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, doba členství, počet dětí?

Ž: 46let, středoškolské vzdělání,

Pracuji v křesťanském středisku pomoci, v azylovém bydlení.

Máme pět dětí: jednoho devatenáctiletého kluka a čtyři holky-17, 12, 9, 7. Komunitu známe devět let.

M: 46let, základní vzdělání. Pracuji jako údržbář.

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

Ž: Jsem z křesťanské rodiny, která měla tradiční postoj k víře. Jako dítě jsem chodila do kostela. S matkou jsme ale víru nežily, ani jsme se nemodlily. Víru mně předávala spíše babička a teta. Asi ve čtrnácti jsem od víry odpadla a do katolické církve jsem se vrátila zpátky v 27 letech. Uvěřila jsem po silném prožitku s pervitinem, po prožitku klinické smrti, po předávkování. Prožila jsem zpětně celý svůj život a viděla jsem všechna rozhodnutí, ale v zásadních věcech jsem se většinou rozhodovala špatně, ne ze zlého úmyslu, ale spíš z hlouposti. Bůh je u toho, když člověk takto vidí svůj život, a jeho pohled je tak milosrdný, že člověk nemá strach z Boha ani za sebe, spíš cítí smutek nad sebou samým. A láska, kterou člověk cítí, je tak velká, že se nedá odmítnout.

Je pravda, že bylo velmi těžké se zařadit do církve. Byla jsem trochu desorientovaná a prostředí ve farnosti bylo velmi vlažné. Později jsem díky babičce a tetě jezdila na mše do starokatolické církve.

M: Já jsem byl z ateistické rodiny. Rodiče se rozvedli. Uvěřil jsem asi v třicetipětiletých letech. Předcházela tomu závislost. Takže vlastně skrze to jsem přišel k víře. Od raného mládí jsem experimentoval s různými látkami, mimo jiné taky s alkoholem. Žil jsem si, jak jsem potřeboval. Setkali jsme se s mojí ženou, ale tenkrát jsem měl jasnou představu o tom, jak má vypadat můj život. V té době jsem asi věřil, že Bůh chce, abych žil život, jaký žiji, že mojí cestu, po které jdu, si řídím sám. Dospělo to do fáze, kdy jsem na tom byl dost zle, dostal jsem žloutenku (hepatitidu C). Potom jsem začal hodně pít. A někdy v té době jsme se dali s manželkou znovu dohromady, já jsem jí slíbil, že přestanu brát drogy a pít. V té době jsme se vzali, to už jsme čekali druhé dítě. Mně se to podařilo zastavit asi jen na rok. Prostě jsem byl závislý-na čemkoliv, co bylo. Potom se to zhoršovalo až tak, že jsem měl výpadky paměti.

Ž: Potom se to zhoršilo až tak, že ho vodili domů, protože nebyl schopný ani dojít. Jeho kamarádi mi říkali, ať s ním něco udělám.

M: Nakonec jsem skončil na léčení(moje žena mě donutila), tam jsem se setkal s Anonymními alkoholiky. A to byl zlom v mém životě. Myslím, že to byla milost, najednou jsem viděl svůj život, viděl jsem ho jasně ve střízlivosti. Anonymní alkoholici jsou hodně postaveni na víře, na spiritualitě. Tato skupina mě nadchla a skrze ně jsem uvěřil. Do té doby jsem si nikdy pokorně nepřiznal, že jsem nula, až před Bohem a jeho milosrdenstvím. Do té doby jsem byl pořád „Někdo“. Šlo to postupně a asi během dvou let jsem došel až ke křesťanství.

Ž: Ale pořád jsme víru neprožívali spolu. Po svatbě, když jsem viděla, že můj muž pořád pije, tak jsem měla pocit, že to sama neunesu a začala jsem chodit hodně do kostela a víru jsem prožívala soukromě. Nechtěla jsem ho opustit, protože jsem to slíbila Bohu, ale současně jsem cítila, že na ten vztah nemám sílu. Nikdy jsme o víře nemluvili, protože manželka to ze začátku táhlo hodně k New Age . A když se obrátil, tak byl zas tak zapálený. Já mám taky ráda Pannu Marii, ale on to bral takovým způsobem, že mi to až lezlo na nervy. Místo, aby pomohl doma, tak každý večer běžel do kostela a potom se ještě večer dlouho modlil. Prostě byl v euforii a já už ne, takže jsme víru neprožívali stejně. Byla jsem samozřejmě ráda, že uvěřil. Když se vrátil z léčení, tak se mě ptal, co má říct nebo udělat, abych mu věřila, že se změní a já jsem mu říkala, že jedině kdyby uvěřil, tak uvěřím, že se může změnit, jinak to není možné.

3. Kde a jak jste se poznali?

M: Poznali jsme se jako narkomani. Bylo nám 24. Ale rozešli jsme se. A znovu jsme spolu začali chodit, když už jsem já byla rok čistá. Otěhotněla jsem, ale můj muž o

nás nestál, takže jsme se rozešli. A vzali jsme se ve třiceti, a to už jsme čekali druhé dítě.

4. Dokázali jste od počátku mluvit společně o víře, o svém duchovním životě, společně se modlit?

Pokud ne, kdy došlo k zásadnímu zlomu? Z jakého podnětu?

Pokud ano, změnil se váš způsob sdílení víry během času?

Jaký vliv na to měla komunita Chemin-Neuf?

Ž: Duchovní život má každý úplně jiný, ale důležité je, aby se ti dva shodli na stejné cestě. Je pravda, že se málokdy stane, že bychom byli na stejné vlně. Spíš se střídá v každém z nás nadšení a ochablost. Ale máme stejnou cestu, pro kterou se rozhodujeme společně.

Když jsme se na tuto společnou cestu naladili, tak jsme chodili spolu do farnosti do kostela. To vše bylo kolem roku 92. Navázali jsme kontakt s rodinami z farnosti. Pro mého muže to bylo hodně důležité, protože viděl, jak jsou manželé zodpovědní za rodinu a že ji dokáží uživit.

M: Toto společenství nás postupně sjednocovalo, ale zároveň jsme si oba uvědomovali, že to je pro nás málo. Když jsem uvěřil, tak jsem měl hrozně velkou touhu o tom pořád mluvit, diskutovat o tom. Ale zjistil jsem, že to v církvi není, že v kostele se nic takového neděje, takže jsem hledal společenství, kde by se dalo mluvit o víře. Hledali jsme společenství, kde bychom mohli dostat víc.

Ž: Potom jsme jeli na tábor živé rodiny od IMCY, to bylo fajn, jenom se nám zdálo, že se tam málo modlí a že to je škoda. Myslíme, že když jsou křesťani spolu, tak by se měli společně víc modlit. Tam jsme poznali manžele, kteří nás pozvali na charismatickou obnovu. To se nám líbilo, i když na mě to bylo už zase moc živé, já jsem byla vždycky spíš konzervativní. Ale přednášky mě hodně zaujaly. Pak jsme byli dvakrát na charismatické konferenci.

Společně se modlit pro nás nebylo nikdy jednoduché, protože jsme povahově hodně rozdílní, můj muž má jiný způsob myšlení a já taky. Takže nebylo úplně lehké vzájemně akceptovat druhého: že to říká dlouho nebo že to říká moc emočně...

Teď se modlíme spolu s dětmi, s těmi třemi nejmladšími.

5. Jak jste se seznámili s komunitou Chemin-Neuf?

M: Jednou jsem byl na charismatické konferenci sám a ve sdílecích skupinkách jsem byl s člověkem, který mluvil o Káně a o tom jak to pro něj bylo důležité. Zjistili jsme, že jedna rodina, kterou známe, je v komunitě. Takže od nich jsme získali informace a v roce 96 jsme se přihlásili na Kánu, jeli jsme tam, když jsme čekali čtvrté dítě. Líbilo se nám to, ale už když jsme tam jeli, tak jsme byli docela v harmonii, jak ve vztahu, tak ve víře. Modlili jsme se společně z breviáře i vlastními slovy. V té době jsme vedli společenství pro závislé na drogách a alkoholu. To byla věc, kterou jsme cítili opravdu jako boží volání. Na tato společenství jsme zvali lidi, kteří měli blíž ke křesťanství z Anonymních alkoholiků a narkomanů. Společně jsme četli Písmo a mluvili o něm a krátce jsme se společně modlili.

Ž: Myslím, že na Káně jsme opravdu sjednotili naše cesty a šli jsme opravdu spolu. I když jsme tam neprožili žádné mohutné zážitky, ale bylo to hodně důležité. Za měsíc se narodila dcera a situace se zásadně změnila. Už jako malé miminko byla hrozně živá, následovaly probdělé noci. Já jsem byla úplně vyčerpaná. Myslím, že jsme načerpali na Káně dary, abychom to období vůbec vydrželi.

M: Bylo fajn, že setkávání fraternity Kána pokračovalo přes rok, některé skupinky byly opravdu velmi povzbuzující. Bratrství Kána nás neslo opravdu hodně let. Ve společenství ve farnosti nikdo nepřipustil, že by měl nějaké problémy. Všechno bylo povrchní, nikdo nešel do hloubky a my jsme se tam tím pádem cítili špatně. V komunitě bylo požehnané, že jsme tam mohli říct všechny těžkosti a mohli jsme to slyšet od těch druhých, a že jsme se přijímali takoví, jací jsme. Všichni jsme se za sebe modlili. Třeba když jsme čekali Sáru, tak jsme byli oba dva nemocní a modlitby komunity nás opravdu nesly.

Potom jsme se dali do Komunia, kde pro nás taky byly hodně důležité fraternity. Já jsem podstoupil léčbu hepatitidy C interferonem a to byla velká zkouška našeho vztahu, protože mě to hodně psychicky rozložilo a byl jsem úplně jiný člověk. Byl jsem popudlivý, depresivní, všichni mi lezli na nervy. Takhle to trvalo rok. A zase to byla fraternita, která nás držela. Je pravda, že se vždycky nepovede, aby společenství bylo dobré, ale zrovna tenhle rok bylo skvělé. A vždycky den dva po setkání jsem na tom byl lépe. Snažil jsem se chodit na úterní modlitební setkání a to mě taky vždycky drželo na pár dní.

Potom jsme začali Betlém.

6. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

Ž: Asi dvakrát jsem měla opravdu silný zážitek toho, že v komunitě je opravdu požehnaní. Na duchovních cvičeních mě k tomu napadlo slovo z Bible - Hospodinovo milostivé léto přichází. Myslím, že skrze akce, které komunita dělá, se vylévá velké požehnaní. A je úžasné, když to člověk vidí a může u toho někdy být. Přijde mi dobrá společná modlitba. Veliká síla je v tom, že všude na světě, kde komunita je, se modlí najednou a že se modlí za jednotu.

Líbí se mi povolání komunity k ekumenismu a spiritualita svatého Ignáce a svaté Terezičky, které mám oba moc ráda. A stejně tak síť pro Boha mi připadá úžasná a vidím v tomto díle opravdu budoucnost církve.

Nedávno se mě ptala moje kamarádka, proč vlastně v té komunitě jsme, že to musí být fajn a že tam asi máme spoustu přátel. Já jsem se zamyslela a říkala jsem si, že tam vlastně nemáme žádné hluboké přátelství, že tam vlastně ani nejsou lidé, s kterými bychom se stýkali se na přátelské rovině. Cítím, že to je opravdu Boží volání, že tam nejsme kvůli lidem. Spojuje nás modlitba, ale jako lidi bychom se asi nevybírali. Přesto když jsem tam, tak si připadám jako v rodině.

M: Mně přijde, že jsme na jedné společné lodi, jsme pasažéři, které dodal Bůh a teď plujem. Já jsem prožil v komunitě v souvislosti s duchovními cvičeními hodně uzdravení, odpuštění a smíření, hodně mně to pomohlo po duševní stránce. Staly se mi až zázraky. Myslím, že komunita má povolání k uzdravování.

7. Za jakých okolností, z jakého podnětu došlo k vašemu rozhodnutí pro cestu s komunitou?

Ž: Jednou se nás jedna sestra z komunity ptala, jestli jsme neuvažovali o vstupu do komunity a tenkrát jsme říkali, že si myslíme, že to má svůj čas. A nakonec jsme se rozhodli pro Betlém, protože jsme cítili, že komunium je málo pro nás. Tak jsme si říkali, zkusíme to.

M: Ale my jsme si potom uvědomovali, že není jiné cesty, že komunitu potřebujeme k našemu duchovnímu životu. A ať je to jakkoliv, tak nevíme o ničem

lepším. Skupinka, kterou jsme během Betlému měli, nás nenadchla, ale stejně jsme cítili, že to není podstatné. A pokračovali jsme Nazaret.

Ž: Teď prožíváme vlny, kdy komunita ano a komunita ne, v žádném případě, ale téměř nikdy se na tom neshodneme. Cítím, že je to velký vývoj a boj a že jestli naše cesta v komunitě je, tak se to bez boje neobejde. Já jsem teď v rozpoložení, kdy to opravdu nechávám na Bohu, jsem v klidu a nemám pocit, že bych to měla řešit a hledat odpověď. Jsem otevřená oběma možnostem.

Pro mě úplně první volání do komunity bylo na ignaciánských cvičeních před čtyřmi roky. Tam jsem došla k radikálním věcem ve svém životě a jedna z nich byla právě cesta s komunitou, ale v té době mě to až vyděsilo a přijmout to bylo docela dramatické. Když jsem přijela, tak jsem viděla, že můj manžel tím rozhodně není nadšený, takže jsem se za to modlila a asi za půl roku s tím přišel sám.

Je pravda, že já jsem prožívala období kritičnosti vůči komunitě. Hlavně, když komunita přišla do Čech, tak se toho hodně změnilo. A já jsem si říkala, že do komunity tedy ne. Ale je pravda, že když sháněli do Tuchoměřic rodinu, která by tam šla bydlet, tak mě napadlo, že bychom to měli být my... Ale rozumové důvody proti převažovaly a také můj muž to tak necítil a samozřejmě že na takové rozhodnutí jsme vždycky dva.

8. Jak dlouho jste členy(jakého typu) komunity Chemin-Neuf? Kolik vám bylo let, když jste se k tomuto kroku odhodlali?

9. V čem tato skutečnost změnila váš život?

10. Nalezli jste pro své rozhodnutí pochopení u svých blízkých (rodičů, sourozenců) a přátel? Jak často se s nimi stýkáte?

Ž : Naše matky jsou obě svérázné. Já mám jenom matku. Ta to vidí spíš, jako že se angažujeme jinde, místo abychom se angažovali v rodině. Je to od ní trochu žárlivost. Je pravda, že už byla dvakrát na neděli MEF a projevila zájem tam jet znovu, přestože měla výhrady. Myslím, že vnitřně cítí, že tam je něco víc. Ale pochopení jsem nenalezla.

Mám ještě tetičky, jedna z nich nás celá léta finančně podporuje, té to moc neříkám, protože je ve starokatolické církvi, uznává jedině latinu a jedině tridentský koncil a potom už nic neexistuje. Ale modlíme se za sebe, voláme si. Vztah spolu máme dobrý, ale vůbec by to nechápala. Ví, že víru prožíváme každá jinak, ale obě ji prožíváme a to je důležité.

Jinak mám hodně kamarádek mimo komunitu, ale je pravda, že je málo času se sejít. Takže mě trochu mrzí, že se nemůžu vídat s těmi lidmi, se kterými bych se ráda vídala. Nikdo z mého okolí naše angažování v komunitě nijak zvlášť nevnímá. Mám pocit, že cítí nedůvěru vůči něčemu, co je v církvi nové a charismatické, i když vidí, že nám to hodně dává a vyhovuje. Nechci použít slovo závidí, přejí nám to a taky by po tom toužili, ale nejsou ochotní udělat ten krok a jet do komunity.

M: Moje matka to neřeší. Bydlí v Americe. A nemá ani prostor takové záležitosti řešit. Zabývá se svými věcmi. Je napojená na nějakou organizaci, myslím že to je New Age.

Já jestli mám nějaké přátele, tak to jsou nevěřící přátelé z dřívější doby, ale málo se vídáme. Jinak jsou to bližší lidé v komunitě a v práci a tam mi komunitu schvalují. Je pravda a to mě trochu mrzí, že když jsem nevěřil, tak jsem měl opravdové přátele, teď to jsou přátelé, ale není to takové hluboké. Jsme si blízcí, ale taky jsme tak rozdílní, že najít společné zájmy je problém.

Ž: Naposledy když jsme jeli z fraternity všichni společně metrem, tak celou dobu bylo ticho. Mně to přišlo divné, a tak jsem se snažila bavit s jednou sestrou z komunity, která je mi velmi blízká. Ale je opravdu divné, že se spolu modlíme, sdílíme o hlubokých osobních věcech a když spolu jedeme v metru, tak si nemáme co říct. Asi duchovní blízkost neznamena ještě blízkost lidskou. Je to pro mě trochu divné a je to námět k přemýšlení. Ale jsem si jistá, že tam jsou lidi, kteří by nám pomohli, kdybychom to potřebovali. Možná, že ta dnešní doba je tak vyhrocená, že není čas žít obyčejné přátelské věci, jako že pojedeme společně někam na výlet. A že není čas je rozvíjet.

Reakce dětí je rozdílná. Mladší dvě, ty jezdí do Tuchoměřic moc rády, prostřední už míň, pokud tam pro ni není program, tak tam nechce. A dvě starší se na to dívají skrz prsty. I když nejstarší syn byl na duchovních cvičeních na Jerichu a to pro něj bylo asi hodně důležité, přestože nezměnil svůj styl života, tak tam prožil něco osobního a hlubokého. Myslím, že ten už trochu ztratil odstup od komunity. Ale zatím tyto věci neřeší, nežije tady s námi, nežije křesťansky, má pocit, že ho víra svazuje. Ale myslím, že nějaký vztah s Bohem prožil.

Je vidět, že naše děti si hodně uvědomují geny a v některých věcech se hodně vidí. Nemají to úplně jednoduché, díky našim životům a životům našich předků. I my cítíme, že jsme zatíženi výchovou svých matek.

Ale můžeme říct, že náš vztah s komunitou je pro naše děti veliké požehnání. Už proto že to, co my dostáváme, dostávají ony skrze nás.

11. Co vidíte v komunitě jako přínos pro život své rodiny? Které skutečnosti ve spiritualitě komunity považujete pro sebe za nejdůležitější?

12. Přináší vám jakožto rodině soužití s komunitou nějaké problémy, napětí, obtíže? Jaké? Co vám nejméně „sedí“?

13. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chtěli žít v komunitě (ve vazbě na ní)? Jaká forma soužití s komunitou se vám zdá pro rodinu nejlepší?

M: Já bych začal tím koncem. Mně se zdá pro rodinu nejvhodnější fraternita čtvrti. Jinak myslím, že ten předpoklad je tolerance a s tím trochu souvisí neočekávat příliš od ostatních z komunity, nemalovat si nějaké vzdušné zámky. A prioritou musí být následování Krista.

Ž: Jsme z malých rodin, ale sami máme velkou rodinu, museli jsme se naučit respektovat naše děti, každé je úplně jiné, takže myslím, že to v toleranci máme jednodušší. Myslím, že člověk, který chce být v komunitě, by neměl mít určitě žádnou psychickou poruchu. Neměl by toužit opírat se o člověka, ale o Boha.

M: Ale může to tak začít, každý roste. My jsme začínali Kánu hodně kvůli lidem.

Ž: Mně by se asi líbilo žít v komunitě i ve fraternitě života, i když by to bylo hodně těžké. Vidím, že úžasné jsou společné ranní chvály a eucharistie. To se mi zdá jako veliké požehnání. Připadá mi, že prostor je opravdu plný modlitby, jako oáza, i když oni to asi tak neprožívají, když jsou v tomto prostředí každý den. Svým způsobem mi připadá, že jsou chráněni před starostmi každodenního života, jako jestli budeš mít

peníze, jestli někdo nakoupí, uvaří, je pravda, že tam zase musíš jíst jídla, která nechceš. A člověk se musí vydat ve všem, nemá žádný volný čas. My máme větší svobodu, ale zase jsme hozeni více do světa a bojujeme na jiných úrovních. Obojí má své stinné a světlé stránky. Obě polohy ve fraternitě čtvrti i života jsou těžké.

Rozhovor C

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, doba členství, počet dětí?

Ž: 56 let

vzdělání: vysoká škola zemědělská

Pracovala jsem v zemědělských a lesnických informacích do té doby, než jsem onemocněla leukémií. Po dvou letech jsem dostala plný invalidní důchod, i když můj stav už byl dobrý. Potom jsem se do práce už nevrátila a začala jsem pracovat s komunitou Chemin-Neuf. Pracovala jsem v sekretariátu a v misiích s Chrisofem Jakobem, který byl v té době odpovědný komunity.

M: 60 let

Pracuji jako výzkumník a učitel.

Máme dva kluky ve věku 30 a 28 let. S komunitou jsme začali pracovat v roce 93 a teď jsme v komunitě angažovaní pět let.

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

Ž: Ve víře jsme byli vychováni oba od malička. Tonyho rodina je dvoukonfesní, československá-husitská a katolická.

3. Kde a jak jste se poznali?

Ž: Poznali jsme se v salesiánských skupinkách kolem roku 70. Scházeli jsme se u sv. Kříže ve velkém společenství a o prázdninách jsme společně cestovali. Bylo to v době, kdy jsme končili vysokou školu, takže mě bylo 22 a můj muž je o čtyři roky starší, tedy 26.

4. Dokázali jste od počátku mluvit společně o víře, o svém duchovním životě, společně se modlit?

Pokud ne, kdy došlo k zásadnímu zlomu? Z jakého podnětu?

Pokud ano, změnil se váš způsob sdílení víry během času?

Jaký vliv na to měla komunita Chemin-Neuf?

Ž: Myslím, že jsme mluvili o víře a o duchovním životě. Taky jsme se společně modlili, ale ne vlastními slovy, spíš klasické modlitby jako je růženec, Otče náš a svými slovy jsme se modlili každý sám. Ale například jsme se vůbec společně nemodlili s Písmem. Modlili jsme se tak, jak bylo zvykem u salesiánů.

Potom došlo k zásadnímu zlomu, když jsme se začali zajímat o charismatickou obnovu a oba dva jsme kolem roku 90 začali chodit s Alešem Opatrným ke sv. Vojtěchovi do semináře o charismatické obnově. Tam jsme poznali jiný typ modlitby s Písmem, tichou chvílkou každý den. Najedou jsme Písmo viděli a chápali úplně jinak, prožili jsme velkou radost z tohoto otevření. Zažili jsme zcela odlišné společenství, než jsme byli zvyklí od salesiánů. Díky této zkušenosti jsme se začali pomalu vzdalovat

našemu původnímu společenství. Určitým zlomovým momentem byl křest v Duchu svatém.

Komunita prohloubila to, co jsme dostali na těchto seminářích. Naučila nás modlit se v páru. Komunita nás na tuto cestu navedla, i když to nezačalo okamžitě, jak jsme komunitu poznali. Modlili jsme se s písmem, i s klukama, které tento způsob hrozně zajímal. Četli jsme vždycky kousek textu na další den a potom všichni reagovali podle toho, co je zaujalo.

5. Jak jste se seznámili s komunitou Chemin-Neuf?

Ž: S komunitou jsme se seznámili v roce 1993. Jednou po mši přijel jeden Francouz z komunity a zval na manželských exerciciích, které budou tady v Čechách a bude je pořádát komunita. Na prvních exerciciích v Čechách bylo osm párů, včetně párů, které organizovaly toto i další navazující víkendová setkání na týden v létě. Exercicie se nám moc líbily a seznámili jsme se s novými lidmi včetně bratrů a sester, kteří přijeli s komunity s Francie. Takže jsme pomáhali organizovat tato cvičení pro další páry příští rok. A takto jsme pomáhali každý rok.

6. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

Ž: Líbil se mi komunitní život a přitahovala mě jednoduchost, kterou komunita žije.

M: Společná práce pro Boha, pro jednotu křesťanů. Poslání komunity k ekumenismu, to, že je schopná přijmout lidi z jiných církví, už protože jsem z československé-husitské rodiny.

7. Za jakých okolností, z jakého podnětu došlo k vašemu rozhodnutí pro cestu s komunitou?

Ž: Po Káně jsme se scházeli přes rok ve skupinkách a organizovali jsme duchovní cvičení pro další páry. Zpočátku jsme vůbec nechápali jak to v komunitě chodí a o co jde, jednou za čas přijeli Francouzi a tak jsme se s nimi trochu dohadovali, ale postupně jsme do toho víc a víc pronikali a tak nás to víc a víc pohlcovalo. My jsme s mužem začali vydávat časopis, který se jmenoval BKI (Bratrství Kána Informuje) a sbírali jsme informace z komunity, které jsme chtěli sdělit dalším lidem.

Potom jsem onemocněla v roce 95 a přestala jsem pracovat, potřebovala jsem delší rekonvalescenci a v roce 98 jsme se rozhodli s mužem, že pojedeme do komunity do Francie na Cyklus A do Hautecombe (cyklus A byl kompletně překládaný do polštiny, francouzsky jsme se učili trošku). Kluci zůstávali tady u babičky, bylo jim všem kolem osmnácti let. Tam jsme poznali, jak to v komunitě ve Francii chodí, trošku jsme se seznámili s mezinárodní komunitou. Po třech měsících jsme se rozhodovali, co dál, dělali jsme duchovní cvičení. Vrátili jsme se zpátky, protože někdo musel živit rodinu. Rozhodli jsme se, že budeme spolupracovat dál s komunitou. Když dostala komunita v Čechách dům, tak jsem začala pracovat v komunitním domě, protože jsem měla plný invalidní důchod. Takže jsem byla na plný úvazek v komunitě, i když jsem bydlela doma. Začala jsem pracovat v sekretariátu pro všechny misie pracovala jsem pro Christofa (první zodpovědný za komunitu v Čechách). Ale zatím jsme nebyli nijak angažováni v komunitě. Byli jsme

tři roky v bratrství Kána a až potom jsme se rozhodli začít Betlém s komunitou. Ten jsme dělali jeden rok, potom dva roky Nazaret. V roce 2001 jsme se poprvé angažovali do komunity, i když pro mého manžela to bylo obtížnější, protože učil na vysoké škole a měl docela dost práce. Takže na misie měl méně času a vždy byl od komunity trošku dál. První tři roky jsme pracovali stále v misii Kána, potom v misii Ora et labora (víkendy, kdy v sobotu byla práce, v neděli duchovní program).

Myslím, že nikdy nepřišel nějaký zásadní zlom, kdy jsme se opravdu rozhodovali, jestli do komunity ano nebo ne, ale že jsme stále pokračovali v tom, co jsme začali na počátku duchovními cvičeními s komunitou.

Je pravda, že rozhodování přišlo v otázce bydlení v komunitním domě. Já jsem v sobě cítila Boží volání, abychom na nějaký čas bydleli v Tuchoměřicích. Manželovi se to ze začátku zdálo naprosto šílený. V roce 2002 se ženil náš syn a my jsme dohromady řešili, kde budou bydlet. Bydleli v malém pokojíku v Dejvicích, ale když čekali malé měli jsme pocit, že by to mohlo být Boží řešení, že my bychom se přestěhovali do Tuchoměřic a mladým bychom přenechali náš byt. Takže jsme se s Christofem domluvili na dva roky bydlení v Tuchoměřicích. Po roce sehnal byt a odstěhoval se do svého. Mezitím byl druhý syn dva roky v Izraeli, kam odjel po vysoké škole dělat doktorskou práci, studoval judaismus a hebrejštinu. A po dvou letech jsme se znovu rozhodovali, co dál. Můj muž měl pocit, že je pro nás lepší, abychom se vrátili zpátky a že je pro něj těžké být v komunitě a zároveň pracovat na univerzitě. Takže jsme pokračovali v komunitě čtvrti.

M: Odpověď na Boží volání.

8. Jak dlouho jste členy(jakého typu) komunity Chemin-Neuf? Kolik vám bylo let, když jste se k tomuto kroku odhodlali?

Ž: Začínali jsme ve fraternitě čtvrti, pak jsme bydleli dva roky ve fraternitě života a potom jsme se vrátili zpět do fraternity čtvrti. V komunitě jsme angažováni pátým rokem. Bylo nám 51 a 55 let.

9. V čem tato skutečnost změnila váš život?

Ž: Myslím, že jsme museli zajít mnohem víc na hloubku života s Bohem. To, co nastartovala charismatická obnova, jsme stále prohlubovali a hlavně jsme se učili žít ve společenství. Když jsme žili v komunitě, tak to bylo úplné sdílení života ve společenství a s Bohem. To pro nás byla trošku novinka, protože to byla opravdu intenzivní forma, kdy jsme museli všechno sdílet - vaření, prádlo, každodenní život. Pro muže to bylo hodně těžké, mně to až tak problémy nedělalo, já jsem tam byla docela spokojená, ale nepracovala jsem v zaměstnání mimo komunitu, takže chápu, že to je ještě mnohem náročnější.

Jednou za dva roky jsme dělali exerciie, dělali jsme spoustu misí. Procházeli jsme různými víkendy, pomáhali jsme na Káně. Bylo toho opravdu hodně. Rádi jsme dělali misii Emauz a tu bychom chtěli dělat i letos, kdy se tam přihlásil syn s rodinou, takže by to mohlo být opravdu hezké.

Také jsme pomáhali na cyklu Alfa.

M: Těžko říct, vše byl vývoj vztahu k Bohu zejména v posledních patnácti letech.

10. Nalezli jste pro své rozhodnutí pochopení u svých blízkých (rodičů, sourozenců) a přátel? Jak často se s nimi stýkáte?

Ž: S rodinou to bylo horší. Mojí mamince jsem to ze začátku ani moc nevysvětlovala, až postupně, když jsme se odstěhovali do Tuchoměřic. Byla z toho trošku zděšená, protože můj bráška je kněz a sestra je řádová sestra, tak měla pocit, že ztratí i svoji poslední dceru. Měla pocit, že všechny ztrácí, a když bude něco potřebovat, tak budou všichni daleko. Je jí už osmdesát, takže měla pocit nejistoty. Ale i když jsme bydleli v Tuchoměřicích, tak jsme na ní měli možná víc času než předtím.

Pro rodinu mého muže to byl velký šok, byli kompletně zděšeni. Myslím, že to nedokázali pochopit. Jsou rádi, že jsme se odstěhovali zpátky. V komunitě čtvrti toto angažování tolik nevnímají. Mysleli, že to je jen jedna z našich aktivit a že se scházíme se svými přáteli a myslím, že jim nedocházelo, o co tam opravdu jde. Myslím, že jim to manžel ani do hloubky nevysvětloval. Měli pocit, že bydlet v komunitě je už moc, že nemáme čas na rodinu a že okrádáme děti a je samotné tím, že tam nejezdíme. Ale podle mě nejde jen o navštěvování. Myslím, že tam je duchovní neporozumění, nejsme naladěni stejně. Oni pokračují v tradiční víře a těžištěm je pro ně nedělní mše.

Na staré přátele máme mnohem méně času, ale čas od času se s nimi vidíme. Když máme volno, tak se věnujeme spíš rodičům nebo rodině a našim vnoučatům. Ale když jsme měli třicáté výročí svatby, tak jsme toho využili a všechny přátele jsme pozvali do Tuchoměřic. Bylo to opravdu hezké setkání.

11. Co vidíte v komunitě jako přínos pro život své rodiny? Které skutečnosti ve spiritualitě komunity považujete pro sebe za nejdůležitější?

Ž: Přínos je určitě ve společné modlitbě. Naučili jsme se hodně komunikovat s lidmi a mít odvahu komunikovat, mezi sebou, v modlitbě v páru, ve společenství. Poučili jsme se v otázkách ekumenismu, jednoty křesťanů.

Pro mě je důležité v komunitě soužití generací a sdílení vzájemné a sdílení života s Bohem. Je obohacující mluvit s lidmi z úplně jiné generace. Mohu tak lépe porozumět i vlastním dětem.

Hodně jsme se o věcech, které si nosíme z komunity domů bavili s kluky a mnoho věcí je oslovilo. Ale oni už byli velcí, když my jsme do komunity vstupovali, takže jejich životy to příliš neovlivnilo. Starší syn občas přijel za námi na víkend, takže komunitu poznal, navíc víc prošel charismatickou obnovou, ale mladší byl v Izraeli, studoval a pořád jde trošku jinou cestou a je mnohem víc ke všemu kritičtější.

M: Pro mě jsou důležité duchovní formace připravované komunitou, společné modlitby, z nichž lze čerpat duchovní sílu pro každodenní život a práci.

12. Přináší vám jakožto rodině soužití s komunitou nějaké problémy, napětí, obtíže? Jaké? Co vám nejméně „sedí“?

Ž: Hlavně ze začátku nám vadilo, že jsme se hodně vzdálili našim starým přátelům, s nimi jsme se cítili dobře, i když jsme se shodli, že to byly skupinky hodně uzavřené. Takže bylo těžké pokračovat s lidmi, kteří nám ne vždycky sedí. Protože v komunitě jsme s lidmi, které nám dává Bůh a které bychom si v našem životě asi vůbec nevybrali. Je těžké se s nimi sžít, komunikovat s nimi.

Je těžké skloubit život rodiny s životem komunity, a to i ve fraternitě čtvrti. Člověk musí volit mezi komunitou a aktivitami, které by rád dělal. Třeba když jsme oznámili, že se nezúčastníme nějakých rodinných oslav, tak to nebylo pochopeno. Mě to až tak nevadilo, ale manžel to nesl těžce a měl pocit, že nás komunita tak trochu vysává. A navíc pro něj skloubit výzkumnou práci s komunitou je velký problém. Výzkumná práce je hodně vyčerpávající a člověk se musí učit pořád dál a dál a k tomu mít víkendy s komunitou a misie je velmi náročné.

Já jsem zpočátku dělala tu chybu, že jsem v komunitě hodně pracovala a někdy to bylo až na úkor rodiny. Právě rozpoznat hranici, kdy se člověk dává komunitě, ale zároveň na prvním místě má stále rodinu, není jednoduché. Často náš pár komunita rozdělovala a někdy i naši rodinu. Děti se nás ptaly, proč tam chodíme, když se hádáme jenom kvůli komunitě. Teď nedávno mně volaly, jestli bych mohla pohlídat vnoučata, ale já jsem měla fraternitu. Přijímají to, ale není to pro mě ani pro ně lehké.

Život s komunitou je vždycky volba, vždycky je to opuštění něčeho. Je to určité omezení, ale zároveň i otevření.

Další potíž byla spojená s tím, když jsme bydleli přímo v komunitním domě. Bylo těžké vykazovat každou položku, kterou jsme měli, neustále jsme ztráceli účtenky. Je těžké někomu dalšímu skládat účty. Člověk musí volit, co si koupí a najednou se cítí omezený. Bere to, jako že tím ubírá komunitě a musí dobře rozlišovat, co za co vydat. A myslím, že pro chlapa je to ještě těžší.

Je těžké, že jsme v komunitě skoro nejstarší. Zvlášť, když jsme žili s mladými lidmi, tak se člověk snaží, aby stále neradil, aby nebyl ten, který všechno ví. Taky se potřebujeme učit a poznávat, protože jsou tam sice mladší, ale žijí tam déle a mají mnohem větší zkušenosti s komunitním životem. Je těžké sdělit ohleduplně zkušenost. Neradi bychom mladé otravovali.

Angažování v komunitě je pro nás i fyzicky náročné. A často bychom raději jeli na chalupu, kde bychom pracovali sami v klidu na zahradě a odpočinuli si a nemuseli znovu komunikovat s lidmi.

M: Problémy a těžkosti přináší i život v komunitě, asi jako běžný život. Soužití vyžaduje pochopení pro ty druhé. Někdy pocít'uji generační problém, neboť v komunitě převažují mladí. Na druhou stranu jim zase mohou vadit ti staří, což chápu.

13. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chtějí žít v komunitě (ve vazbě na ni)? Jaká forma soužití s komunitou se vám zdá pro rodinu nejlepší?

Ž: Myslím, že jsme to měli usnadněné tím, že jsme prošli dobou totality, prožili jsme velké strádání a pronásledování ve vlastních rodinách, takže jsme se naučili určité toleranci. Určitě je potřeba velká míra tolerance, protože žít s cizími lidmi je opravdu těžké. Další věc, která nám pomohla, bylo to, že jsme prošli charismatickou obnovou, že jsme byli otevření působení Ducha svatého. Asi je to těžší pro lidi, kteří jsou z tradičních kruhů, je to pro ně najednou velký nápor.

Další věc je pokora. Tu jsme asi do určité míry také získali během komunismu, kdy si člověk taky nemohl dělat, studovat co chtěl, nemohli jsme bydlet v super podmínkách, nemohli jsme si koupit, co jsme chtěli... To vše nás formovalo, obrušovalo. Museli jsme přijímat věci, které pro nás byly těžké.

Takže myslím, že hodně záleží na základu, který si člověk v sobě nese z rodiny. Myslím, že ten náš nám vstup do komunity hodně usnadnil.

Ale na druhou stranu je důležité, aby byl člověk hodně komunikativní a to jsme my z komunismu vůbec nebyli. My jsme byli pořád svázaní dobou, ve které jsme žili.

Rozhodující je, do jaké míry je pro pár důležitý život s Bohem. Díky mojí nemoci pro mě byl Bůh všechno, život i smrt. Já jsem po této nemoci měla opravdu pocit, že můj život je darovný a já ho chtěla darovat Bohu. Ale asi pro lidi, kteří tyto zkušenosti nemají, je těžší darovat všechno nebo se angažovat v komunitě.

Co se týká soužití, myslím, že je pro rodinu jednodušší fraternita čtvrti, fraternita života je složitá. Je těžké skloubit rodinný a komunitní život, i když si myslím, že pro děti je dobré bydlet v komunitě. Když vyrůstají v komunitě, jsou mnohem víc komunikativnější, svobodnější, mají zázemí a zvlášť, když je tam více rodin, tak mohou mít výborná přátelství.

M: Důležité je vědomí povolání k životu s komunitou a tolerance k ostatním lidem v komunitě. Místo v komunitě by měl každý pár hledat spolu s Bohem. Nelze říci, že je jedno lepší než druhé.

Rozhovor D

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, doba členství, počet dětí?

M: Je mi 62 let, vystudoval jsem strojírenství na vysoké škole, nyní pracuji jako zásobovač v komunitě. Jsem v komunitě 20 let. Mám šest dětí, tři kluky a tři holky.

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

Můj otec byl ateista, ale víru mně předávali sousedé, takže jsem ve víře vychováván byl.

3. Kde a jak jste se poznali?

Svoji ženu jsem poznal při přípravách studentské pouti do Chartres.

4. Dokázali jste od počátku mluvit společně o víře, o svém duchovním životě, společně se modlit?

Pokud ne, kdy došlo k zásadnímu zlomu? Z jakého podnětu?

Pokud ano, změnil se váš způsob sdílení víry během času?

Jaký vliv na to měla komunita Chemin-Neuf?

O víře a duchovním životě jsme samozřejmě mluvili od začátku a také jsme se společně modlili. Samozřejmě modlitba se měnila, nejvíce asi objevením charismatické obnovy v srpnu 1973. To změnilo nejen naši modlitbu, ale také náš vztah k Bohu, stali jsme se více citlivější na osobu Ducha svatého.

5. Jak jste se seznámili s komunitou Chemin-Neuf?

Byli jsme na setkání animovaném otcem Laurentem Faberem a tam jsme se dozvěděli o zrození komunity Chemin-Neuf.

6. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

Byl jsem přesvědčený, že pokud chce křesťan na konci 20. století opravdu žít víru, nemůže ji žít sám. A setkání s ostatními, kteří měli stejnou zkušenost, mi dala chuť jít s nimi stejnou cestou.

7. Za jakých okolností, z jakého podnětu došlo k vašemu rozhodnutí pro cestu s komunitou?

S komunitou jsme začínali na setkáních a duchovních cvičeních. A díky zkušenosti v Betlému jsme se rozhodli vstoupit do komunity.

8. Jak dlouho jste členy(jakého typu) komunity Chemin-Neuf? Kolik vám bylo let, když jste se k tomuto kroku odhodlali?

Od počátku bydlíme ve fraternitě čtvrti.

9. V čem tato skutečnost změnila váš život?

Díky bratrskému životu a společné víře jsem mohl svoji víru prohloubit a definitivně zakořenit v Kristu.

10. Nalezli jste pro své rozhodnutí pochopení u svých blízkých (rodičů, sourozenců) a přátel? Jak často se s nimi stýkáte?

Moji rodiče vůbec nepochopili, co dělám, ale respektovali moji volbu. Vstup do komunity nijak zásadně neovlivnil čas trávený s mými blízkými.

11. Co vidíte v komunitě jako přínos pro život své rodiny? Které skutečnosti ve spiritualitě komunity považujete pro sebe za nejdůležitější?

Komunita umožňuje rozšířit kruh rodinných vztahů. Zvláště v období puberty našich dětí to bylo velmi důležité. Někteří celibátníci mají blízký vztah s našimi dětmi, který jim pomáhá vymezit se vůči nám rodičům. Podstatnou charakteristikou komunity je pro mě hledání jednoty skrze respektování rozmanitosti, a to hledání jednoty s lidmi, v párech, v rodinách, mezi věřícími nebo národy.

12. Přináší vám jakožto rodině soužití s komunitou nějaké problémy, napětí, obtíže? Jaké? Co vám nejméně „sedí“?

Pro mě bylo dřív těžké udržet rovnováhu mezi životem páru, rodiny, profese a komunity.

13. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chtějí žít v komunitě (ve vazbě na ni)? Jaká forma soužití s komunitou se vám zdá pro rodinu nejlepší?

Mně připadá podstatné rozlišit boží volání, které může být různé v různých momentech našeho života. My jsme žili deset let ve fraternitě čtvrti a teď už jsme desátý rok ve fraternitě života a možná se zanedlouho zase do fraternity čtvrti vrátíme. Je pro mě podstatné je moci žít víru v komunitě, ať je to jakkoliv, protože křesťan v tomto světě sám nemá šanci.

Rozhovor E

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, doba členství, počet dětí?

Ž: 62 let

Vzdělání: gymnázium, kurzy na knihovnictví

M: 62 let

Vzdělání: fakulta jaderné fyziky

Pracujeme v našem soukromém nakladatelství. V komunitě jsme angažovaní tři roky. Máme šest dětí. Čtyři už mají vlastní rodiny a poslední dvě, dvojčata, studují na vysoké škole.

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

Ž: Já jsem byla vychovávána ve víře, ale moji rodiče konvertovali, takže jejich víra nebyla tradiční. Angažovali se ve shromážděních a proudech, které v první republice předběhly svoji dobu. Například shromáždění kolem františkánů - pátera Jana Urbana - který podporoval vzdělání laiků v církvi atd.

Můj muž uvěřil až se mnou v manželství, i když byl pokřtěný.

3. Kde a jak jste se poznali?

Ž: Můj muž pracoval po škole na fyzikálním oddělení v ústavu pro sdělovací techniku a já jsem tam pracovala v knihovně.

4. Dokázali jste od počátku mluvit společně o víře, o svém duchovním životě, společně se modlit?

Pokud ne, kdy došlo k zásadnímu zlomu? Z jakého podnětu?

Pokud ano, změnil se váš způsob sdílení víry během času?

Jaký vliv na to měla komunita Chemin-Neuf?

Ž: O duchovních tématech jsme samozřejmě mluvili, už když jsme spolu chodili, protože když jsme se potkali, tak mi bylo jasné, že toho bych si chtěla vzít. A proto jsme hned od začátku mluvili otevřeně o všem. Manžel nebyl proti, byl otevřený a hlavně nebyl ničím zatížený, pro něj otázka boží existence předtím vůbec neexistovala. Společně jsme se modlili asi jenom s dětmi. Chodil s námi do kostela, to nebyl vůbec problém ale my dva sami jsme se nemodlili. Později jsme se začali modlit breviář.

Třetí rok potom, co jsme se vzali, můj muž konvertoval a já jsem byla od začátku přesvědčená, že to je jenom otázka času. Bylo pro mě důležité, že je to přirozeně dobrý člověk a v jeho rodině se vždy ctily dobré hodnoty.

První zlom, co se modlitby týká, nastal v roce 91, kdy jsme prošli obnovou v Duchu svatém. To byl pro mě i pro manžela velký obrat. Díky objevení Ducha svatého, jehož význam jsem předtím plně nechápala, jsem dostala spoustu darů – např. číst denně Bibli a žít s Božím slovem a můžu říct, že v tom jsem od té doby vytrvala a věřím, že to má svůj smysl.

Poté, co jsme se zúčastnili exercicií Kána s komunitou, jsme se modlili hodně spolu vlastními slovy. Teď už jen někdy.

V rodině už se společně také nemodlíme. Děti už jsou dospělé. Ne, že by nechtěli, ale já v tomhle nechávám svobodu. Když je nějaká výjimečná příležitost, tak se s námi modlí, ale já si myslím, že každý má svůj čas a nechtěla bych ani, aby to bylo nějak organizované. Přejde mně, že v komunitě je to jiné než doma. Tam se s námi samozřejmě bez problémů modlí, ale doma mám pocit, že se nechci vnučovat.

5. Jak jste se seznámili s komunitou Chemin-Neuf?

My jsme byli salesiánští spolupracovníci stejně jako jiný manželský pár dříve, se kterým jsme se dlouhou dobu přátelili. A ti nám vždycky říkali, jděte na manželské exercicie, je to moc pěkné. A jednou, když jsme byli v takové tíživé situaci, tak jsme se rozhodli, že tam půjdem a bylo to moc dobré.

6. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

Já pocházím z velkého množství sourozenců, takže mě vždycky bavilo žít ve společenství lidí. Líbilo se mi dělat práci, když nás na to bylo hodně. Ráda jsem byla společně s lidmi. Hned na začátku manželství jsme založili farní společenství manželů. Za totality jsme se angažovali v samizdatu. Já jsem hodně překládala. Redakce se scházela u nás doma (nejdříve takzvané čtení do krosny). V jiném bytě se zase tisklo. Členové redakce vůbec nevěděli, kde se to tiskne. Co nevíš, to nepovíš. Potom jsme se stali salesiánskými spolupracovníky, takže jsme se vždycky chtěli víc angažovat ve společenství lidí a v církvi.

Po revoluci jsme se setkali s komunitou Taize a Blahoslavenství ve Francii, taky jsem četla křesťanské časopisy, které k nám přicházely z Německa, takže jsem komunitní život trošku znala a říkala jsem si, že to je dobré.

7. Za jakých okolností, z jakého podnětu došlo k vašemu rozhodnutí pro cestu s komunitou?

8. Jak dlouho jste členy(jakého typu) komunity Chemin-Neuf? Kolik vám bylo let, když jste se k tomuto kroku odhodlali?

Nejprve jsme se angažovali tři roky v bratrství Kánam pak jsme prošli Nazaret a teď jsme angažovaní v komunitě tři roky. Zatím jsme ve fraternitě čtvrti a vlastně jsme nikdy ani neuvažovali o fraternitě života. Já jsem měla pocit, že už jsme na to dost staří, že to může být náročné, už se mi nechtělo. Navíc máme různé závazky mimo, máme nakladatelství. A přesto, že se teď budeme stěhovat blíž komunitě, tak zůstaneme ve fraternitě čtvrti.

9. V čem tato skutečnost změnila váš život?

10. Nalezli jste pro své rozhodnutí pochopení u svých blízkých (rodičů, sourozenců) a přátel? Jak často se s nimi stýkáte?

Naše děti reagovaly pozitivně. Myslím, že dětem vůbec nevádí, že jsme v komunitě. Je pravda, že jsou všichni věřící. Ty starší si občas stěžují, že by se s námi chtěly vidět a že na ně nemáme čas.

My jsme se doma vždycky otevřeně bavili o všem. Výborný výchovný prostředek je legrace. Řekla bych, že v humoru toho jde říct mnohem víc, než kdybych nadávala. A člověk toho snese mnohem víc.

Mluvili jsme o smyslu života, co nabízí, jaké jsou jiné, alternativní varianty, jak ho prožít. A ono když se na to člověk podívá, tak ty možnosti nejsou až tak rozdílné. Taky jsme měli doma hodně dobrých knížek, to je výborný výchovný prostředek.

11. Co vidíte v komunitě jako přínos pro život své rodiny? Které skutečnosti ve spiritualitě komunity považujete pro sebe za nejdůležitější?

Naučila jsem se prožívat poslušnost, mně to nepřišlo zas až tak těžké, ale přeci jen jsem se naučila nestarat se o věci, do kterých mně nic není. Naučila jsem se přijímat věci, které bych si sama asi nevybrala. Naučila jsem se přijímat druhé a žít s lidmi, které bych si normálně asi taky nevybrala. A to je myslím velký přínos.

Líbí se mi, že se každý rok mění fraternity, takže se netvoří uzavřené skupiny lidí, kteří k sobě inklinují.

Myslím, že pro rodinu, pro děti, je přínos, když se rodiče někde angažují, ať je to cokoliv. Když dítě vidí, že se rodiče zajímají o něco, co je přesahuje, že si stojí za věcmi, za které by byli ochotni i dát svůj život, že jim na něčem opravdu záleží a žijí tím.

U nás doma je legrace, já si teď užívám ještě ty poslední dva. Myslím, že i na ně má komunita dobrý vliv přímo. Občas se taky zúčastňují akcí pořádaných komunitou.

Ještě bych chtěla říct, že pro mě čím je křesťanství nebo jakákoliv věc náročnější, tím mně víc vyhovuje, protože jak se říká : „Co nic nestojí, za nic nestojí.“ Lákají mě věci, za které se mohu postavit celým svým životem a baví mě určité dobrodružství. A v komunitě je to dobrodružné, kolikrát je to jinak, než by si člověk naplánoval, ale potom je to pro člověka příjemné překvapení. Pro mě je duchovní dobrodružství daleko zábavnější. Je to vzrušující a pro mě je to cennější než cokoliv jiného na světě.

Na spiritualitě komunity jsou mi sympatické její dva kořeny – ignaciánský a charismatický. Ten charismatický je mi blízký pro to, čím jsem prošla, a ten ignaciánský mě učí, jak je důležité v životě rozlišovat- jak v životě duchovním, tak v běžném. Velkým přínosem komunity jsou také ignaciánské exercicie v tichu. Myslím, že ticho je velmi důležité pro člověka.

12. Přináší vám jakožto rodině soužití s komunitou nějaké problémy, napětí, obtíže? Jaké? Co vám nejméně „sedí“?

Abych pravdu řekla, tak záporny žádné nevidím. Možná proto, že jsme vstoupili do komunity a děti už byly velké, takže jsme neměli žádné takové rodinné problémy.

Času mám dost, to mi nevadí. A navíc v komunitě čtvrti má přeci jen člověk své soukromí a čas pro sebe.

Je pravda, že můj muž má teď hodně práce jako zodpovědný komunity, ale já myslím, že i v manželství člověk musí umět být sám a že musí mít svobodu. I když je pravda, že jsem si musela znovu najít své místo, protože předtím jsme se angažovali spolu a teď je to jiné. Ale já to beru, je to nová fáze a myslím, že to je zdravé.

My, když jsme byli jako děti malí, tak jsme byli hodně chudí. Tátu vyhodili z práce, nás bylo hodně, byli jsme známí tím, že jsme chodili do kostela. I v manželství jsme si měsíc od měsíce půjčovali na živobytí. Hodně jsme si prožili. Já jsem vlastně celé dětství, celé mládí nic nemohla. Ne, že bych byla rozhazovačná, ale nevím, jestli bych měla na to abych si říkala o kapesné nebo prostě o peníze.

Mám pocit, že by pro nás fraternita života byla také fyzicky náročná.

13. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chtějí žít v komunitě (ve vazbě na ní)? Jaká forma soužití s komunitou se vám zdá pro rodinu nejlepší?

Myslím, že komunita je pro lidi, kteří jsou otevření a kteří jsou rádi s lidmi. Myslím, že výhodu mají extroverti, ale určitě to není pravidlo.

My jsme nezkusili fraternitu života, takže to nemůžu objektivně posoudit. Ale když pozoruji malé děti v komunitě, tak myslím, že jim to určitě nevádí, že jim to naopak může hodně dát. S dospívajícími jsem se vlastně nesetkala, ale s těmi je problém všude, je jasné, že se musí vymezit proti rodičům. To je normální. Asi záleží spíš na rodině.

Rozhovor F

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, doba členství, počet dětí?

Ž: 36 let, dva roky jsem studovala na květinářku a zahradnici

M: 40 let, chemik

Nyní pracujeme oba dva na plný úvazek v komunitě. Máme dvě děti.

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

Oba dva jsme vychováni v ateistických rodinách. Obrátili jsme se ve skupině mládeže ve farnosti. Mně bylo 19 a mému muži 24.

3. Kde a jak jste se poznali?

Poznali jsme se v roce 86 v alpinistickém klubu. Já jsem byla ještě na střední škole.

4. Dokázali jste od počátku mluvit společně o víře, o svém duchovním životě, společně se modlit?

Pokud ne, kdy došlo k zásadnímu zlomu? Z jakého podnětu?

Pokud ano, změnil se váš způsob sdílení víry během času?

Jaký vliv na to měla komunita Chemin-Neuf?

Vždy jsme spolu mluvili o víře a o duchovním životě, ale společně jsme se začali modlit, až když jsme poznali charismatickou obnovu a komunitu Chemin-Neuf.

5. Jak jste se seznámili s komunitou Chemin-Neuf?

Přihlásili jsme se na duchovní cvičení pro manžele, na Kánu, kterou pořádala komunita Chemin-Neuf v Maďarsku.

6. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

Přitahoval nás právě komunitní život a pravidelná modlitba.

7. Za jakých okolností, z jakého podnětu došlo k vašemu rozhodnutí pro cestu s komunitou?

Nejprve jsme se přihlásili na školu jazyků v Tigery, tam jsme začali Betlém. Potom jsme byli devět měsíců v Tigery na službě. A potom jsme odjeli na Cyklus C do Hautecombe.

8. Jak dlouho jste členy(jakého typu) komunity Chemin-Neuf? Kolik vám bylo let, když jste se k tomuto kroku odhodlali?

Nejprve jsme byli v bratrství Kána, potom jsme byli 8 let ve Francii ve fraternitě života a nyní jsme v Maďarsku, abychom založili dům příjmu.

9. V čem tato skutečnost změnila váš život?

Změnil se náš vztah k Bohu, je nyní mnohem živější a také progresivnější. Stali jsme se mnohem otevřenější světu. Pochopili jsme důležitost jednoty církví a světa. Stali jsme se mnohem svobodnější, co se materiálních věcí týká.

10. Nalezli jste pro své rozhodnutí pochopení u svých blízkých (rodičů, sourozenců) a přátel? Jak často se s nimi stýkáte?

Většina vůbec nerozumí tomu, co děláme, kromě mojí maminky, která před dvěma lety uvěřila. Už po naší svatbě jsme bydleli daleko od našich rodin, a proto je navštěvujeme zhruba stejně často. Komunita na to nemá vliv. A potom naší rodinou se stala také komunita.

11. Co vidíte v komunitě jako přínos pro život své rodiny? Které skutečnosti ve spiritualitě komunity považujete pro sebe za nejdůležitější?

Komunita je jako velká rodina. Dává spoustu přátel, kteří nám mohou pomoci v těžkostech, je pro nás velkou oporou. Dává nám žít v církvi opravdu každý den a ne jen v neděli. Důležité body ve spiritualitě pro mě jsou: duchovní doprovázení, duchovní cvičení, jednota církví a lidí, fraternita, sdílení všeho, jednoduchost života, bratrský život.

12. Přináší vám jakožto rodině soužití s komunitou nějaké problémy, napětí, obtíže? Jaké? Co vám nejméně „sedí“?

Není pro nás vždy jednoduché najít naše místo. Pro mého muže je těžká služba, která často neodpovídá jeho vzdělání a schopnostem. Pro mě je těžké najít rovnováhu mezi rodinou a službou. Rodiny a celibátníci mají jiný rytmus dne a života. Někdy to není lehké přijmout. Tím, že žijeme v komunitě, musíme se přizpůsobovat mnohem víc, než kdybychom žili sami ve vlastním domě. Někdy je život v komunitě obtížný také pro naše děti.

13. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chtějí žít v komunitě (ve vazbě na ní)? Jaká forma soužití s komunitou se vám zdá pro rodinu nejlepší?

Aby rodina mohla žít ve fraternitě života, musí mít povolání od Boha. Není to jednoduché. Je potřeba být připraven vzdát se svých nápadů, sdílet celý svůj život a nežít jen pro svou rodinu. Důležité je, aby byl člověk velmi otevřený, přijal chudobu a

jednoduchost a opravdu chtěl mít Boha na prvním místě a plně mu sloužit. Je to zvláštní poslání, které není pro každého.

Většina rodin v komunitě má povolání do fraternity čtvrti. Je to pro rodinu jednodušší a mnohem přirozenější. Aby se rodina našla, je potřeba opravdu rozlišovat a nic neuspěchat. Nejprve je potřeba poznat sami sebe.

Rozhovor G

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, počet dětí?

Ž: Je mi 36 let, jsem 15let vdaná, vystudovala jsem vysokou školu stavební, máme 2 děti, jsem v domácnosti.

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

Ž: Byla jsem částečně vychovávána ve víře. Moje maminka chodila do kostela, a protože její teta byla řádovou sestrou (řád sv. Voršily), domluvila s ní výuku náboženství. Ta probíhala u nás doma s jinou řádovou sestrou, která byla v civilu a pracovala na jedné pražské faře. Docházela za mnou několik let, ale samozřejmě ve věku asi tak 16 let jsem začala více pátrat po živém Bohu a nestačilo mi jen chodit do kostela. Postupně se mi podařilo dostat se do ekumenického společenství. To se scházelo v bytě, kolem jednoho postiženého chlapce. A pak také do evangelického sboru Na Maninách v Praze 7. V tomto společenství jsem poprvé prožila setkání s živým Bohem a také vylití Ducha svatého.

3. Kde a jak jste se poznali?

Ž: Naše seznámení proběhlo zcela běžně, a to na maturitním plese mé kamarádky. Oba jsme pak chodili do jednoho společenství. Po jednom a půl roce jsme se vzali.

4. Jaký způsobem se podílíte na životě církve?

Ž: Vždy jsem měla problém zapojit se do života ve farnosti. Některé konzervativní katolické postoje jsou pro mě těžko přijatelné. Jsem ráda v ekumenickém společenství a právě takové nabízí komunita Chemin Neuf.

Skrze tuto komunitu mám možnost zapojit se do života církve. Několik let jsme se s manželem podíleli na organizování letního setkání pro manžele Kána a dalších akcí, připravovaných komunitou.

5. Přemýšleli jste o způsobu, jak se zapojit do církve nebo události rozhodly za vás?

Ž: Přemýšlím o tom neustále, ale v současnosti na tuto otázku nedokážu odpovědět.

6. Přemýšleli jste o komunitním životě? Jako o možnosti pro vaši rodinu?

Ž: Ano. Byli jsme dokonce 3 roky v Nazaretu, ale nakonec jsme se do komunity neangažovali. Vstupem do komunity musíte velice radikálně změnit mnoho věcí. Ve svém osobním životě, ve vztahu k zaměstnání, uvnitř rodiny, ... jde především o velké nároky na čas, který je nutné strávit s bratry a sestrami a také ve službě.

7. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

Ž: Určitě společenství. Ze začátku mě na komunitě úplně fascinovala možnost společného života rodin, svobodných, kněží, bez ohledu na věk. V roce 93 jsme prožili manželské setkání Kána. Bylo to naše první setkání s komunitou. Setkání se účastnilo 10 párů a vzniklo společenství, které se celý další rok scházelo. Společně jsme se modlili a sdíleli a vztahy mezi námi byly velmi hluboké. Představovala jsem si, že v komunitě je to taky tak. Že všichni jsou přátelé, ale později jsem pochopila, že je to trochu jinak.

8. Jaké je vaše pozice k této otázce dnes a proč?

Ž: Stejná, ale už to vidím reálněji. Stále mě láká společný život, ale už vím, že v komunitě nejde o přátelství. Žít s lidmi, se kterými si třeba lidsky vůbec nerozumíte je velmi těžké. Myslím si, že bez Božího povolání a Boží milosti není možné v komunitě žít. Nestací jen lidské předpoklady. A pak tu jsou také otázky ohledně života rodiny a dětí v rámci komunity. Na některé stále ještě neumím odpovědět. Např. stěhování rodin s dětmi, spousta času stráveného ve službě ale bez vlastních dětí, ztráta soukromí...

9. Co vám toto rozhodování přineslo?

Ž: Uvědomila jsem si naše potřeby a hranice. Každá křesťanská rodina nemusí žít v komunitě. Samozřejmě, že nejprve mi bylo líto, že jsme se rozhodovali tak dlouho a nakonec jsme do komunity nevstoupili. Ale teď se cítím naopak svobodnější vůči nějakému případnému závazku.

10. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chce-li žít v komunitě (ve vazbě na ní)?

Ž: To je velmi těžká otázka. Jak už jsem zmínila, na každého jsou kladeny velké nároky na čas věnovaný komunitě. Pochopitelně není možné dělat nějak velkou pracovní kariéru, pěstovat jiné koníčky a to se týká i dětí. Myslím si, že pár nesmí mít velké nároky na soukromí, musí být velice přizpůsobivý, komunitní život musí být přáním obou partnerů. Také by měli být manželé spolu v jednotě. Těžko by mohli vstupovat do komunity a přitom řešit zásadní problémy mezi sebou.

11. Co pro vás znamená „poslání rodiny“ ve vaší rodině.

Ž: Pro mě osobně je rodina velice důležitá. Ve své rodině se snažím vytvořit atmosféru, aby se každý mohl svobodně projevit a zároveň respektovat druhého. Je to ale také možnost evangelizace, svědectví o Bohu.

Rozhovor H

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, počet dětí?

M: 53 let

Jsem strojní inženýr, pracuji jako učitel na střední škole.

Ž: 53 let

Vystudovala jsem zdravotní školu, jako zdravotní sestřička jsem pracovala dva roky. Poté jsem se starala o naše čtyři děti. Dnes vypomáhám ve farnosti, v sekretariátu,

starám se o nemocné a staré lidi. Také se starám o sekretariát našeho regionu Charismatické obnovy.

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

M: Byl jsem vychován ve víře, ministroval jsem v kostele a byl jsem členem hnutí katolické mládeže (skaut, hudební skupina). Přesto jsem na počátku své dospělosti prošel obrácením.

Ž: Vyrůstala jsem v nevěřícím prostředí. Moje babička byla věřící. Moji rodiče se rozvedli, když jsem dospívala. Nebyla jsem věřící. Když jsem viděla víru mého muže a jeho přátel, začala jsem si klást otázky.

3. Kde a jak jste se poznali?

M: Potkali jsme se ve společenství mladých, které vyrůstalo ve farnosti a ve společenství charismatické obnovy, která právě přicházela do Francie. Obnova v Duchu svatým byla velmi důležitá pro naše obrácení, ale neměla vliv na naše setkání a lásku, kterou mi má žena vyznala. Pomalu jsem se otevíral skutečnosti, že mě má někdo rád.

4. Jakým způsobem se podílíte na životě církve?

M: Angažujeme se v naší farnosti. Podílíme se na nedělní mši a pokud je to možné také na mších přes týden. S ostatními připravujeme liturgii a snažíme se předat bohatství muziky a písniček z charismatické obnovy. Deset let jsme animovali hudbu během eucharistie, ale už byl čas to přenechat mladým. Snažili jsme se rozvinout a prohloubit prvek evangelizace ve farnosti, zkoušeli jsme různé prostředky podle situace a přístupu faráře – „Milánská evangelizace, kurzy Alfa. Organizovali jsme pozvání na duchovní cvičení do „foyer de charité de Roche d’Or nebo návštěvy klášterů Tamier, La Pierre qui Vire.

Animujeme charismatickou modlitební skupinu. Jsme zodpovědní za Charismatickou obnovu v naší oblasti – Středovýchod.

5. Přemýšleli jste o způsobu, jak se zapojit do církve nebo události rozhodly za vás?

M: Na počátku našeho vztahu, díky obrácení mé ženy, jsme se brali pod záštitou a s pomocí Ježíše Krista. Snažili jsme se ho vždy ptát na naši cestu, co máme dělat a co ne.

6. Přemýšleli jste o komunitním životě? Jako o možnosti pro vaši rodinu?

M: Na začátku našeho manželství jsem dokončoval školu. Potom jsem byl na civilní službě učitelem v Alžírsku. To byly události, které pro nás byly důležité. V Alžírsku jsme se setkali s manželským párem, který měl podobný status a byl nám velmi sympatický, měli jsme podobný pohled na svět, na víru i na rodinu. To byl pro nás opravdu velký dar. Od prvních dnů v Alžírsku jsme byli ve spojení s místní církví. O komunitním životě jsme přemýšleli díky těmto náhodným událostem, které pro nás byly prozřetelností.

7. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

M: Zkušenost z charismatických modlitebních setkání ve Francii, odchod do Alžírsku v nás probudil touhu žít v komunitě. Ale tento styl života byl zakotven v mnoha mladých lidech generace po roce 68. V této době vznikalo mnoho malých komunit, které ani neměly žádné spojení s vírou (návrat k přírodě...). Hodně jsem o komunitním

životě přemýšlel a četl. Pro moji ženu bylo důležité především být se mnou, ať to bylo kdekoliv.

Po dvou letech v Alžírsku jsme měli příležitost společně s dalšími čtyřmi lidmi vytvořit malou komunitu pod ochranou místního biskupa. Měli jsme společné zaměstnání a společná „komunitní dům“. Byli jsme čtyři učitelé a dvě matky v domácnosti. Moje žena se starala o naše postupně se rodící děti. A toužili jsme tuto komunitu rozšířit.

8. Jaké je vaše pozice k této otázce dnes a proč?

M: Zprvu jsme byli komunitním životem velmi přitahováni. Měli jsme společné zdroje a síly. Toužili jsme žít jako učedníci skrze modlitbu a sdílení všeho. Chtěli jsme být silnější a společně sloužit církvi.

9. Co vám toto rozhodování přineslo?

M: Výhody komunitního života a touhy, které jsme měli, se ukázaly jako příliš idealistické a plné utopických snů a mladické nezkušenosti, i když samy o sobě nejsou tyto přestavy špatné.

Z naší zkušenosti pro nás vyplynulo několik podmínek, bez kterých není možné v komunitě žít. Musí se jednat o komunitu, která je chtěná Bohem, to znamená, že dostává jeho milosti, dává zakladatele, který je schopný komunitu vést a je velkou osobností, dává čas a místo pro založení komunity. Zakladatel je velmi důležitý, například Sv. Ignác, Sv. František z Assisi, matka Tereza...učedníci následují zakladatele, žijí a rozšiřují jeho charismata.

V našem případě jsme neměli takového zakladatele. Jedna osoba měla se vložila do funkce zakladatele, ale díky svému charakteru pouze vnucovala své představy, ovlivněné četnými psychickými zraněními.

Je důležité být opravdu povolán pro to žít v komunitě a ne sentimentálně chtít a nezrale se rozhodnout, že my jsme „dělaní“ pro život v komunitě. Je nutné být povolán a ne se povolat. Možná to zprvu není jasné, ale postupně konfrontace s časem a s církví (v komunitě, v rodině, farnosti, s duchovním doprovázejícím) pomůže rozlišit, co je správné.

Fakt, že jsme neměli zakladatele a nebyli jsme všichni přinejmenším povoláni do stejné komunity vyústil po třech letech v nesnadný, ale přátelský rozpad komunity. Byly to nelehké tři roky, ale také požehnané velkou zkušeností a rychlým dospěním.

Děti rostly, já jsem lidsky vyzrál a podmínky života a návrat do Francie nám k našemu úžasu a ke štěstí dětí i nás rodičů, otevřely tři nové komunity.

Rodinou komunitu, kde jsme se jednoduše měli rádi, vychovávali se, hráli jsme si, modlili se a starali se jeden o druhého. Různé problémy ve vývoji a výchově našich dětí se tak mohly jednoduše vyřešit... jak by to dopadlo jinde? Matka Tereza kladla velký důraz na důležitost lásky dané v rodině svým dětem.

Komunita ve farnosti, kde jde zažít mnoho věcí a mnoho věcí plánovat. Je to místo, kde můžeme a vlastně i musíme žít s ostatními, kteří mají různé dary, zaměstnání i způsoby hlásání evangelia.

Komunita modlitebního setkání, která je pro nás místem posílení Duchem svatým.

10. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chce-li žít v komunitě (ve vazbě na ní)?

M: -pokora toho, kdo pracuje pro druhého, pro Boha

-umění poslouchat

-umění naslouchat ostatním a umění naslouchat Bohu

-být uzdraven ze svých zranění z dětství, protože ta mohou klást velké překážky v chování a jednání s druhými

- být jasný, čistý, průhledný

11. Co pro vás znamená „poslání rodiny“ ve vaší rodině.

M: Rodina je obrazem Trojice. Otec, který miluje svého Syna v Duchu svatém a Syn, který je sjednocen s Otcem. Muž a žena v manželství dostávají Ducha lásky. Jsou odrazem Boha na zemi, kam přišel Ježíš, aby dal svoji lásku všem mužům a ženám, v každém čase, a tuto lásku nám skrze manželství předává dodnes. Je to místo, kde zakoušíme jeden pro druhého lásku božskou, fyzickou, vášnivou lásku prvních let, něžnou lásku, spojeneckou lásku dvou lidí, kteří se znají, škádlící se lásku...

Je to místo, kde je muž nesen modlitbami své ženy. Je to místo, kde se muž obětuje pro svou ženu, aby ji chránil, aby pomohl žít, protože je v jeho přirozenosti chránit život své ženy a svých dětí. Bůh dává manželům moc tvořit. Rodina je ideální komunita, kde děti mohou tvořit svoji identitu a stát se vyrovnanými dospělými osobami. Děti, které byly milovány, budou moci milovat a být šťastní.

Rodiná komunita potřebuje prostor svobody a iniciativy, který není možný v rámci komunity života, kde rodina bydlí 24 hodin denně, kde prostor páru, dětí i celé rodiny nejsou dobře přizpůsobeny.

Naproti tomu zkušenost života ve farnosti, kde je možná společná modlitba, je určitě rozumná cesta.

Rozhovor I

1. Věk, vzdělání, zaměstnání, počet dětí?

Ž: 51 let, VŠ

M: 52 let, VŠ

4 děti (30, 29, 27, 24 let)

2. Byli jste vychováni ve víře nebo jste uvěřili později? (kdy?)

Ž: Oba dva pocházíme z tradičních katolických rodin.

3. Kde a jak jste se poznali?

Ž: Poznali jsme se na výuce náboženství v jedné farnosti, kde bylo společenství mládeže. Hlavním místem, kde jsme se začali scházet intenzivněji a později jsem spolu začali chodit, byl kostel sv. Kříže Na příkopech, kde působil salesiánský kněz P. Václav Komárek a kde zpívala každou neděli večer hudební skupina Giovanni.

4. Jakým způsobem se podílíte na životě církve?

Ž: Vytváříme společenství rodin, kde základem je společné slavení eucharistie a pravidelná společná modlitba. Současně se angažujeme ve farnosti, např. vedením seminářů obnovy v Duchu sv. (příprava na sv. biřmování).

5. Přemýšleli jste o způsobu, jak se zapojit do církve nebo události rozhodly za vás?

Ž: O způsobu zapojení do církve jsme přemýšleli od samého začátku manželství. „Rozhodla“ za nás totalitní doba, kde intenzivní způsob života církve se mohl realizovat v malých společenstvích, která se scházela po bytech.

6. Přemýšleli jste o komunitním životě? Jako o možnosti pro vaši rodinu?

Ž: O komunitním životě jsem začali přemýšlet v době, kdy jsme se setkali s komunitou Chemin Neuf a kde jsme prožili několik let duchovní formace (účast na duchovních cvičeních, na týdenních seminářích, setkávání rodin během roku).

7. Co vás na komunitním životě přitahovalo?

Ž: Vzájemná opora v duchovním i běžném životě, vzájemná otevřenost při sdílení, společná cesta života víry, poznávání nových dimenzí života církve. Přínosem byla také společná práce na budování kláštera v Tuchoměřicích, kdy se utvářely vzájemné vztahy. Každý člen komunity se aktivně podílí na jejím životě, kdy každý může uplatnit své obdarování v různosti služeb.

8. Jaká je vaše pozice k této otázce dnes a proč?

Ž: Vzhledem k tomu, že jsme členy jiného společenství církve, nestali jsme se členy komunity. Přesto manžel využívá některých programů, které komunita nabízí (např. ignaciánské exercicie, společná modlitba, duchovní doprovázení..). Mnozí členové komunity zůstávají našimi přáteli.

9. Co vám toto rozhodování přineslo?

Ž: Tříbení názorů a vyjasňování si rozmanitosti cest církve. Museli jsme zvažovat, zda zůstat ve svém domovském společenství, kde jsme dlouhá léta či zda odejít za novou nabídkou – výzvou.

10. Co považujete za nejdůležitější skutečnosti a vlastnosti, když se nějaký pár (rodina) rozhoduje žít ve vazbě na komunitu? Jaké předpoklady musí podle vás manželský pár (rodina) splňovat, chce-li žít v komunitě (ve vazbě na ní)?

Ž: Rodina by měla být schopna udržet si vlastní identitu a zároveň být otevřená k nezištné službě druhým. Oporou partnerů by měla být společná modlitba. Rodina by měla mít jasno v otázkách společného života v komunitě ve všech oblastech života, a to i v otázkách společného užívání majetku a financí.

11. Co pro vás znamená „poslání rodiny“ ve vaší rodině.

Ž: Snažíme se, aby rodina byla skutečným domovem, kam můžeme všichni beze strachu přicházet a sdílet se o každodenních problémech a radostech života. Především by rodina měla být místem lásky.

